

കഥ

മെ. ജോർജ്ജ്

കേരളം

മെ. ജോർജ്ജ്

ജൂൺ - 7

൧൯൪൦

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്

9

V. ഗോപാൽ

൧൯൪൦

കേരളം

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി

൧൯൪൦

1871

1872

தமிழ்

A. KUMARATHASANI
KALAIMAGAL ROAD
ARIYALAI V. EST
JAFFNA

9 ஆம் ஆண்டு

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

- முதலாம் பதிப்பு - 1986
 இரண்டாம் பதிப்பு - 1988
 மூன்றாம் பதிப்பு - 1989
 நான்காம் பதிப்பு - 1990
 ஐந்தாம் பதிப்பு - 1991
 ஆறாம் பதிப்பு - 1992
 ஏழாம் பதிப்பு - 1993
 எட்டாம் பதிப்பு - 1994
 ஒன்பதாம் பதிப்பு - 1995
 பத்தாம் பதிப்பு - 1996
 பதினோராம் பதிப்பு - 1997

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தால் தெகிவளை, இல. 135,
 துட்டுகெமுணு வீதி, திஸர பெக்கேஜிங் இன்டஸ்த்ரீஸ்
 லிமிட்ரெடிட் அமைந்துள்ள திஸர அச்சகத்தில்
 அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

97/௧௨/106 (60,000)

நல்லறம் அறிவான்ற தலைமுறை
நம் நாட்டிலே தோன்றிட
நம் மரசளிக்கும் கொடையிது
நல்வழி காட்டும் நல்லொளியாம் !

உங்கள் பின்வரும்
உடன்பிறவிகள் பொருட்டும்
உணர்வுடன் இதைப்பேணல்
உங்கள் கடனெனக் கொள்வீர் !

அறிவை வளர்த்திடச் சமவுரிமை
அனைவர்க்கும் வழங்கும் நோக்கில்
அரசு தரும் ஏடிதை
அக மகிழ்ந்து ஏற்றிடுவீர் !

றிச்சட் பதிற்ண

கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சர்.

தேசிய கீதம்

சிநீ லங்கா தாயே — நம் சிநீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நல்லெழில் பொலி சீரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வான்மணி லங்கா
ஞாலம் புகழ வள வயல் நதி மலை மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் லங்கா
நமதுறு புகலிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நம தலை நினதடி மேல் வைத்தோமே
நமதுயிரே தாயே — நம் சிநீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நமதாரருள் ஆனாய்
நவை தவிர் உணர்வானாய்
நமதோர் வலியானாய்
நவில் சுதந்திரம் ஆனாய்
நமதிளமையை நாட்டே
நகு மடி தனையோட்டே
அமைவறும் அறிவுடனே
அடல்செறி துணிவருளே — நம் சிநீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெலாம் ஒரு கருணை அனைபயத்த
எழில்கொள் சேய்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவென நீக்கிடுவோம்
ஈழ சிரோமணி வாழ்வுறு பூமணி
நமோ நமோ நமோ தாயே — நம் சிநீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நூன்முகம்

இந்நூல் 1998 ஆம் ஆண்டு விநியோகத்திற்கென மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பிற்குப் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிய சகலருக்கும் உள்ளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

தயானந்த முதலிகே

பதில் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

“இசுறுபாய”,

பத்தரமுல்லை.

நூன்முகம்

ஒன்பதாம் ஆண்டுக்கான இந்நூல் சில திருத்தங்களுடன் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை மறுபதிப்புச் செய்வதற்குப் பல்வேறு வழிகளிலும் ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி.

எம். கே. ஜே. ஏ. அல்லிஸ்,

கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

“இசுறுபாய”,

பத்தரமுல்லை.

முன்னுரை

கல்வி அமைச்சின் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய, இத்திணைக்களத்தால் வெளியிடப்படுந் தமிழ்ப் பாடநூல் வரிசையில், இஃது ஒன்பதாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்கு உரியது. இந்நூலில் இடம்பெறும் ஒன்பது உரைநடைப் பாடங்களும் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களின் படைப்புக்களாகும். இதனால் வெவ்வேறு அறிஞர்களின் மொழி நடை வகைகளை மாணவர்கள் அறிவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அத்துடன், ஒரு விடயத்தை வாசித்து விளங்கிக் கொள்வது பற்றியும் விரிவாக முதலாம் பாடத்தில் நாம் விளங்கியுள்ளதோடு, தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி பற்றியுத் கருக்கமான ஓர் அறிமுகத்தை இங்கு சேர்த்துள்ளோம்.

ஒவ்வொரு பாடத்தின் இறுதியிலும் விளக்கப் பயிற்சியும் இலக்கணப் பயிற்சியும் இடம்பெறுகின்றன. வேண்டிய இடங்களில் மாணவர்களுக்கு அறிவுரைகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் இடம்பெறும் இலக்கணப் பகுதி புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியிலுள்ள பாடங்கள் எட்டாம் ஆண்டுவரை மாணவர்கள் கற்ற இலக்கண அறிவை மீட்டுக்கொள்ள உதவுவதோடு, தமிழ் இலக்கணத்தின் எழுத்தியலிலுஞ் சொல்லியலிலும் அடிப்படை அறிவை ஓரளவு ஆழமாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் வாய்ப்பளிக்கின்றன. இங்கே கூறப்பட்டுள்ள இலக்கண விதிகள் அனைத்தையும் மாணவர் நெட்டுருச் செய்யவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. எனினும், இவற்றை உரிய இடங்களிற் பிரயோகிக்குத்திறனை மாணவர் பெற்றிருத்தல் இன்றியமையாதது. இந்நூல் மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஆசிரியர்களுக்குஞ் சிறந்ததொரு கைநூலாக உதவும். எனவே, மாணவர் தமிழ் மொழியிற் சிறந்த சித்தி எய்துவதற்கு இந்நூல் நல்ல வழிகாட்டியாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூல் தொடர்பாக இதனைப் பயன்படுத்தும் அனுபவம் மிக்க ஆசிரியர்களின் கருத்துகளை வரவேற்கின்றோம். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள உரைநடைப் பகுதிகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் இதனைச் சிறந்த முறையில் ஆக்குவதற்கு உதவி வழங்கிய நூலாக்கக் குழுவினருக்கும் எமது மனமார்ந்த துன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

எச். ஆர். சந்திரசேகர,
ஆணையாளர்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,
கொழும்பு 10,
1986.10.08.

நூலாக்கக் குழு

வே. வல்லிபுரம்
செ. வேலாயுதபிள்ளை
கலாநிதி சிரோன்மணி இராசரத்தினம்
புஷ்பா சிவகுமாரன்
முத்தார் ஏ. முஹம்மது
த. கணகரத்தினம்

அட்டைப்படம்

ஏ. ஜேசுதாசன் (சுதா)

பதிப்பாசிரியர்

இ. விசாகவிங்கம்
எம். ஐ. எஸ். ஏ. கலில்
வை. எல். எம். நாளிக்

உள்ளுறை

பாடம்	பக்கம்
1. மனத்தின் விந்தை ...	1
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	8
ஆ. மொழி அறிவு — மொழியின் தோற்றமும் பயன்பாடும் ...	17
2. வாழ்க்கையின் மூன்று படிகள் ...	23
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	27
ஆ. மொழி அறிவு — எழுத்தியல் ...	27
3. பறவைகளின் இசைவாக்ஷம் ...	42
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	45
ஆ. மொழி அறிவு — பதவியல் ...	46
4. பழமை என்ற விளக்கு ...	54
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	57
ஆ. மொழி அறிவு — புணரியல் (1) ...	58
5. நாடகம் தோன்றிய வரலாறு ...	71
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	75
ஆ. மொழி அறிவு — புணரியல் (2) ...	76
6. மண்டூரில் தமிழ் என்றால் திருச்செந்தூர்ப் புராணம் ...	95
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	99
ஆ. மொழி அறிவு — சொல்லியல் ...	99
7. இசைக் கருவிகள் ...	115
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	120
ஆ. மொழி அறிவு — பெயரியல் ...	121
8. நம் பண்டைய நீதி நூலாசிரியர் ...	139
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	143
ஆ. மொழி அறிவு — வினையியல் ...	144
9. சங்கப் புலவரும் சங்க இலக்கியப் பண்பும் ...	177
அ. விளக்கப் பயிற்சி ...	184
ஆ. மொழி அறிவு — தொடர்மொழியியல் ...	185

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

மனத்தின் விந்தை

“எண்ணம் எவ்வளவு வன்மையுடன் உடலை ஆட்சி செய்கின்றது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுது எனக்குப் பெரும் வியப்பேற்படுகிறது” என்று கூறினான் கவிஞன் கேதே. அவன் கூறியது முற்றும் உண்மை. உடல் இதயத்தின் ஊழியன்தான். இதயம் எதை எண்ணுகின்றதோ அல்லது இதயத்தில் எந்த எண்ணம் தானாகவே உதிக்கின்றதோ அதன் பிரதிபலிப்பை நீ அடுத்த கணமே உன் உடலிற் கானலாம்.

எண்ணத்தின் கனத்தை அளவிடுவதற்காக, அதாவது எண்ணமானது எவ்வளவு தூரம் உடலைப் பாதிக்கின்றது என்பதை நிதானிப்பதற்காகப் பலகலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர் செய்த சோதனை ஒன்றை இங்கே கூறுகிறேன். அவர் ஒரு மாணவனை ஊஞ்சலின் இரண்டு நுனிகளும் ஒரே நிலையில் நிற்கும் வண்ணம் அதன்மீது படுக்கவைத்தார். அதன் பின் அவனிடம் சிரமமான கணக்கொன்றைக் கூறி அதற்கு விடை கூறுமாறு சொன்னார். அவன் முனைக்கு வேலை கொடுத்தது காரணமாக அதிகமான இரத்தம் அவனுடைய முனையிற் பாயவே அவனுடைய தலையின் கணம் அதிகரித்தது. எனவே, அவனுடைய தலைப்பக்கம் கீழே செல்லவும் காற் பக்கம் மேலே செல்லவும் துவங்கி விட்டன. சிறு கணக்குக்குத் தக்கபடி அவனுடைய தலைப்பக்கம் சற்றுத் தாழவும், பெருங் கணக்குக்குத் தக்கபடி அதிக மாகத் தாழவும் செய்தது. இவ்வாறு அவர் ஒரு மாணவனை மட்டும் சோதித்துப் பார்க்கவில்லை, பல மாணவர்களையும் சோதித்துப் பார்த்தார். எத்தனை மாணவர்களை அவர் சோதித்துப் பார்த்த போதிலும் அவருக்கு இதே பலன்தான் கிடைத்தது. அந்தப் பேராசிரியர் கூறுகின்றார் : ‘முனையானது உடலின் மீது எவ்வளவு வன்மையாக ஆட்சி செய்கின்றது என்பதற்கு மற்றொரு சான்று என்னவெனின், நான் ஊஞ்சலில் நீட்டி நிமிர்ந்து அதன் இரு நுனிகளும் ஒரே நிலையில் நிற்கும் வண்ணம் படுத்துக்கொண்டு, நான் நாட்டியமாடுவதாக எண்ணுவேனாயின், என்னுடைய பாதங்கள் அணுவளவுகூட அசையாத போதினும் அந்த எண்ண அலைகளால் இரத்தம் கால்களுக்கு அதிகமாக இழுத்துச் செல்லப்படுவது காரணமாக என் தலைப்பக்கம் உயர், காற் பக்கம் தாழ்கின்றது.’

உடற்பயிற்சி செய்யும்பொழுதுகூட எந்தையாவது எண்ணிக் கொண்டு உடற்பயிற்சி செய்வதைவிட 'உடல் வலுவற்ற வேண்டும், தசைக்கட்டிகள் இறுகி வச்சிரம் போன்று ஆகவேண்டும்' என்னும் எண்ணத்துடன் உடற்பயிற்சி செய்யின் அதிகமான பலன்களைப் பெறலாமென்று உடற்பயிற்சி நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். கொல்லனின் புயங்களைவிட உடற்பயிற்சி செய்வோரின் புயங்கள் உருண்டு திரண்டு வலுவுடன் இருப்பது இதற்கொரு சிறந்த சான்று. கொல்லன் இரும்பின் மீது சம்மட்டியை அடிக்கும்பொழுது இரும்பு, தான் விரும்பிய வண்ணம் நெட்டையாகவோ, தட்டையாகவோ சமையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனேயே சம்மட்டியை அடிக்கின்றானெயொழிய, தான் சம்மட்டி அடிப்பதால் தன் புயங்கள் உருண்டு திரண்டு வலுவற்றவேண்டும் என்று அணுவேனும் எண்ணுவதில்லை. ஆனால் உடற்பயிற்சி யாளனோ தான் 'கர்லா' சுற்றும்பொழுதோ, 'தண்டால்' எடுக்கும் பொழுதோ தன் புயங்கள் வலுவற்ற வேண்டும், தன் உடல் வன்மையற்ற வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டே செயலாற்றுகின்றான். எனவே அவன் தன்னுடைய எந்தெந்த உறுப்புகள் வலுவற்ற வேண்டுமென்று விரும்புகின்றானோ அவ்கெல்லாம் இரத்தம் பாய்ந்து அவ்வறுப்புகளை வன்மையற்றச் செய்கின்றது. எனவேதான் மூளைக்கு அதிகமாக வேலை கொடுப்பவர்கள் சிறிது நேரம் உலவிவிட்டு வருவதனால் மட்டும் அவர்களின் உடல் வலுப்பெறாது என்றும், ஏனெனில் அவர்கள் ஏதாவதொன்றைச் சிந்தித்துக்கொண்டே உலவிவிட்டு வருவதனால் மூளையிலேயே அதிகமாக இரத்தம் தேங்கிக் கிடக்குமேயன்றிக் கை, கால் முதலிய உறுப்புகளுக்குப் பாயாது என்றும், ஆனால் தம் உடல் வலுவற்றவேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்கத்துடன் வேகமாக நடந்து செல்வார்களாயின், இரத்தம் அவர்களின் உடல் முழுவதும் பரவி அவர்களின் உடல் வன்மையற்றும் என்றும் உடற்பயிற்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். கண்ணாடியின் முன் நின்று ஒருவன் தன்னுடைய தசைகள் விம்மிப் புடைப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு, அவை வலுவற்ற வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் உடற்பயிற்சி செய்வது மனத்தை எங்கேயோ அலைய விட்டுவிட்டு உடற்பயிற்சி செய்வதை விட எவ்வளவோ நற்பலன்களை நல்கும் என்று அவர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

எண்ணத்தை அடக்கியாளும் பயிற்சி பெற்ற பேராசிரியர் ஒருவர் தாம் நீர் நிரம்பிய பாத்திரத்தில் தம்முடைய கையை விட்டுத் தம்முடைய கையில் இரத்தம் அதிகமாகப் பாய்ந்தோட வேண்டும் என்று எண்ணியது காரணமாக முன்பு தாம் அப்பாத்திரத்தில் தம்முடைய

கையை விட்டபொழுது அதன் விளிம்பில் ததும்பிக் கொண்டிருந்த நீர், தாம் அவ்வாறு எண்ணிய பின் வழிந்தோடியதென்றும் அவ்விதம் வழிந்த நீரை அளந்து தம் கைக்குச் சென்ற இரத்தத்தின் அளவைத் தம்மால் அறிந்துகொள்ள இயன்றதென்றும் கூறுகின்றார். தம்முடைய எண்ணத்தை ஒருமித்துப் பத்து நிமிடநேரம் தம் வலக்கைப் பெருவிரல் மீது செலுத்தினால் அதில் இரத்தம் குழமி அது சிவந்துவிடவும் அதனுடைய குடு இடக்கைப் பெருவிரலைவிட இரண்டு பாகை அதிகமாகிவிடவும் செய்கின்றது என்றும் முழங்குகின்றார் மற்றொரு பேராசிரியர்.

அறிவியல் அறிஞர்கள் பல நாய்களைச் சோதித்துப் பார்த்ததில் அவற்றின் வாயில் உணவு செல்லும்போது மட்டும் அவற்றின் வயிற்றில் அதனைச் செரிக்கச்செய்யும் நீர் ஊறலில்லை என்றும், அந்த உணவின் மணத்தை மோப்பம் பிடித்த அடுத்த கண்மே அந்த நீர் அவற்றின் வயிற்றில் ஊறத் துவங்கிவிடுகிறதென்றும் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். சிறுவர்கள் முன்னிலையில் ஊறுகாயைப் பற்றியோ, மாங்காயைப் பற்றியோ எடுத்துரைப்பின் அவர்களின் வாயில் உமிழ்நீர் ஊறி அதனை அவர்கள் பிறர் அறியாமல் விழுங்குவதைக் காணலாம்.

துன்பச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும் சிலர் மாரடைப்பால் இறந்துவிடுகின்றனர். துன்பச் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் தந்தியைப் படித்ததும் சிலர் அக்கணமே உயிர் துறந்துமிருக்கிறார்கள். அடுத்த வீட்டில் தீப்பற்றிக் கொண்டதைக் கண்டதும் அலறித் துடித்து வெளியே பாய்ந்த ஒருவர் அடுத்த கணம் மாரடைப்பால் இறந்த செய்தியை நான் கேள்வியுற்றுமுள்ளேன். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் என்ன? ஒரு வன்மையான எண்ணம் அவர்களின் உடல் முழுவதும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து அவர்களின் உடல் அமைப்பை அக்கணமே நிலைகுலையச் செய்துவிடுவதுதான். அதாவது அச்சம் பற்றிய எண்ணம் அவர்களின் இதயத்தைக் கெளவிப் பிடித்து அதனுடைய செயலை அதே நொடியில் நிறுத்திவிடுவதுதான்.

இதே போன்று திடீரெனத் தோன்றும் அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சியும் மனிதர்களை எமனுலகிற்கு அனுப்பிய வண்ணம் உள்ளது. வறுமையால் வாடிப்பட்டு உழலும் சிலருக்கு அவர்கள் அணுவேனும் எதிர்பாரா வண்ணம் குதிரைப் பந்தயத்திற் பெரும் பொருள் கிடைத்துவிடின் அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அவர்கள் உயிரிழந்து விடுகின்றார்கள். அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சி காரணமாக அதிகமான இரத்தம் வெகு வேகமாக அவர்களின் இரத்தக் குழாய்கள் வழியாக

முனைக்குப் பாய்கின்றது. அவர்களின் இரத்தக் குழாய்கள் அந்த இரத்த அழுத்தத்தைத் தாங்க இயலாது வெடித்து அவர்களின் உயிருக்கு இறுதி விளைவித்துவிடுகின்றன.

துன்பச் செய்தியைத் தாங்க இயலாது சிலர் மனக்குழப்பமடைந்து பைத்தியமாகிவிடுகின்றனர். சிறு சிறு துன்பச் செய்திகள் சிலருக்குப் பிதிபாபும் பயத்தையும் உண்டாக்கி வயிற்றைக் கலக்குகின்றன.

மாபெரும் குற்றம் இழைத்துவிட்ட ஒரு குற்றவாளியின் வியர்வைக்கும் குற்றமிழைக்காத ஒரு மனிதனின் வியர்வைக்கும் எவ்வளவோ வேற்றுமைகள் இருக்கின்றனவென்றும் குற்றம் செய்வதனால் குறுகுறுத்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதனுடைய வியர்வையில் அமிலங்கள் சேர்த்து ஆய்வு நிகழ்த்தின் அந்த வியர்வை வெளிநினை சிவப்பு நிறமாகிவிடும் என்றும் குற்றமிழைக்காதவனின் வியர்வை அப்படி ஆகாதென்றும் அறிவியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஓர் அறையில் ஆறு பேர்கள் இருக்கின்றனர் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்களுள் ஒருவன் அச்சமயத்தில் மனம் சோர்ந்தும் மற்றொருவன் வெஞ்சினத்துடனும் வேறொருவன் பொறாமை மேலிட்டும் இன்னொருவன் மகிழ்ச்சியுடனும் ஐந்தாமவன் துன்பத்தில் மூழ்கியும் இருக்கின்றனர் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்களின் வியர்வையைத் தனித்தனியாக எடுத்துச் சோதனை நடத்தின் அவர்களின் மனநிலையின் வேற்றுமைகளைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம் என்று எடுத்துரைக்கின்றார் ஓர் அறிவியல் அறிஞர்.

எண்ணமானது முனையை மட்டுந்தான் பாதிக்கின்றது என்று பெரும்பாலோர் எண்ணுகின்றார்கள். ஆனால், அது உடலில் ஒவ்வோர் அணுவையும் பாதிக்கின்றது என்பதையும் அவர்கள் அறியவேண்டும். உண்மையில் உடல் முழுவதும் முனை மயமாகவே இருக்கிறது. அதாவது முனையின் தன்மைகள் உடல் முழுவதும் பரவிக்கொண்டிருக்கின்றன; குருடர்களின் கை விரல்களிலே முனையின் தன்மை மிகுந்திருப்பதாக உடலமைப்புக் கலை நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். சமீபத்தில் இந்தியா, பர்மா முதலிய இழைத்தேய நாடுகளிற் சுற்றுப் பயணம் செய்துவிட்டுத் திரும்பிய அமெரிக்கப் பெண்மணி ஹெலன் கெல்லர் குருடி எனினும் அவளிடம் ஒரு பொருளைக் காட்டி 'இதன் நிறம் என்ன?' என்று வினாவின் அவள் அதனைத் தன் விரல்களாலே தடவிப் பார்த்து அதன் நிறம் என்னவென்று கூறிவிடுகின்றாள். 'தாங்கள் கூறுவதுபோன்று அப்பொருள் சிவப்பு நிறமல்லவே, பச்சை நிறமல்லவோ' என்று யாரும்

அவ்விடம் பொய் கூறின் 'அதன் நிறம் என்னவென்று தங்களுக்குத் தெரியும்பொழுது ஏன் என்னிடம் அதைப்பற்றி வினாவினீர்கள்?' என்று தன்னை ஏமாற்றிச் சோதித்தறிய விரும்பியவர்களுக்குச் சுடச்சுடத் தருந்த வாயாப்புக் கொடுக்கின்றாள்.

உடலிலுள்ள கோடிக் கணக்கான அணுக்களும் ஒன்றோடொன்று இணைத்துப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உடலின் ஓர் அணுவுக்குத் துன்பம் நிகழின் உடல் முழுவதுந்தான் துன்புறுகிறது. வயிற்றுவலியோ, செவிநோயோ ஏற்படின் வயிறு மட்டுமோ, செவி மட்டுமோ துன்புறுவதில்லை. உடல் முழுவதுந்தான் துன்புறுகிறது. 'கல்சியம்' என்ற மருந்தை ஒரு மனிதனின் உடலில் ஊசிமூலம் பாய்ச்சின் அது எவ்வாறு உடல் முழுவதும் அடுத்த கணமே பரவி வெதுவெதுப்பை உண்டுபண்ணுகின்றதோ, அதேபோன்று ஒருவன் எண்ணும் எண்ணம் அடுத்த கணமே அவனுடைய உடலின் ஒவ்வொரு மூலைமுடுக்கிலும் பாய்ந்து பரவுகின்றது.

எண்ணம் எவ்வளவு தூரம் ஒருவனின் உடல் நிலையைப் பாதிக்கின்றது என்பதற்குச் சில சான்றுகள் இங்கே கூறுகின்றேன்.

பாதிரியார் ஒருவர் சிகிச்சைக்காக மருத்துவச்சாலை ஒன்றில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவரோ மிகவும் மெலிந்திருந்தார். தலையை நிமிர்த்தி அவராற் சிறிது நோம்கூட அமாந்திருக்க இயலவில்லை. அவ்வளவு வலுக்குறையு! அவருக்கு என்ன நோய் என்று டாக்டர் அவரிடம் கேட்டார். அதற்கு அப்பாதிரியார் கூறினார் ; "நான் பொய்ப் பற்கள் கட்டியிருந்தேன். அவற்றைக் கழற்றிவைக்கவறந்துவிட்டு ஒரிரவு படுக்கைக்குச் சென்று உறங்கும்பொழுது அவற்றை விழுங்கிவிட்டேன். அவை என் குடலிற் சிக்கி என் குடலை அறுத்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. அதன் விளைவாக அளவிடமுடியாத வயிற்றுநோயால் நான் அல்லலுறுகின்றேன்."

டாக்டரும் அவருடன் வெகுநேரம் வரை பேசிக்கொண்டிருந்தார். பொய்ப் பற்களை விழுங்கி விட்டதாக அவர் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை மாற்றியமைப்பதற்காக டாக்டரும் எவ்வளவோ முயன்றார். எனினும் பயனில்லை. சற்று நேரம் கழித்து அந்தப் பாதிரியாருக்கு அவருடைய மனைவியிடமிருந்து ஒரு தந்தி வந்தது. அவருடைய பொய்ப் பற்கள் கிடைத்துவிட்டனவென்றும் அவருடைய படுக்கையின் கீழே அவை மறைந்து கிடந்தன என்றும் அவன் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தான். அவ்வளவுதான். பாதிரியாரின் உடலிலே ஒரு மின்

ஆற்றல் ஊடுருவிப் பாய்வது போன்றிருந்தது. தம்முடைய மடமையை எண்ணியதும் அவருக்கே நாணமாக இருந்தது. படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்த அவர் குதித்தெழுந்தார். உடைகளை அணிந்துகொண்டு, மருத்துவச்சாலையின் கட்டளைத்தையும் செலுத்திவிட்டு யாருடைய உதவியுமின்றி விறுவிறுவென்று தம் ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். அவருடைய வயிற்று வலியெல்லாம் எங்கோ மாயமாய் மறைந்துவிட்டது.

உடல்நோயால் தவித்த ஒருவன் மருத்துவச்சாலைக்குச் சென்று உள்ளே அருந்த ஒரு மருந்தும் வெளியே பூசு மற்றொரு மருந்தும் இரண்டு புட்டிகளில் வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். வெளியே பூசும் மருந்துள்ள புட்டி மீது 'நஞ்சு' என்ற சொல் சிவப்பு எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் உள்ளே அருந்த வேண்டிய மருந்தை அருந்திவிட்டு உடலில் பூசவேண்டிய மருந்தை உடலில் பூசிக்கொண்டு வெளியே சென்றான். அப்பொழுது அவனுடைய மைத்துனன் வேடிக்கை செய்வதற்காக வெளிப் பூச்சு மருந்துப் புட்டி மீது ஒட்டப்பட்டிருந்த 'நஞ்சு' என்ற எழுத்துக்களுள்ள தாளைப் பிய்த்து, உள்ளே அருந்துவதற்கான மருந்துள்ள புட்டியில் ஒட்டிவிட்டு ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் இருந்துவிட்டான். வெளியே சென்று வீடு திரும்பிய நோயாளி மருந்துப் புட்டியைப் பார்த்ததும் அவனுடைய அறிவும் மயங்கியது ; மனமும் மருண்டது. "ஐயோ, நஞ்சைச் சாப்பிட்டு விட்டேனே! நான் என்ன செய்வேன்? என் உடலெல்லாம் பற்றி எரிகிறதே. நான் இவ்வுலகில் இருப்பது இன்னும் எத்தனை மணி நேரமோ?" என்று அலறித் துடித்துக் கீழே வீழ்ந்து இங்குமங்கும் புரண்டான். விளையாட்டு விளையாடிக்விட்டதை அறிந்த அவனுடைய மைத்துனன் ஒடோடி வந்து உண்மையில் அவன் நஞ்சை அருந்த வில்லை என்றும், தான் விளையாட்டுக்காக 'நஞ்சு' என்று எழுதப் பட்டிருந்த தாளை மாற்றி ஒட்டிவிட்டு அவன் என்ன செய்கின்றான் என்பதை மறைவிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், எனவே அவன் வருந்தவேண்டியதில்லை என்றும் அவன் இப்பொழுது துன்புறுவதெல்லாம் தவறான எண்ணத்தினால் ஏற்பட்ட கற்பனைத் துன்பமே அன்றி வேறில்லை என்றும் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. டாக்டர் வந்து அவனுக்கு எவ்வளவோ கூறியும் அவையெல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்குபோல் ஆயின. இப்பொழுது டாக்டருக்குத் திடீரென ஒரு யோசனை பளிச்சிட்டது. நஞ்சு என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்த காகிதம் ஒட்டப்பட்டிருந்த புட்டியிலிருந்த மருந்தை 'இதோ பார்! இதை

அருந்துகிறேன் !' என்று கூறி அதனை அவனுடைய கண்முன்னே அருந்தினார். அவர் அதனை அருந்திவிட்டு எவ்விதத் துன்பமும் இல்லாதிருப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்குச் சிறிது சிறிதாக நெஞ்சாரமும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டன. தான் உண்மையில் நஞ்சினை அருந்தவில்லை என்பதும் தான் சாக வேண்டியதில்லை என்பதும் அவனுக்கு நன்கு விளங்கின. அடுத்த கணம் அவனுடைய உடலைப் பற்றிப் பிடித்திருந்த எரிச்சல், வேதனை ஆகியவையெல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிட்டன.

பிரபல டாக்டர் ஒருவர் மீன் பிடிப்பதற்காகத் தூண்டிலை எடுத்துக் கொண்டு நாட்டுப்புறம் ஒன்றிற்குச் சென்ற பொழுது அவரைக் கண்ட சிலர் அங்கு நீண்ட நாளாய்த் தீராத நோயால் நலிவுற்றிருந்த ஒருவனுக்குச் சிகிச்சை செய்யுமாறு வேண்டிக்கொண்டனர். அந்த டாக்டரோ மருந்தைவிட நம்பிக்கைதான் நோயைக் குணப்படுத்தும் என்பதை நன்கு அறிந்தவர். எனவே தம்மிடம் அப்பொழுது யாதொரு மருந்தும் இல்லாத போதிலும் அவனுக்குச் சிகிச்சை செய்யத் துணிவுடனும் நம்பிக்கையுடனும் முன் சென்றார். அவர் மிகவும் கைராசிக்காரரென்றும் அவர் தொட்டால் தீராத நோயெல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்றும் அவர் இப்பகுதிக்கு மீன் பிடிக்க வந்தது அவனுடைய நல்ல காலத்திற்கே என்றும் அந்த நோயாளியின் நண்பர்களும், உறவினர்களும் அந்த நோயாளியிடம் எடுத்துரைத் தார்கள். நோயாளியும் அதனை முற்றிலும் நம்பினான். டாக்டர் அவனுடைய நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு தம்முடைய பையை எடுத்து அதில் தாம் உரொட்டி சமைத்து உண்பதற்காக வைத்திருந்த கோதுமை மாவில் சிறிது எடுத்து அதனைச் சிறு சிறு காகிதத் துண்டுகளில் வைத்து மடித்து அரை மணி நேரத்திற்கு ஒரு தடவை அதனைத் தண்ணீர் கரைத்துக் குடிக்கக் கொடுக்குமாறும், நோய் விரைவிற் குணமாகிவிடும் என்றும், இம்மாதிரி நோய்களைத் தாம் எத்தனையோ பேருக்குக் குணப்படுத்தியிருப்பதாகவும் கூறிச்சென்றார். அவர் கூறிய அத்தனையையும் அந்த நோயாளி அப்படியே நம்பினான். அவர் கூறிய வண்ணம் அந்த மருந்தையும் அருந்தினான். என்ன வியப்பு ! மாதக் கணக்காகப் படுக்கையில் கிடந்த அவன் ஓரிரண்டு நாட்களில் முழு உடல்நலம் பெற்றுவிட்டான்.

அப்துல்— றஹீம்.
“ எண்ணமே வாழ்வு ”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. எண்ணம் உடலின் எப்பகுதியில் உண்டாகின்றது ?
2. மூளைக்கு வேலை கொடுக்கும்பொழுது அதில் என்ன நிகழ்கின்றது ?
3. திடீரெனக் கிடைக்கின்ற மிகுந்த இன்பமான அல்லது மிகுந்த துன்பமான நிகழ்ச்சி பற்றிய அறிவித்தல் மூளையில் எத்தகைய தாக்கத்தை உண்டுபண்ணுகின்றது ?
4. நம் உடலில் உள்ள யாதாயினும் நோய் குணப்பட வேண்டுமாயின், நாம் எத்தகைய மனப்பாங்கை வைத்திருத்தல் வேண்டும் ?
5. மாணவர்களாகிய நீங்கள் படிக்கும்பொழுது எத்தகைய சிந்தனையுடன் படித்தல் வேண்டும் ?
6. இங்கே " மனத்தின் விந்தை " என்னும் பாடத்தை ஒரு தரம் வாசித்துவிட்டீர்கள். இதனை எந்த முறையில் நீங்கள் வாசித்தீர்கள் என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள். இப்பொழுது இந்தப் பாடம் முழுவதும் உங்கள் மனத்திற் பதிந்திருந்தால் அது மிகவும் நல்லது. அவ்வாறு பதியவில்லையாயின், நீங்கள் பாடத்தை வாசித்தபொழுது என்ன தவறுகள் செய்தீர்கள் என்பதனை " வாசிப்பும் விளக்கமும் " என்னும் பகுதியைப் படித்து அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

வாசிப்பும் விளக்கமும்

நாம் நாடோறும் சில பல வாசிப்புப் பொருள்களை வாசிக்கின்றோம். உண்ணாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் அன்றாடம் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அறிவதற்காகக் காலையிற் செய்தித்தாள்களை வாசிக்கின்றோம். ஓய்வு நேரங்களில் இன்பத்துக்காக இலகுவான கதைப் புத்தகங்களையும், பொழுது போக்குச் சஞ்சிகைகளையும் வாசிக்கின்றோம். இவைதவிர, இலக்கியம், விஞ்ஞானம், வரலாறு, சமயம், மெய்யியல் முதலிய கலைத்துறைகளிலே நமக்கு ஈடுபாடுள்ள துறைகளுக்குரிய நூல்களையும் சிறப்பு வெளியீடுகளையும் வாசிக்கின்றோம். இவைகளை வாசிக்கையில் வெவ்வேறு அளவான வேகத்தோடும் அவதானத்தோடும் வாசிக்கின்றோம். எவ்வாறு வாசித்தாலும், வாசித்தவற்றை விளக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே எமது நோக்கம். விளக்கமின்றி வாசிப்பது வீண் முயற்சியேயாகும்.

1. வாசிப்பு வகைகள்

(1) மேலோட்ட வாசிப்பு

இவ்வகை வாசிப்பில், வாசகர் விரைவாகவும் மேலெழுந்த வாரியாகவும் வாசிப்புப் பொருளிலே பார்வையைச் செலுத்திச் செல்வார். இவ்வகை வாசிப்புப் பின்வரும் நோக்கங்களுக்குப் பொருத்தமானது:

- (அ) குறித்த விடயங்கள், பெயர்கள், தேதிகள் போன்ற விவரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவா என்பதை உறுதி செய்வதற்கு.
- (ஆ) எடுத்துக்கொண்ட வாசிப்புப் பொருள் கருத்தூன்றி வாசிப்பதற்குத் தகுந்த கவர்ச்சியுடையதா என்று பருந்து நோக்காகப் பார்ப்பதற்கு.
- (இ) தினசரிச் செய்தித்தாளில் நடப்புச் செய்திகளை உடனுக்குடன் அறிந்து கொள்வதற்கு.

(2) கருத்தூன்றிய வாசிப்பு

இது விவரங்களை அறியும் நோக்கோடு வாசிக்கும் வாசிப்பு. ஒருவர் தாம் வாசித்த பொருளை மனத்திலே வாங்கி வைத்திருக்க வேண்டிய நிலைமையிலும், எழுத்தாளர் எடுத்துக் கூறிய கருத்துக்களைக் கண்டறிந்து விளங்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிலையிலும் தேவைப்படுவது இவ்வகை வாசிப்பே. மாணாக்கர் பாடநூல்களைப் படிப்பதற்கும், விளக்கப் பயிற்சிக்கான உரைப்பகுதிகளைப் படிப்பதற்கும் இவ்வகையான வாசிப்பே வேண்டப்படும்.

(3) எழுத்தெண்ணிப் படித்தல்

இது திறனாயும் நோக்கோடு வாசிக்கும் வாசிப்பு. வாசகர் இங்கே எழுத்தாளர் முனைவுக்கும் கருத்துகளை ஆற அமரச் சீர் தூக்கி, நுனித்தாய்ந்து, அவை பற்றித் தீர்ப்புக் கூறுவார். ஆதலால், ஆங்காங்கே தரித்து நின்று நின்றே வாசிப்பைத் தொடர்தல் வேண்டும். இவ்வகை வாசிப்பே வேகப் குறைந்த வசூிப்பாகும்.

2. வாசிப்புத் திறனை வளர்க்கும் வழிவகைகள்

(1) உடல் நலம் திருத்திகரமாக இருத்தல்

சொற்களைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியாமல் இருப்பின், உடனே கண் வைத்தியரிடம் காட்டிக் கட்டபுலனிலுள்ள குறைபாட்டைத் திருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். செவிப் புலக் குறைபாடும் மறைமுகமாக வாசிப்பைப் பாதிக்குமாதலால், அக்குறைபாடும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளல் வேண்டும்.

(2) நல்ல வாசிப்புப் பழக்கங்களை விருத்தி செய்தல்

(i) நேரத் திட்டம் ஒன்றை வகுத்துப் பின்பற்றுக. படிப்பு வகையான வாசிப்புக்கு ஒழுங்கான நேர அட்டவணை யொன்றைப் பின்பற்றுதல் சிறந்தது. பொழுது போக்கு வாசிப்பை ஓய்வுநேரத்தில் வைத்துக் கொள்ளலாம். மாணாக்கர் தமது பாடசாலை நேர அட்டவணையுடன் பொருந்தி வருமாறு வாசிப்பு அட்டவணையைத் திட்டமிட்டு வகுத்தல் நன்று.

(ii) வாசிப்புக்குத் தெளிவான நோக்கமொன்றை வகுத்துக் கொள்க. புத்தகத்தைக் கையில் எடுக்கும்போது 'என்ன நோக்கத்திற்காக வாசிக்கப் போகின்றேன்' என்பது தெளிவாக இருத்தல் வேண்டும். புத்தகப் பக்கத்தைக் கண்ணாற் பார்த்து, மௌனமாகச் சொற்களை வாசித்துக் கொண்டு, மனத்தை வேறிடங் களில் அலையவிடுவதும், எவ்வித இலக்கும் இல்லாமல் வானா வாசிப்பதும் நேரக்கேடாகவே முடியும்.

வாசிப்பது ஓர் உயிர்ப்பான தொடர்பாடல் முயற்சியாகும். அச்சிட்ட தாள்களிலே நூலாசிரியரைக் கண்டு, வாசகர் அவரோடு கருத்துத் தொடர்பு கொள்ளுதல் வேண்டும். நூலாசிரியரிடம் வினாக்களைக் கேட்டு, அவற்றுக்குரிய விடைகளைத் தேடிக் காண வேண்டும். உதாரணமாக, நீங்கள் ஒரு கதையை வாசிக்கின்றீர்களாயின், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் "அடுத்து என்ன நிகழும்?" என்று வினாவி, நூலாசிரியர் என்ன விடை கூறுகின்றார் என்பதைத் தொடர்ந்து வாசித்துக் காணல் வேண்டும். ஒரு காட்சி வருணனையை வாசிக்கின்றீர்களாயின், அக்காட்சியை

உங்கள் அக்கண்ணாற் கண்டு, எல்லா விவரங்களையும் உங்கள் மனத்திரையிலே நிறைவு செய்து கொள்ளல் வேண்டும். பாடநூலில், ஒரு பாடத்தை வாசிக்கும்போது, அதிலே கூறப்பட்ட சுருத்துகளைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளலும், மனத்தில் நிறுத்தி வைத்தலும் வேண்டும்.

- (iii) வாசிப்பு அக்கறையை வளர்த்துக் கொள்க. எதனையும் வாசிப்பதில் அக்கறை இருக்குமானால், அவ்வாசிப்பு இலகுவாயிருக்கும். ஆதலால், வாசிப்புப் பொருள் பற்றிய அக்கறையைப் படிப்படியாக விரிவாக்கிப் பலவகையான துறைகளிலும் புத்தகங்களை ஆர்வத்தோடு வாசிக்கப் பழகிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

(3) வாசிப்பு நிலைமைகளைச் சீராக்கல்

- (i) அமைதியான இடத்தில் இருந்து வாசிக்க. மனவொடுக்கத்தைக் குலைக்கும் வானொலி அல்லது தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள், தொலைபேசிகள், உரையாடல்கள், விருந்தினர் வருகை, உண்டாட்டம் போன்றவற்றுக்கு இடங் கொடா திருக்க மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திப் பயிலுக.

- (ii) படிப்புக்கென வசதியான தனியறை இருப்பது நன்று. அத்தகைய அறை இல்லாவிட்டால், படிக்கும் இடத்தில் வாசிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் வேண்டிய மேசை, கதிரை, எழுது கருவிகள் போன்ற உபகரணங்களையும் போதிய ஒளி வசதியையும் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளல் வேண்டும்.

(4) பொறிமுறை உதவிகளிற் கவனஞ் செலுத்துதல்

- (i) வாசிப்புக்கு எடுத்துக் கொண்டது ஒரு முழுப் புத்தகமாயின், (அ) அதன் முன்னுரையைக் கவனமாக வாசிக்க. முன்னுரை புத்தகத்தின் பொருள் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கத்தைத் தரும். (ஆ) பொருளடக்கத்தை நோக்குக. அதிகாரம், பிரிவு, உட்பிரிவு ஆகிய எல்லாத் தலையங்கங்களையும் கவனமாக வாசிக்க. (இ) அதிகாரத்தின் முகவுரை இருப்பின், அதனைக் கருத்துவற்றி வாசிக்க. (ஈ) ஓர் அதிகாரத்தின் அல்லது

பிரிவின் இறுதியிலே பொழிப்புத் திரட்டித் தரப் பட்டிருப்பின், அப்பொழிப்பைக் கவனமாகப் படிக்க. (உ) பாடல்களுக்கு விளக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வரிப்படங்கள், தேசப் படங்கள், வரைபுகள், சித்திரங்கள் ஆகியவற்றை ஆய்ந்து விளங்கிக் கொள்க.

- (ii) வாசிக்கும் பொருள் ஒரு கட்டுரையாயின், அல்லது தெரிவுசெய்த உரைப்பகுதியாயின், (அ) அதன் தலையங்கத்திலும், (ஆ) பந்திகளின் தலைப்பு வாக்கியங்களிலும், (இ) தடித்த எழுத்திலுள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றிலும் சிறப்பாகக் கவனஞ் செலுத்துக.

(5) வாசிப்பு வேகத்தைச் சீராக்கல்

வாசிப்புக்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் தன்மைக்கும் வாசிக்கும் நோக்கத்துக்கும் ஏற்றவாறு வாசிப்பு வேகத்தைச் சீராக்கக் கற்றுக்கொள்க.

- (i) செய்தித்தாள் போன்றவற்றை மிக விரைவாகவும், மேலோட்டமாகவும் வாசிக்கலாம். சிலவேளைகளிலே, செய்தித் தலையங்கங்களையும், செய்திகளின் ஆரம்பப் பந்தி, இறுதிப் பந்தி ஆகியவற்றையும் வாசித்த அளவிலே வேண்டிய தகவலை அறிந்துகொள்ளலாம்.
- (ii) பொழுதுபோக்குக்கான கதைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் விரைவாக வாசித்து இன்புறலாம்.
- (iii) பாடநூல்கள், கருத்தாழமுடைய கட்டுரைகள், சீரிய இலக்கியங்கள் போன்றவற்றைக் கருத்துன்றி, விரையாமல் வாசித்தல் வேண்டும்.

(6) சொற் களஞ்சியத்தைப் பெருக்குதல்

வாசிப்பினால் ஒருவரது சொற்களஞ்சியம் பெருகுகின்றது. சொற்களஞ்சியம் எவ்வளவுக்குப் பெருகுகின்றதோ,

அவ்வளவுக்கு விளக்கத்திறனும் அதிகரிக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் இரு வகையான சொற்களஞ்சியங்கள் உண்டு.

(அ) தொழிற்படு சொற்களஞ்சியம்

அன்றாடத் தேவைகளுக்கு ஒருவர் பேச்சிலும் எழுத்திலும் இயல்பாகப் பயன்படுத்தும் சொற் றொகுதியே தொழிற்படு சொற்களஞ்சியம் எனப்படும்.

(ஆ) கண்டுணர் சொற்களஞ்சியம்

வாசிக்கும் போது காணுமிடத்தும், பிறர் பேசும்போது செவிமடுக்குமிடத்தும், இனங்கண்டு பொருளுணரத் தக்க சொற்களின் ஈட்டமே கண்டுணர் சொற் களஞ்சியம் எனப்படும். பொதுவாக எல்லாருக்கும் அவர்களின் தொழிற்படு சொற்களஞ்சியத்திலும் பார்க்கக் கண்டுணர் சொற்களஞ்சியம் மிகப் பெரியதா யிருக்கும்.

நீங்கள் வாசிக்கும்போது முன்னர் அறிந்திராத புதுச்சொற்கள் வருமிடத்து, அவற்றைப் புறக்கணித்து விடாமல், அவற்றின் கருத்தை அறிவதற்குப் பின்வரும் முறைகளைக் கையாளலாம்.

(i) கையடக்கமான ஓர் அகராதியை எப்போதும் பயன் படுத்துக. அகராதியை விரைவாகவும் சரியாகவும் பயன் படுத்திச் சொற்களின் பொருளை அறியப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பு :

மாணாக்கருக்கான ஆங்கிலமொழி அகராதிகளிற் காணப்படும் பல சிறப்பியல்புகள், பெரும்பாலான தமிழ் அகராதிகளிற் காணப்படுவதில்லை. தமிழ் அகராதிகள் சொற்பொருளை வரையறுத்து விளக்குவதில்லை ; கருத்து நுணுக்கங்களைக் காட்டுவதில்லை ; சொல்லாட்சிக்கு உதாரணங்களும் தருவதில்லை. அவை ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஒத்தபொருட்

சொல்லுலத் தருமளவிலே அமைந்துவிடுகின்றன ; அன்றியும், கலைச்சொற்கள், இக்காலப் புத்தாக்கச் சொற்கள் போன்ற வற்றைப் பதிவுசெய்து, இற்றை வரை முற்றாக்கப்படுவது மில்லை.

(ii) புதிய சொல்லின் பொருளை அதன் வாக்கியச் சார்பு நோக்கி அறிந்து கொள்ள முயலுக. வாக்கியத்திலே அச்சொல்லுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்களைக் கொண்டும், குறித்த சொல்லுள்ள வாக்கியத்துக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள வாக்கியங்களைக் கொண்டும் அதன் பொருளை ஓரளவு உய்த்தறிந்து கொள்ளலாம்.

உ - ம் : (1) அப்பெண்மணிகள் தந்தையை இழந்து தமிழராயினர்; நாட்டை இழந்து நல்குரவு எய்தினர்.

இங்கே 'நல்குரவு' என்னுள் சொல் உடைமைகளை இழந்த நிலையை, அதாவது வறுமையை உணர்த்துகின்றது என்பதை ஊகித்து அறியலாம்.

உ - ம் : (2) அன்னம் துயிலுதற்கமைந்த நறுமணக் கமழும் கமலப் பள்ளி மெல்லிய வெண்பட்டு விரித்த விழுமிய மஞ்சம் போன்றது.

'பள்ளி' என்பது பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல். அராதியிலே இச்சொல்லுக்கு, 1. இடம், 2. சிற்றூர், 3. இடைச்சேரி, 4. நகரம், 5. முனிவர் ஆச்சிரமம், 6. சைன பௌத்தக் கோயில், 7. அரண்மனை, 8. வேலைக்களம், 9. படுக்கை, 10. தூக்கம், 11. பள்ளிக்கூடம் 12. பள்ளத்தி என்று இவ்வாறு பல பொருள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள்ளே இச்சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருத்தமான கருத்து, 'படுக்கை' என்பதை 'அன்னம் துயிலுதற்கமைந்த' என்னும் முன்னுள்ள சொற்றொடர் கொண்டு அறியலாம்.

உ - ம் : (3) இலக்கியங்களுக்கும் கவிதைகளுக்கும் உரிய பொருளே உயிரான பொருள்; சிறந்த பொருள்.

இங்கே 'உரியபொருள்' என்னும் சொல்லின் கருத்தை வாக்கியமே உணர்த்தி நிற்கின்றது.

பாடநூல்களில் வரும் கலைச் சொற்களும் புத்தாக்கச் சொற்களும் பெரும்பாலும் அல்வன்விடங்களிலே விளக்கப்பட்டிருக்கும்.

(7) வாசிக்கையிற் சிந்தித்தல்

- (i) முதன்முறை வாசிக்கும்போதே ஒரு ஊக்கியத்தின் பொருளை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பயிற்சி செய்க. மீள் வாசிப்பதால் வேகங் குன்றும்.
- (ii) ஒரு பந்தியை வாசித்தபின், அடுத்த பந்தியிலே என்ன கருத்து வரவேண்டும் என்ற வினாவை எழுப்பி விடை காண்க; அக்கருத்தை வைத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து வாசிக்க.
- (iii) ஒரு பந்தியின் கருத்தை (அதாவது பிரதான கருத்தை) அறிந்து கொள்ளப் பழகுக; பந்தியிலுள்ள மற்றக் கருத்துகள் இந்த மையக் கருத்தை விரித்து வளர்ப்பதில் எவ்வாறு உதவுகின்றன என்பதை அவதானிக்க.
- (iv) நீங்கள் வாசிக்கும் பொருள்பற்றி எந்தெனவே நீங்கள் அறிந்து வைத்திருக்கும் தகவலுடன் நூலாசிரியர் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்துகின்றது என்று உங்களுக்குள்ளே வினாவிப் பார்க்க.

(8) எழுத்தாளரின் கருத்தை முற்றாக விளங்குதல்

வாசிப்பின் பிரதான பயன் எழுத்தாளர் எடுத்துரைக்கும் கருத்தை முற்றாக விளங்கிக்கொள்ளுதலாகும். எழுத்தாளர் சொற்களின் வாயிலாகவே தமது கருத்தை வெளியிடுகின்றாராதலின், அவர் கையாளும் சொற்களின் நேர்ப்பொருளையும் சார்புப் பொருளையும் குறிப்புப் பொருள்களையும் நன்கு விளங்கிக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். எழுத்தாளரின் கருத்தை விளங்கிக்கொள்ள முயலுகையிற் பின்வரும் கூறுகளிற் கவனஞ் செலுத்துதல் வேண்டும்.

- (i) எழுத்தாளர் எடுத்துரைக்கும் பிரதான கருத்து யாது? (அல்லது பிரதான கருத்துகள் யாவை?)
- (ii) பிரதான கருத்தை வலியுறுத்துவதற்கு எழுத்தாளர் கூறும் துணைக் கருத்துகள் யாவை?

- (iii) எழுத்தாளர் தமது கருத்தை வாசகர் மனத்திற் பதியச் செய்வதற்குக் கையாளும் விரகுகள் அல்லது உத்திகள் யாவை ?
- (iv) எழுத்தாளர் தமது கருத்தை (அல்லது கருத்துகளை) எத்தகைய உணர்ச்சியோடு எடுத்துச் சொல்கிறார் ?
- (v) எழுத்தாளர் வாசகர்பாற் கொண்டுள்ள மனப்பான்மை எத்தகையது ?
- (vi) எழுத்தாளர் எத்தகைய வாசகரைக் கருத்திற் கொண்டு எழுதியுள்ளார் ?
- (vii) எழுத்தாளர் என்ன நோக்கத்தை நிறைவேற்ற எண்ணுகிறார் ?
(இவ்வினாக்களை வினாவி விடைகாண முயலுகையில், எழுத்தாளர் எடுத்துக்கொண்ட பொருள், அவர் கையாளும் சொல்லாட்சி, மொழிநடை, அணிகள், அவற்றின் பொருத்தப்பாடு ஆகியனவெல்லாம் ஆராயப்படும்.)

(9) எழுத்தாளரின் கருத்துகளைத் தன்மயமாக்கல்

- (i) வாசித்து நீங்கள் பெற்றுக்கொண்ட பிரதான கருத்துகளை உங்கள் சொந்தச் சொற்களிலே, உங்களுக்கே மீட்டுச் சொல்லுக. எழுத்தாளர் சொல்வதைத் தெளிவாகவும், செப்பமாகவும் எளிதிலே விளங்கத்தக்க மொழியிற் சொல்லுவதே இதன் நோக்கம். இது பெயர்த்துரை எனப்படும்.
- (ii) நல்ல பெயர்த்துரையிற் பின்வரும் சிறப்புக் கூறுகள் இருத்தல் வேண்டும்.
- (அ) அது சரிநூட்பமாக இருத்தல் வேண்டும்.
- (ஆ) அது தெளிவான எளிய மொழி நடையில் இருத்தல் வேண்டும்.
- (இ) எழுத்தாளரின் வாக்கியங்களை அப்படியே மீட்டுக் கூறலாகாது.
- (ஈ) மூலத்திலுள்ள பிரதான கருத்துகள் எல்லாம் பெயர்த்துரையிலும் இருத்தல் வேண்டும்.
- (உ) புதிய கருத்துகள் எவையேனும் சேர்க்கப்படலாகாது.

(10) வாசிக்கும்போது குறிப்பெழுதுதல்

வாசிக்கும் புத்தகத்தின், அல்லது அத்தியாயத்தின் அல்லது உரைப்பகுதியின் பிரதான கருத்துகளை நினைவில் வைத்திருத்தல் கடினமெனக் கண்டால், நினைவுக் குறிப்புகளை எழுதிக் குறிப்புச் சட்டகம் ஒன்றையும் வரைந்து கொள்க.

- (i) முதற்கண் தலையங்கங்களைக் கவனமாக வாசித்து, எழுதப்பட்ட பொருளின் நோக்கத்தையும் கட்டுக் கோப்பையும் விளங்கிக் கொள்க.
- (ii) வாசிப்புப் பொருள் கடினமற்றதாயின், வாசிக்கும்போதே குறிப்புகளை எழுதிக்கொள்க. விளக்கத்துக்கு இன்றியமையாத உயிர்நிலைச் சொற்களே பெரும்பாலும் இக் குறிப்புகளாக அமையும். இச்சொற்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டிய கருத்துகளை நினைவூட்ட வல்லனவாயிருக்கும்.
- (iii) வாசிப்புப் பொருள் கடினமானதாயின், முதலில் ஒரு பகுதியை வாசிக்க; அதை மீள வாசிக்கையிற் குறிப்புகளை எழுதுக.
- (iv) பிரதான கருத்துகளையும் துணைக்கருத்துகளையும் பிரித்தறிக. தெரிவு செய்த ஒரு பகுதியைக் குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கோடு வாசிக்கின்றீர்களாயின், உங்கள் நோக்கத்துக்குத் தேவையான கருத்துகளைத் தேவையில்லாதவற்றினின்றும் பிரித்துக் காண்க.
- (v) குறிப்பெழுதுவதற்குப் பிரதான கருத்துகளை எடுத்துக் கூறும் தலைப்பு வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்துக.

ஆ. மொழி அறிவு

மொழியின் தோற்றமும் பயன்பாடும்

மனித இனத்தின் படிப்படியான வளர்ச்சியில் மொழிப் பயன்பாடு முக்கியமான ஒரு கட்டத்தைக் குறிக்கின்றது. மனிதன் விலங்குகளைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருப்பதற்கு மொழிப் பயன்பாடே காரணமாகும். கருத்துப் பரிமாற்றம் நடைபெறுவதற்கு இன்றியமையாத அடிப்படைச் சாதனம் மொழியாகும்.

இந்த நிலையில் நாம் ஒரு சிறு குழந்தையின் வளர்ச்சியைக் கூர்ந்து நோக்குவோம். குழந்தை பிறந்து ஒரு மாத காலமளவுக்குக் கருத்துப் பரிமாற்றம் ஒன்றுமே நடைபெறுவதில்லை. அதன் பின்னர் அது சிறிது சிறிதாகத் தன் தாயை அறிய முயல்கின்றது. இந்த முயற்சியிற் சற்று முன்னேற்றம் உண்டாகும்பொழுது குழந்தை தன் தாயைக் காணுந் தோறும் மகிழ்கின்றது. ஏனையவர்களைக் காணும்பொழுது அவ்வளவு மகிழ்ச்சி இல்லை. இந்த நிலை விலங்குகளோடு ஒத்த நிலை. உதாரணமாக, பசுக் கன்று ஒன்று தானுந் தன் தாயைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்கின்றது. இதற்கு அடுத்த நிலை சற்று முன்னேற்றமானது. இப்பொழுது பிள்ளை "அம்மா" என்று சொல்ல முயல்கின்றது. கன்றுக் குட்டியோவெளிற் பிறந்த நாளிலிருந்தே "அம்பா, அம்பா" என்று நித்தமும் கத்துகின்றது. அத்துடன், அது எதற்கு என்றாலும் ஒரே ஒலியான "அம்பா" என்றே கத்துகின்றது. மனிதக் குழந்தையோ என்றால் ஒலியை வேறுபடுத்தி "அம்மா", "அப்பா" என்றெல்லாங் சொல்லத் தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு தொடங்குகின்ற மொழிப் பிரயோகம், பிள்ளை வளர வளர அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றது. அதனால் அப்பிள்ளை பேசுகின்ற சொற்களின் தொகையும் பெருகுகின்றது.

மனித இனத்தின் மொழி விருத்தியையும் குழந்தையின் மொழி விருத்தியுடன் ஒப்பிடலாம். விலங்கு நிலையிலிருந்து படிப்படியாக மனித நிலையை அடைந்த ஆதி மனிதனின் சொல்லாட்சி ஒரு குழந்தையின் சொல்லாட்சி போலவே இருந்திருக்கும். அந்த நிலையில் அவனுடைய கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கு ஒரு சில சொற்களும் சைகைகளும் மட்டுமே அவசியமாக இருந்திருக்கும். அவை வேட்டையாடுதல் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் போதுமானவை.

காலப்போக்கிலே மனிதனின் சிந்திக்கும் ஆற்றல் படிப்படியாக விருத்தியடைந்திருக்கும். அப்பொழுது அவனுடைய உள்ளத்திலே பற்பல எண்ணங்கள் தோன்றியிருக்கும். அந்த எண்ணங்களைத் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்தோருக்குத் தெரிவிப்பதற்காகப் பேச்சு உண்டாகியிருக்கும். இது ஊமைகளின் பேச்சுப் போன்று, பாதி சொற்களும் பாதி சைகைகளும் அமைந்திருக்கும்.

முதலில் மனிதர் இயற்கையிலே பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவை உண்டாக்கும் ஒலிகளைக் கேட்டு, அவற்றைப் போன்ற ஒலிகளைத் தாமும் எழுப்பியிருப்பார். உதாரணமாக 'கா, கா' என்று கரையும் பறவையைக் கண்டு அதற்குக் 'காக்' என்று பெயரிட்

டிருப்பார். அதுவே பின்னர் 'காக்கை' 'காகம்' என்று திரிபடைந்
 திருக்கலாபு இன்னும் அச்சம், மகிழ்ச்சி, வியப்பு முதலிய உணர்ச்சிகள்
 எழும்போது, மெய்ப்பாடுகளோடு மக்களின் வாயிலிருந்து இயல்பாகவே
 சிலவகை ஒலிகள் வெளிப்பட்டிருக்கும். உணர்ச்சி வேறுபாடுகளுக்கு
 ஏற்றவாறு அவர்கள் இந்த ஒலிகளை எடுத்தும், படுத்தும், நலிந்தும்,
 உரப்பியும், களைத்தும் பல விதங்களிலே விகற்பப்படுத்தியிருப்பார். தமது
 கருத்துகளை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகக் குறுகிய கூட்டொலி
 களையும் நீண்ட தொடரொலிகளையும் பயன்படுத்தியிருப்பார். இவ்
 வகை ஒலிகளே ஆதி மக்கட் கூட்டத்தாரிடாக் கருத்துகளுக்கு
 அழிகுறிகளாக வழங்கியிருக்கும். இன்ன ஒலிக்கு அல்லது இன்ன
 ஒலித்தொகுதிக்கு இன்ன பொருள் என்று முடிவு செய்வதால் மொழி
 உண்டாகின்றது. ஆகவே, மொழி என்பது மக்கட் சமுதாயத்தின்
 ஆக்கமேயன்றித் தனியொருவரின் ஆக்கமன்று.

தொடக்கத்தில் மக்கள் பேசியபோது, ஒலிகளை உயிர், மெய்
 முதலியனவாகப் பாருபடுத்தி உணர்ந்து பேசவில்லை; சொற்களைப்
 பெயர், வினை, இடை முதலியனவாகப் பாருபடுத்தியும் உணர்வில்லை;
 அடிச்சொல், பிற உறுப்புகள் என்று பிரித்துணர்ந்தும் பேசவில்லை;
 நெடுங்காலத்துக்குப் பின்னர், மக்கட் சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சி
 யின் ஒரு கட்டத்திலே, அம்மக்கள் தம்முடைய அனுபவங்களையுங்
 கருத்துகளையும் பதிவு செய்து வைத்திருக்க விரும்பியபோது எழுத்து
 மொழி தோன்றியிருக்கும். பேச்சு மொழியை எழுதத் தொடங்கியபோதே,
 சொற்றொடர்களின் உறுப்புகளான சொற்களைப் பிரித்துணரவும்
 அச்சொற்களின் உறுப்புகளான மூல ஒலிகளைப் பிரித்துணரவும்
 அவர்கள் கற்றனர். இவ்வாறு வளர்ந்த மொழி வளர்ச்சி பின்னர்
 இலக்கணம் எழுத வழிகாட்டியது. எழுத்துகளின் இலக்கணமும்
 பாருபாடும், சொற்களின் இலக்கணமும் பாருபாடும் விரிவாக வளர
 இலக்கணம் உறுதுணையாயிற்று. இவ்வகையாகவே நாம் உலகில்
 இன்று காணும் மொழிகள் எல்லாம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

பேச்சு மொழியிலே, சொற்களுக்கு அடிப்படையாக அமையும் மூல
 ஒலிகளை ஒலியன்கள் என்று மொழியியலார் கூறுவர். ஒலியன்
 என்பது வெறுங் குரல் ஒலியே; அதற்குத் தன்னளவிற் பொருள்
 இல்லை. ஓர் ஒலியன் பிற ஒலியன்களோடு இணைந்த வழியே பொருள்
 உணர்த்தும் சொல் பிறக்கின்றது. இவ்வாறு ஒலியன்களின் சேர்க்கை
 யால் உண்டாவன உருபன்கள் எனப்படும். இந்த உருபன்
 தன்னளவிலே தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்துவதும் உண்டு;

மற்றோர் உருபனைச் சார்ந்து நின்று பொருள் உணர்த்துவதும் உண்டு. தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்தும்போது அது தனிநிலை உருபன் எனப்படும்; சார்ந்து நின்று பொருள் உணர்த்தும்போது அது சார்புநிலை உருபன் எனப்படும். உதாரணமாக, 'அவன்' என்ற சொல் ஒரு தனிநிலை உருபன். 'அவனோ?' என்று சொல்லும்போது, அதனுடன் சார்ந்து நின்று வினாப் பொருளை உணர்த்தும் 'ஓ' என்ற சொல் சார்புநிலை உருபனாகும். இங்கே இரண்டு உருபன்கள் சேர்ந்து வினாப் பொருளைத் தரும் ஒரு சொல்லாகி வருவதைக் காண்கின்றோம்.

சொற்களின் உறுப்பாக அமைந்த ஒலியன்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் வரிவடிவம் கொடுத்தபோது எழுத்துகள் தோன்றின. எழுத்து என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு 'எழுதப்படுவது', 'வரையப்படுவது', 'சித்திரநீட்டப்படுவது' என்பதே அடிப்படைப் பொருள். தமிழைப் பொறுத்த வரையில், இலக்கணக்காரர் முப்பது மூல ஒலிகளை (ஒலியன்களை) வகுத்துக் கொண்டனர். அவை 12 உயிரும், 18 மெய்யுமாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டன. உள்ளிருந்து எழும் மூச்சு, மிடற்றின் முயற்சியுடன் வாயின் வழியாக வெளிப்படும் போது தடையின்றி வெளிப்படின், உயிர் ஒலிகள் பிறக்கும். மூச்சு வெளிப்படும்போது வாயிலே தடைப்படின், மெய் ஒலிகள் பிறக்கும். உயிரும் மெய்யுமாகிய இந்த ஒலிகளை அவை பிறக்கும் முயற்சி பற்றியும் இடம் பற்றியும் இலக்கணக்காரரும் மொழியியலாரும் பலவாறு பாகுபாடு செய்வார்.

ஒலியன்களுக்கு வரிவடிவம் கொடுத்து எழுத்து மொழியில் அமைக்கும் போது, அவை நிலைபெற்று உடையனவாகின்றன. இவ்வாறு எழுத்து வழக்கில் நடைபெறும்போதே மொழியும் நிலைபெற்று உடையதாகின்றது. ஆனால், பேச்சு வழக்கில் ஒலியன்கள் வேறுபடுவது இயல்பே. உதாரணமாக, 'க்' என்னும் ஒலியனை (வல்லின மெய்) எடுத்துக் கொள்வோம். 'காகம்' என்னும் சொல்லிலே முதலில் வரும் கரமும் இடையில்வரும் கரமும் ஒரேமாதிரி ஒலிக்கப்படுவதில்லை. இவ்வாறே 'தங்கம்' என்னும் சொல்லில் வரும் கரமும் வேறுபட்டு ஒலிக்கக் காண்கிறோம். வரிவடிவம் ஒன்றையாயிருக்க, ஒலிப்புமுறை இடத்துக்கிடம் சிறிது சிறிது வேறுபடுகின்றது. இவ்வாறு வேறுபடும் ஒலிகளை மொழிநூலார் மாற்றொலியன்கள் என்று வழங்குவார். தமிழ் இலக்கணக்காரர் 'சார்பெழுத்துகள்' என்று இவ்வகை மாற்றங்களை ஆராய்ந்துள்ளனராயினும், இக்கால மொழியியலாரே இவற்றை நுணுக்கமாக எடுத்து விளக்குகின்றனர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து ஒலிகளே முதன்முதலாகத் தோன்றியிருக்கும் என்பது புலப்படும். மனிதன் தன் குரல்வளையைப் பயன்படுத்திப் பல்லாயிரக் கணக்கான ஒலிகளை எழுப்பலாம். ஆயின், அந்த ஒலிகள் அனைத்துஞ் சொல்லாவதில்லை. அவற்றுள் மிகச் சிலவே சொல்லாக்கத்துக்குப் பயன்படுகின்றன. சொல் என்பது கருத்தோடு, அஃதாவது எண்ணக் கருவோடு சம்பந்தம் உடையது. எனவே, ஒரு பொருளையோ, செயலையோ, குறிப்பையோ காட்டுவது சொல் ஆகும்.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” (தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம்) என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். எனவே, அவருடைய காலத்திற் சொற்கள் எல்லாங் காரண காரியத் தொடர்புடைய பொருள் குறித்து நின்றன என்பது போதரும். நாளடைவிற் சில சொற்களுக்கான காரணம் மறக்கப்பட்டுவிட்டதனால், அவை குறியீடுகள் என்ற நிலையை அடைந்தன. இந்த நிலையில், ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அவற்றின் கருத்து எவ்வாறு வந்து பொருந்தியது என்பதனை அறிதல் எளிதன்று. “மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்றா” என்று தொல்காப்பியரே கூறுகிறார். தமிழ் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த ஒரு மொழியாதலால், சொற்பொருட் காரணம் விளங்கத் தோன்றாத அளவுக்குச் சொற்கள் பல திரிபடைந்துள்ளனவாதல் வேண்டும்.

சமுதாயம் விருத்தியடைந்த காலம், பல புதிய கருத்துகளைக் குறிப்பதற்குப் புதிய சொற்களை ஆக்கும்போது, அவற்றைக் கருத்தோடு இயைபுபடுத்தி ஆக்குதல் எல்லா வேளைகளிலுஞ் சாத்தியமாவதில்லை. எனவே, பிற்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றவையான விஞ்ஞானம் போன்ற துறைகளில் இடுகுறிப் பெயர்களும் பெருந் தொகையாக ஆக்கப்பட்டன.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக் காலத்தில், அறிவிற் சிறந்தோராகிய சான்றோர் மொழிவழக்கே ஏனையோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அத்தகைய சான்றோர் தம் கருத்துகளைச் செய்யுளாகவும் வெளிப்படுத்தினர் ; உரையாகவும் வெளிப்படுத்தினர். அவர்களுடைய மொழி ஆட்சியை ஆதாரமாக வைத்தே, இலக்கணம் என்ற வரம்பு அமைக்கப்பட்டது. இதனாலேயே வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆய்ந்து இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது. “வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான” என்று தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. இவ்வகையிலே மொழி தோன்றி வளர்ந்து இலக்கிய வளம் பெற்ற பின்னர், அந்த இலக்கியத்தை ஆராய்ந்து அமைத்த வரம்பையே இலக்கணம் என்று கூறுவது பொருந்தும். ஒரு வயலின் வரம்பை

அடிக்கடி மாற்றினால் அல்லது அதனை உடைத்துவிட்டால் அந்த வயலுக்கு எல்லை இருக்காது; அதன் அமைப்பு என்ன என்பதும் புலப்படாது. இவ்வாறே, ஒரு மொழிக்கும் இலக்கணம் என்ற வரம்பு, அம்மொழியின் கட்டமைப்பினை, அழகினை, இலட்சணத்தினைப் பேணுவதற்கு இன்றியமையாதது. எனவே, இலக்கணத்தை வரன்முறையாகப் படித்து, இலட்சணமான தமிழ் எழுதுவதற்கு வேண்டிய அடிப்படை இங்கே தரப்படுகின்றது.

கட்டுரை

நான் திருவள்ளுவரைச் சந்தித்தால் எனும் தலைப்பின் கீழ் கற்பனைக் கட்டுரை ஒன்று வரைக.

வாழ்க்கையின் மூன்று படிகள்

திருவள்ளுவ நாயனாரை ஒருவர் தினந்தோறும் சென்று வழிபட்டு வந்தார்.

நாயனார் ஒருநாள் அவரைப் பார்த்து "என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

அவர், "சுவாமி, நான் இந்த உலகத்திலே சகல பாக்கியங்களும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழல் வேண்டும். அதுதான் என்னுடைய பெரிய விருப்பம். அதற்குரிய உபாயத்தை அறங்கிரகித்தல் வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

திருவள்ளுவர் "நீ சுயநலமுள்ளவனாயிரு. உனக்குச் சகல பாக்கியங்களும் சித்திக்கும்" என்றார். அந்த மனிதர் அதைக் கேட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்; சித்திக்கத் தொடங்கினார். அவருக்கு அந்த உபதேசம் விளங்கவில்லை. அதில் அவருக்குத் திருத்தி பிறக்கவில்லை. பெரியவர்களெல்லாம் 'சுயநலம் கூடவே கூடாது' என்று போதிக்கின்றார்கள். 'இவன் ஒரு சுயநலக்காரன்' என்றால் மகா கெட்டவன் என்று சனங்கள் பேசுகின்றார்கள். இப்படியிருக்க, நாயனாரோ 'நீ சுயநலமுள்ளவனாயிரு' என்கின்றாரே என்று மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டு, மறுபடியும் அந்த மனிதர் நாயனாரை அணுகி, "சுவாமி, சுயநலத்தை உலகம் பழிக்கின்றது. தங்கள் நூலை வானளாவப் புகழுகின்றது. தங்கள் நூலில் எங்கேயாவது சுயநலத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறீர்களா? அதனை விளங்க வைத்தல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

"தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றுந் துன்னற்க நீவினைப் பால்."

ஒருவன் 'தன்னைத்தான் காதலன்' ஆயிருக்க வேண்டும்; தன்னிலே தான் பற்றுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும். அஃதாவது சுயநலமுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும். சுயநலமாவது தன் கருமத்திற் கண்ணுங்கருத்துமாயிருத்தல். 'தவஞ் செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்' — எவன் தன் கருமத்திற் கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்கின்றானோ, அவனே தவஞ்

செய்பவன் ; தவத்தி 'மற்றல்லார் அவஞ்செய்வார் ஆசையுட்பட்டு.' — தன் கருமம் செய்யாது, சுயநலமின்றிப் பிற கருமஞ் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் அவஞ்செய்கிறவர்கள்; மகா ஆசைக்காரர்கள்.

'தன்னைத்தான் காதலன்' சுயநலக்காரன். அவன் உண்மையிலே சுயநலக்காரனானால், 'எனைத்தொன்றும் துன்னற்க தீவினைப் பால்' — எத்துணைச் சிறியதொரு தீமையையும் பிறருக்குச் செய்ய மாட்டான். பிறருக்கு ஒருவன் தீமை செய்தால் அது தனக்கு நடடம். பிறருக்கு ஒருவன் நன்மை செய்வது தனது நயத்துக்காகவே. அயல் வீட்டுப் பிள்ளைக்கு ஒரு பிடி அன்னம் கொடுத்தால் தன் பிள்ளைக்கு ஒரு பிடி தசை வளருமென்று காரியந் தெரிந்த நல்ல தாய் சொல்லுவாள்.

திருவள்ளுவ நாயனாரிடம் சுயநல உபதேசம் பெற்ற அந்த மனிதர் பிறருக்குத் தீமை வராமல் வாழ்க்கை நடாத்திப் பெரிய நிலையை அடைந்தார். அவருக்கு வயசும் அறுபதை அடுத்தது. அவர் ஒருநாள் திருவள்ளுவாரிடம் போய், "சுவாமி, நான் பிறருக்குத் தீமை செய்யாமலிருந்து, சகல பாக்கியங்களையும் தங்கள் அருளால் அநுபவிக் கின்றேன்; இப்படியே மறுமையிலும் அநுபவிக்கிறதற்கு வழி உண்டா? அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும்" என்று கேட்டுப் பிரார்த்தித்தார் அந்த மனிதர்.

"அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அது பெற்றால்
அற்குப் ஆங்கே செயல்"

"அற்றார் அழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான், பொருள்வைப் புழி."

செல்வம் ஓரிடத்திலே தங்காது. 'செல்லுவோம்' என்றுதான் சதா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட செல்வத்தை ஒருவன் பெற்றால், மிக அவசரமாக அது புறப்படு முன்னமே நிலையான காரியங்களைச் செய்து வைத்துவிடல் வேண்டும். இது முதற் குறளின் கருத்து.

மானங் குலம் கல்வி முதலிய பத்தையும் அழிக்கிற பண்டம் பசி. அப்படிப்பட்ட பசியைப் போக்கி வறியவர்களுடைய எரிகிற வயிற்றுக்குள்ளே நமது சம்பாத்தியத்தைக் கொட்டி விட்டால், அது யாகாக்கினியிலே அவி சொரிந்ததற்குச் சமமாயிருக்கும். வறியவர்களின் வயிறுதான் நல்ல சேமநிதி வங்கி. அதிலே பொருளைப் போட்டு வைத்தால் அது இம்மையிலும் மறுமையிலும் வந்து உதவும். இது மற்றைக் குறளின் கருத்து.

அந்த மனிதர் இந்த இரு குறளுபதேசத்தையும் கேட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகின்றார். போகிற வழியிலே ஒரு பாகவதர் கதை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பொழுது அவர் சொன்ன கதை இது :

“ஓர் ஈயாப்பத்தன் இருந்தான். அவன் எச்சிற கையாலே காகந்தூரத்தாவன். அவன் வீட்டில் ஏறும்பு ஊருவதில்லை. அங்கே ஏறும்பு எடுக்கத் தக்கபடி அவன் பொருளை வைத்திருப்பதில்லை. கண்ணை இமை காப்பதுபோல அவன் பொருளைக் காப்பவன். அப்படிப்பட்ட அந்த உலோபிக்கு மரண காலம் வந்துவிட்டது. தானங் கொடுக்கிறார்கள். தானத்துக்குப் பசு வேண்டும். உள்ள பசுக்களுக்குள்ளே ஒரு வயசு போன பசுவைக் கொடுக்கும்படி அந்த உலோபி வெகு துன்பப்பட்டு அந்த மரண நேரத்தில் உத்தரவிட்டான். அது நடக்க மாட்டாத கிழப் பசு. பிராமணன் தானத்திலே கொடுப்பதை மறுத்தல் கூடாது. என்ன செய்வது, ஏற்றுக் கொண்டான். அதை மெள்ள மெள்ளத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே புறப்பட மூன்றேழுக்கால் நாழிகை கழிந்தது. பிராமணனுக்கு அது வெகு சிரமம். அவ்வளவிற பசுவும் செத்துப் போனது. அடுத்து உலோபியும் செத்துப் போனான். இயம கணங்களுக்குத் தேவ கணங்களுக்கும் போர் மூண்டது. தேவ கணங்கள் உலோபியைப் பறித்துக்கொண்டு போய்ச் சுவர்க்கலோகத்திலே கற்பக தரு நீழலிலே இருத்தினார்கள். உலோபிக்கு அது வெகு ஆச்சரியமாயிருந்தது. விசாரித்தான். “உன்னுடைய கிழப்பசு மூன்றே முக்கால் நாழிகை பிராமணன் வசம் இருந்தது. அவ்வளவும் நீ சுவர்க்க அதிபதி. அப்பாற் சதா காலமும் நரகத்துக்குச் சக்கரவர்த்தி” என்றார்கள். உலோபி, “அப்படியா காரியம்” என்று அறிந்துகொண்டு உடனே அங்கேயுள்ள பிராமணர்களை அழைத்து அங்குள்ள காமதேனுக் களையுங் கன்றுகளையும் தானம் செய்துவிட்டான். மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்கிடையில் செய்து முடித்துவிட்டான். பிறகு இயம கணங்கள் அங்கே வந்து அவனை எட்டிப் பார்த்து வெட்கிப்போயின. அவன் அவைகளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அவன் சுவர்க்கத்துக்கு இந்திரனாய் விட்டான். நிலையாத செல்வத்தாலே நிலைத்த செல்வத்தைப் பெற்று விட்டான். இனியும் அவன் புண்ணியமே செய்வான்.”

இது கதாப்பிரசங்கி சொன்ன கதை. திருவள்ளுவரின் மாணவருக்கு, அந்த இரண்டு குறளுக்கும் பொருத்தமான கதையாயிருந்தது அது. அவர் பெரிய புண்ணியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

முன் பிறகுக்குத் தீமை வராமல் வாழ்க்கை நடத்தினவர், இப்பொழுது மற்றவர்களுக்கு நன்மையுஞ் செய்யத் தொடங்கி விட்டார், இம்மையிலே போல மறுமையிலும் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்காக.

இப்படிச் சில காலம் சென்றது. அந்த மனிதருடைய மனத்திலே யீண்டும் சில பெரிய சந்தேகங்கள் தலைதூக்கின. வழக்கம்போல அவர் திருவள்ளுவரிடம் போனார்.

அப்பொழுது திருவள்ளுவர் அந்த மனிதரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

“ஒருவன் தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்குத் தீமை செய்யாம லிருப்பான். தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்கு நன்மையுஞ் செய்வான். ஆனால், தான் இரங்கிய ஓர் ஏழை திடீரென்று பணக்காரனாய் நல்வாழ்வு வாழ அதைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான். பொறாமை வந்துவிடும். அதற்கு வஞ்சகம் என்றும் பெயர். அது மனசுக்கு ஒரு மறு ; மாசு. அந்தப் பொறாமையாகிய மாசு போக்கப்படல் வேண்டும். பிறருக்கு நன்மை செய்வது மாத்திரம் போதாது.”

மணிமேகலையில் ஆபுத்திரன் ஒருவன் வருகின்றான். அவனிடம் ஓர் அமுதகரபியிருந்தது. அதில் உணவுப் பண்டங்கள் பெருகிக் கொண்டிருக்கும். உணவுகளை உயிர்களுக்கு வழங்கி மகிழ்வான். ஒரு காலத்தில் மழைபெய்து நாடு செழித்துச் செல்வம் பெருகியதால் ஒருவரும் அவனுடைய கொடையை விரும்பவில்லை. அவனுக்குப் பெரிய துக்கம் வந்துவிட்டது. செல்வம் பெருகி உயிர்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வதை அவன் மகிழவில்லை.

நாம் நம் நல்வாழ்வுக்காகப் பிறர்க்குத் தீமை செய்யாதிருப்போம். பிறர்க்கு நன்மையுஞ் செய்வோம். அது வேறு. எல்லாரும் வாழ வேண்டும் என்று எண்ணுவதும் பிறர் நல்வாழ்க்கையை மகிழ்வதும் வேறு.

எல்லாரும் வாழவேண்டும். ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்கின்ற நிலை எளிதிற கைகூடுவது அன்று. பிறர் நன்றாயிருப்பதை நம் மனம் சகியாது. எரிந்து கொண்டேயிருக்கும். ஒரு கோடி பிறப்பிற் செய்யும் முயற்சி கூட மனப்பொறாமை ஆகிய வஞ்சகத்தைப் போக்குதற்குப் போதாது.

பெரிய இருடிகளும் முனிவர்களும் பொறாமை தம்மிடம் இருப்பதைக் கண்டு நானுகின்றார்கள் ; ஏங்குகின்றார்கள் ; அதனைப் போக்கத் தவங்கிடக்கின்றார்கள்.

எவன் 'எல்லாரும் வாழவேண்டும்' என்கின்ற மனிதனை எனக்கு வரவில்லையே' என்று என்றைக்கு ஏங்குகின்றானோ அவன் அன்றைக்குச் 'சமயி' ஆகின்றான். சந்தேக இருள் புலரத் தொடங்கும்.

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி. சி. கணபதிப்பிள்ளை

“ இலக்கிய வழி ”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் கருதும் 'வாழ்க்கையின் மூன்று படிகள்' என்பவை எவை ?
2. 'இந்த உலகத்திலே சகல பாக்கியங்களும் பெற்று வாழ்வதற்குச் சுயநலம் உள்ளவனாய் இரு' என்று திருவள்ளுவர் தம்மிடம் வந்தவரிடங் கூறியதாக இக்கட்டுரையின் வாயிலாக நாம் அறிகின்றோம். இந்த வழியாகக் கட்டுரையாசிரியர் எதனை வலியுறுத்த முயல்கின்றார் ?
3. இந்தக் கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள மூன்று திருக்குறள்களுக்கும் உரிய நேரான பொருளை எழுதுக.
4. ஈயாப்பத்தன் கதையிலிருந்து நாம் அறியும் உண்மை யாது ? அவனைப் போல நாமும் வாழலாமா ?
5. 'சமயி' என்பவர் யார் ? ஒருவர் சமயி ஆவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ?

ஆ. மொழி அறிவு — எழுத்தியல்

(ஒன்பதாம் ஆண்டிலே மாணாக்கர், 6 ஆம் ஆண்டு முதல் 8 ஆம் ஆண்டு வரையுள் கற்ற இலக்கணத்தை மீட்பதோடு, சில விடயங்களை இன்னுள் சற்று ஆழமாகவும் அகலமாகவும் கற்பார்).

1. எழுத்துகளின் பெயரும் தொகையும் வகையும்

எழுத்து என்பது எழுதப்பட்டது அல்லது சித்திரமாக வரையப்பட்டது என்று பொருள்படும். அது மொழிக்கு முதற் காரணமான ஒலியின் வரிவடிவத்தையே முதலிற் குறித்தது : பின்னர் எழுதப்பட்ட வரிவடிவத்தின் ஒலியையும் குறிப்பதாயிற்று. எழுத்து என்னும் பெயரை நோக்க, தமிழ் வரிவடிவங்கள் தொடக்கத்திலே சித்திரங்களாக இருந்தன என்பது தெரிய வருகின்றது.

தமிழ் எழுத்துகள் உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர் மெய்யெழுத்து, ஆய்தவெழுத்து என நான்கு வகைப்படும்.

- (i) உயிரெழுத்துகள் : அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ எனன்னும் பன்னிரண்டுமாம்.
- (ii) மெய்யெழுத்துகள் : க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ள் என்னும் பதினெட்டுமாம்.
- (iii) உயிர் மெய்யெழுத்துகள் : பன்னிரண்டு உயிரும் பதினெட்டு மெய் மேலும் தனித்தனி ஏறி வருதலாலான இருநூற்றுப்பதினாறுமாம். அவை க, கா, கி, கீ முதலியவைகளாம்.
- (iv) ஆய்தவெழுத்து : குற்றெழுத்துக்கும் உயிர்மெய் வல்லெழுத்திற்கும் நடுவே மூன்று புள்ளி வடிவினதாய் வரும் ஒரெழுத்தாம். இது தமிழில் உள்ள ஒரு சிறப்பெழுத்தாகும் : எஃகு, அஃகு.

மேலே சொல்லப்பட்ட உயிர் பன்னிரண்டும், மெய் பதினெட்டும், உயிர் மெய் இருநூற்றுப்பதினாறும், ஆய்தம் ஒன்றும் ஆகிய இருநூற்று நூற்பத்தேழு எழுத்துகளும் சேர்ந்தது தமிழ் நெடுங்கணக்கு எனப்படும். இவற்றுள் உயிர் பன்னிரண்டும் மெய் பதினெட்டும் ஆகிய முப்பதும் முதல் எழுத்துகள் எனப்படும். உயிர்மெய்யும் ஆய்தமும் சார்பெழுத்துகள் எனப்படும்.

அகர முதலிய பன்னிரண்டும் உயிர் போலத் தனித்தியங்கும் வன்மை உடையமையால் உயிர் எழுத்துகள் எனப்பட்டன. இவை ஆலி எனவும் பெயர் பெறும். ககர முதலிய பதினெட்டும், உயிரோடு கூடியல்லது இயங்கும் வன்மை இல்லாத மெய்போல, அகரத்தோடு கூடியல்லது இயங்கும் வன்மை இல்லாமையால் மெய்யெழுத்துகள் எனப்பட்டன. இவை உடல், உடம்பு, ஒற்று, புள்ளி எனவும் பெயர்பெறும்.

உயிரெழுத்துகளுள் அ, இ, உ, எ, ஓ என்னும் ஐந்தும் குற்றெழுத்துகளாம். குற்றெழுத்துக் குறில் எனவுஞ் சொல்லப்படும். குற்றெழுத்துக்கு மாத்திரை ஒன்று. ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஔ என்னும் ஏழும் நெட்டெழுத்துகளாம். நெட்டெழுத்து நெடில் எனவுஞ் சொல்லப்படும். நெட்டெழுத்துக்கு மாத்திரை இரண்டு.

மெய்யெழுத்துகளுள் க், ச், ட், த், ப், ற் என்னும் ஆறும் வல்லெழுத்துகளாம். இவை வல்லினம், வன்கணம், வலி எனவும் பெயர்பெறும். க், ஞ், ண், ந், ம், ன் என்னும் ஆறும் மெல்லெழுத்துகளாம். இவை மெல்லினம், மென்கணம், மெலி எனவும் பெயர்பெறும். ய், ர், ல், வ், ழ், ள் என்னும் ஆறும் இடையெழுத்துகளாம். இவை இடையினம், இடைக்கணம், இடை எனவும் பெயர்பெறும். மெய்யெழுத்துக்கு மாத்திரை அரை, உயிர்மெய்யெழுத்துக்கு, ஏறிய உயிரின் மாத்திரையே அளவாகும். ஆய்தவெழுத்துக்கு மாத்திரை அரை.

மாத்திரை என்பது கண்ணிமைப் பொழுது அல்லது கைந்நொடிப் பொழுது.

2. சுட்டெழுத்துகள், வினாவெழுத்துகள், இனவெழுத்துகள்

(i) சுட்டெழுத்துகள்:

அ, இ, உ என்னும் மூன்றும், மொழிக்கு முதலிலே சுட்டுப் பொருளில் வரும்போது சுட்டெழுத்துகள் எனப்படும். அகரம் பேசுவோனுக்கும் கேட்போனுக்கும் சேய்மையிலுள்ள பொருளையும்; இகரம் பேசுவோனுக்கு அண்மையிலுள்ள பொருளையும்; உகரம் கேட்போனுக்கு அண்மையிலுள்ள பொருளையும் சுட்டுவதே பொதுவான மரபு.

உ-ம்: (i) அவன், இவன், உவன் (அகச்சுட்டுகள்)

(ii) அம்மனிதன், இம்மனிதன், உம்மனிதன் (புறச்சுட்டுகள்)

(ii) வினாவெழுத்துகள் :

எகரம் மொழிக்கு முதலிலும், ஆகாரமும் ஓகாரமும் மொழிக்கு இறுதியிலும், ஏகாரம் மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வினாப் பொருளில் வரும்போது வினாவெழுத்துகள் எனப்படும்.

உ-ம் : எவன் ?

எப்பொருள் ?

தந்தையா ?

தந்தையோ ?

ஏவர் ?

பாம்பே ?

யா என்னும் உயிர்மெய்யும் மொழிக்கு முதலிலே வினாவெழுத்தாம்.

உ-ம் : யாவர்?

யாங்ஙனம்?

(iii) இனவெழுத்துகள்:

உயிரெழுத்துகளுள் குறில் ஐந்துக்கும் ஒத்த நெடில் ஐந்தும்; ஐகாரத்துக்கு இகரமும்; ஔகாரத்துக்கு உகரமும் இனவெழுத்தாம்.

வரலாறு : அ — ஆ, இ — ஈ, உ — ஊ, எ — ஏ, ஒ — ஓ, ஐ — இ, ஔ — உ மெய்யெழுத்துகளுள் வல்லினம் ஆறுக்கும் முறையே மெல்லினம் ஆறும் இனவெழுத்துகளாம்.

வரலாறு: க்—ங், ச்—ஞ், ட்—ண், த்—ந், ப்—ம், ற்—ன், இடையினம் ஆறும் இனவெழுத்து இல்லாதவை.

3. ஒலிப்பில் மயக்கம் விளைக்கும் எழுத்துகள்

தமிழ் எழுத்துகள் எல்லாம் தனித்தனி வேறுவேறான ஒலிகளை உடையவை. இனமை முதலே அவற்றைத் திருத்தமாக ஒலித்துப் பழகிவந்தால், எழுத்திலே மயக்கம் தோன்றாது. ஆயினும், சில எழுத்துகளைப் பேச்சு வழக்கிலே திருத்தமாக ஒலியாமையால், எழுதும்போது பலருக்கு இடர்ப்பாடு ஏற்படுகின்றது. மாணாக்கர் மட்டுமன்றிக் கூற்ற பெரியவர்களும் இந்த மயக்கத்துக்கு ஆளாகி விடுகின்றனர். பொதுவாக மாணாக்கருக்கு மயக்கம் விளைக்கும் எழுத்துகளைப் பின்வருமாறு மூன்று தொகுதிகளில் அடக்கலாம்:

(i) னகர, நகர, னகர ஒலிகள்

(ii) லகர, முகர, னகர ஒலிகள்

(iii) டகர, ரகர, றகர ஒலிகள்

தொகுதி (i)

இத்தொகுதியிலுள்ள மூன்று எழுத்துகளும் மெல்லினத்தைச் சேர்ந்தவை : மூச்சு மூக்குவழியே வெளிப்படப் பிறப்பவை : நாநுனி அண்ணத்தை உறுதலாற் பிறப்பவை. நாநுனி அண்ணத்தைத் தொடுவதிலுள்ள வேறுபாடு காரணமாகவே இவை வெவ்வேறு தனி ஒலிகளாக அமைகின்றன. இவற்றுள்,

- ண கரம், நாநுனி உள்வளைந்து அடிப்பகுதியால் அண்ணத்தைத் தொட்டவழிப் பிறப்பது.
- ந கரம், நாநுனி முன் அண்ணத்தை (அதாவது மேல்வாய்ப் பல்லினது அடியை) உறுவதாற் பிறப்பது.
- ண கரம், நாநுனி அண்ணத்தை ஒற்றுவதால் (மிகப் பொருந்துவதால்) பிறப்பது.

ந கரத்தை ஒலிப்பதைவிட ண கரத்தை ஒலிப்பதில் நாவானது உயர்ந்தும் பின்னோக்கியும் செல்கின்றது. பின்வரும் சொற்களைத் திருத்தமாக ஒலித்து வேறுபாடு காண்க :

அவண் (அவ்விடம்)	வாணம் (மத்தாப்பு)
அவன் (அந்த மனிதன்)	வானம் (ஆகாயம்)
வெரிந் (முதுகு)	பொருநன் (கூத்தன், போர் வீரன்)

தொகுதி (ii)

இத்தொகுதியிலுள்ள மூன்று எழுத்துகளும் இடையினத்தைச் சேர்த்தவை. இவற்றுள் ல, ள இரண்டும் மூச்சை நாவாற் பிரித்து வெளிப்படுத்தப் பிறப்பவை ; முகரம் நாவின் பல சிறு அசைவுகளாற் பிறப்பது.

ல கரம், நாவின்மீது வீங்கி, முன் அண்ணத்தை (மேல்வாய்ப் பல்லினது அடியை) ஒற்றுவதாற் பிறப்பது.

ள கரம், நாவின்மீது வீங்கி, அண்ணத்தை வருடுவதாற் (தடவுவதாற்) பிறப்பது.

ழ கரம், நாநுனி உள்வளைந்து, அண்ணத்தை வருடுவதாற் பிறப்பது.

லகரத்தை ஒலிப்பதைவிட ளகரத்தை ஒலிப்பதில் நாவானது உயர்ந்தும் பின்னோக்கியும் செல்கின்றது.

முகரம் தமிழுக்குச் சிறப்பான ஒலி.

பின்வருஞ் சொற்களைத் திருத்தமாக ஒலித்து, வேறுபாடு காண்க :

ஆல் (மரம்)	அலகு (பறவை முக்கு; அளவு கருவி)
ஆள் (ஒருவர்)	அளகு (காட்டுக்கோழி, சேவல்)
ஆழ் (முழக்குல்)	அழகு (வளப்பு, சிறப்பு)

தொகுதி (iii)

இத்தொகுதியில் உள்ள மூன்று எழுத்துகளுள் டகரமும் றகரமும் வல்லினத்தைச் சேர்ந்தவை ; ரகரம் இடையினத்தைச் சேர்ந்தது. டகரம் வாள்வழியே நேரே மூச்சு வெளிப்படப் பிறப்பது ; ர கரமும் ற கரமும் நா்வின் சிறு அசைவுகளுடன் மூச்சு வெளிப்படப் பிறப்பன. இவற்றுள்,

டகரம், நாநுனி வளைந்து அண்ணத்தைப் பொருந்துவதாற் பிறப்பது.

ரகரம், நாநுனி அண்ணத்தை வருடுவதாற் பிறப்பது.

றகரம், நாநுனி அண்ணத்தை ஒற்றுவதால் (யிகப் பொருந்துவதால்) பிறப்பது. றகரம் தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பான ஒலி:

பின்வருஞ் சொற்களைத் திருத்தமாக ஒலித்து, வேறுபாடு காண்க :

பட்டு (ஆடைவகை) அடம் (பிடிவாதம்)

பற்று (விருப்பம்) அறம் (தருமம்)

பார்வை (நோக்கு) அரம் (அராஷம் கருவி)

4. குற்றியல் உகரமும் குற்றியல் இகரமும்

உகரம் இகரம் ஆகிய உயிர்க் குறில்களுக்கு மாத்திரை ஒன்று என முன்னர் கண்டோம். ஆயினும், சில சொற்களின் சார்பில் அவை ஒரு மாத்திரையிற் குறைந்து அரைமாத்திரையாய் ஒலிக்கும். அவ்வாறு ஒலிக்கும்படித்து, அவை முறையே குற்றியலுகரம் என்றும், குற்றியலிகரம் என்றும் சொல்லப்படும். குற்றியலுகரமும் குற்றியலிகரமும் சார்பு எழுத்துகளில் அடங்கும்.

குற்றியலுகரமாவது, தனிக் குற்றெழுத்தல்லாத மற்றையெழுத்துகளுக்குப் பின்னே, சொல்லினிறுதியில் வல்லின மெய்களில் ஏறிநிற்கும் உகரமாம். குற்றியலுகரம் ஈற்றெழுத்தாகிய தன்னைத் தொடர்வின்ற அயலெழுத்தின் வகையினாற் பெயரிடப்படும்.

- (i) நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம் உ-ம்: ஆடு, நாகு
- (ii) ஆய்தற்றொடர்க் குற்றியலுகரம் உ-ம்: எஃது, கஃசு
- (iii) உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரம் உ-ம்: வரகு, பலாசு
- (iv) வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம் உ-ம்: கொக்கு, கச்சு
- (v) மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் உ-ம்: வண்டு, பந்து
- (vi) இடைத்தொடர்க் குற்றியலுகரம் உ-ம்: எய்து, சால்பு

தனிக் குற்றெழுத்துக்குப்பின் வல்வின மெய்களில் ஏறிநிற்கும் உகரமும், மெல்வின மெய்களிலும் இடையின மெய்களிலும் ஏறிநிற்கும் உகரமும் முற்றியலுகரமாம்.

உ-ம்: தகு, கொசு, சுடு, அது; ஶீபு, மறு, கணு, பாணு; திரு, வேணு, உருமு, கதவு.

குற்றியலிகரமாவது, யகரம் வந்து புணராமிடத்துக் குற்றியலுகரந் திரிந்த இகரமாம்.

உ-ம்: நாகு யாது = நாகியாது; எஃகு யாது = எஃகியாது

5. மொழியிற் பயன்படா எழுத்துகள்

உயிரும் மெய்யுமாகிய முதலெழுத்துகள் முப்பதும், சார்பெழுத்துகளுள் இருதூற்றுப்பதினாறு உயர்மெய்யெழுத்துகளிற் பெரும்பாலானவையும், ஆய்தவெழுத்தும் மொழியிற் பயன்படுவன. உயர்மெய்யெழுத்துகளுள் ஙகர வரிசையிலே ஙகரம் ஒழிந்த ஏனைய எழுத்துகள் மொழியிற் பயன்படுவதில்லை. ஙகரமானது அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம் என்ற சொல்லுக்குக் காரணமாய் வரும். அதன் வருக்கங்களாகிய ஙா, ஙி, ஙீ, ஙு, ஙூ, ஙொ, ஙே, ஙை, ஙொ, ஙோ, ஙொள என்னும் பதினொன்றும் சொல்லுக்குக் காரணமாதல் இல்லை. ஆயினும், ஙகரத்தின் பொருட்டு இவைகளும் நெடுங்கணக்கில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஙகரத்தைப் போல ஒருவன் கல்லி செல்வங்களினாலே தன் இனத்தவருக்கு உதவிசெய்து அவர்களைத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும் என்னுங் கருத்திலே, “ஙப்போல் வளை” என்று ஒளவையார் ஆத்திசூடியிற் பாடியிருக்கின்றார்.

6. முதனிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை மெய்க்மயக்கம்

தமிழிலே, மொழிக்கு முதலில் இன்ன இன்ன எழுத்துகள் தாம் வரும் என்றும்; மொழியின் இறுதியில் இன்ன இன்ன எழுத்துகள்தாம் நிற்கும் என்றும்; இடையிலே இன்ன இன்ன மெய்யெழுத்துகள் தாம் மயங்கும் (சேர்ந்து நிற்கும்) என்றும் வரையறுக்கும் விதிகள் உள்ளன. இவ்வகையான விதிகள் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லையென்று அறிஞர் கூறுவர். இவை தமிழுக்கே சிறப்பான விதிகள்; வேற்று மொழிகளின் தாக்கத்திலிருந்து தமிழின் தனித்தன்மை கெடாதவாறு காப்பவை. இவ்வாறு வரையறையான விதிகளை வருப்பதற்கு இலக்

கணகாரர் தமிழிலுள்ள சொற்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்திருத்தல் வேண்டும்! மிகப் பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலேயே இவ்விதிகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மொழியியலாளர் வியப்படைகின்றனர்.

1. முதனிலை

பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும், உயிரேறிய க, ச, த, ந, ப, ம, வ, ய, ளு என்னும் ஒன்பது மெய்யெழுத்துகளும் மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துகளாம்.

உயிர் முதன் மொழிகளுக்கு உதாரணம் : அணி, ஆடை, இலை, சுகை, உணவு, ஊர்நி, எழுத்து, ஏழு, ஐயம், ஒலி, ஓசை, ஓசை.

- (i) மேற்சொன்ன மெய்யெழுத்துகளுள்ளே (1) க, ச, த, ந, ப, ம என்னும் ஆறும், பன்னிரண்டு உயிரோடுஞ் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாகி வரும்.

உ-ம் : (1) கனி, காடு, கிளி, கிரி, குடி, கூடு, கெடு, கேடு, கைதி, கொடி, கோடு, கௌதாரி.

(2) சட்டி, சாந்து, சினம், சீர், சனை, சூடு, செவி, சேவல், சைலம், சொல், சோறு, செளரியம்.

(3) தலை, தார், திரு, தீமை, துணை, தூசு, தெளிவு, தேன், தையல், தொழில், தோல், தெளவை (தமக்கை)

(4) நரி, நாடு, நிலை, நீர், நுகம், நூறு, நெல், நேர்மை, நைதல், நொடி, நோய், நெளவி.

(5) பரி, பால், பிட்டு, புல், பூண்டு, பெருமை, பேச்சு, பையல், பொது, போது, பௌவம்.

(6) மனை, மாடு, மின், மீன், முடி, மூப்பு, மெய், மேனி, மையல், மொழி, மோனை, மௌவல்.

- (ii) வகரமெய் அ, ஆ, இ, ஈ, ஏ, ஏ, ஐ, ஓ என என்னும் எட்டு உயிரோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாய் வரும்.

உ - ம் : வளி, வான், விரல், வீடு, வெயில், வேலை, வையம், வெளவால்.

- (iii) யகரமெய் அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் ஆறு உயிரோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாய் வரும்.

உ - ம் : யவனர், யர்னை, யுகம், யூகம், யோகம், யௌவனம்.

(iv) சூகாமெய் அ, ஆ, ஏ, ஓ என்னும் நான்கு உயிரோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாய் வரும்.

உ - ம் : சூமலி, சூலம், சூகிழி (கொள்ளி) சூள்குதல்.

2. இறுதிநிலை

உயிரெழுத்துகளுள் எகரம் ஒழிந்த பதினொன்றும், மெய்யெழுத்துகளுள் ஞ், ண், ன், ம், ன், ய், ர், ல், வ், ழ், ள் என்னும் பதினொன்றும் ஆகிய இருபத்திரண்டு எழுத்துகளும் மொழிக்கு இறுதியில் நிற்கும் எழுத்துகளாம்.

உ - ம் : (1) பல, பலா, கிளி, தீ, ஏடு, பூ, சே, கை, நொ, போ, வெள.

(2) உரிஞ், மண், வெரிந், மரம், பொன், மெய், வேர், வேல், தெவ், யாழ், நாள்.

3. இடைநிலை மெய்மயக்கம்

(i) மெய்யெழுத்துகளுள்ளே தம்மொடு தாம் மயங்குவது உடனிலை மெய்மயக்கம் எனப்படும். க், ச், த், ப் என்னும் நான்கு வல்லெழுத்துகளும் உடனிலை மெய்மயக்கமாகவே வரும்.

(ii) தம்மொடு பிறமெய்கள் மயங்குவது வேற்றுநிலை மெய்மயக்கம் எனப்படும். ர், ழ் என்னும் இரண்டும் வேற்றுநிலை மெய்மயக்கமாகவே வரும். இந்த இரு மெய்களும் தனிக்குற்றெழுத்தை அடுத்து வரா.

(iii) ங், ஞ், ட், ண், ன், ம், ய், ல், வ், ள், ழ், ள் என்னும் ஏனைய பன்னிரண்டு உடனிலையும் வேற்றுநிலையுமாகிய இருவகை மயக்கத்தையும் பெறும்.

உடனிலை மெய்மயக்கம்

மேலே (i) இலும் (iii) இலும் சொல்லப்பட்ட மெய்கள். இவற்றுக்கு உதாரணங்கள் வருமாறு :

(i) மக்கள் (க்+க்), பச்சை (ச்+ச்), பத்து (த்+த்), கப்பல் (ப்+ப்).

(ii) அய்யளம் (ங்+ங்), மஞ்சை (ஞ்+ஞ்), தட்டம் (ட்+ட்), வண்ணம் (ண்+ண்), முத்தூறு (ந்+ந்), அம்மி (ம்+ம்), செய்யாள் (ய்+ய்), நல்லார் (ல்+ல்), தெவ்வர் (வ்+வ்), வள்ளல் (ள்+ள்), பற்று (ற்+ற்), பொன்னன் (ன்+ன்).

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்

மேலே (ii) இலும் (iii) இலும் சொல்லப்பட்ட மெய்கள். இவற்றுடன் மயங்கும் பிறமெய்களின் அடிப்படையில் இப்பதினான்கு மெய்களையும் கீழே காட்டியவாறு எட்டுத் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

தொகுதி 1

ங். இது இனவல்லெழுத்துடன் மாத்திரம் மயங்கும்.

உ - ம் : சங்கு (ங்+க்)

தொகுதி 2

வ். இது யகரத்தோடு மாத்திரம் மயங்கும்.

உ - ம் : தெவ்யாது (வ்+ய்)

தொகுதி 3

ஞ், ஞ். இவை இனவல்லெழுத்தோடும் யகரத்தோடும் மயங்கும்.

உ - ம் : (1) பஞ்சு (ஞ்+ச்), உரிஞ்யாது (ஞ்+ய்).

(2) பந்து (ஞ்+த்), பொருந்யாது (ஞ்+ய்).

தொகுதி 4

ம். இது இனவல்லெழுத்தோடும் யகரத்தோடும் வகரத்தோடும் மயங்கும்.

உ - ம் : அம்பு (ம்+ப்), கலம்யாது (ம்+ய்), நிலம்வலிது (ம்+வ்).

தொகுதி 5

ட், ற். இவை ககரம், சகரம், பகரம் ஆகிய மூன்றோடும் மயங்கும்.

உ - ம் : (1) கட்கம் (ட்+க்), கட்சி (ட்+ச்), நட்பு (ட்+ப்).

(2) தெற்கு (ற்+க்), முயற்சி (ற்+ச்), பொற்பு (ற்+ப்).

தொகுதி 6

ல், ள். இவை க், ச், ப், வ், ய் என்னும் ஐந்துடனும் மயங்கும்.

உ - ம் : (1) நல்கு (ல்+க்), வல்சி (ல்+ச்), சால்பு (ல்+ப்), செல்வம் (ல்+வ்), மால்யாளை (ல்+ய்).

(2) உள்கு (ள்+க்), நீள்சிலை (ள்+ச்), உள்பொருள் (ள்+ப்), கள்வர் (ள்+வ்), பொருள்யாது (ள்+ய்).

தொகுதி 7

ண், ண். இவை இனவல்லெழுத்தோடும் க், ச், ஞ், ப், ம், ய், ல் என்னும் மெய்களோடும் மயங்கும்.

உ - ம் : (1) வண்டு (ண்+ட்), வெண்கலம் (ண்+க்), வெண்சோறு (ண்+ச்), வெண்குமலி (ண்+ஞ்), பண்பு (ண்+ப்), எண்மர் (ண்+ம்), மண்யாது (ண்+ய்), மண்வலிது (ண்+வ்).

(2) கன்று (ன்+ற்), நாண்கு (ன்+க்), இன்சொல் (ன்+ச்), வியன்ஞாலம் (ன்+ஞ்), அன்பு (ன்+ப்), கன்மம் (ன்+ம்), பொன்யாது (ன்+ய்), புன்வாயில் (ன்+வ்).

தொகுதி 8

ய், ர், ழ். இவை க், ச், ப், த், ந், ம், ஞ், ய், வ், ங் ஆகிய பத்து மெய்களோடும் மயங்கும்.

உ - ம் : (1) வேய் } இவற்றுடன் முறையே கடிது, சிறிது, பெரிது, தீது, நீண்டது.
 (2) வேர் } மாண்டது, ஞான்றது, யாது, வலிது என்னுஞ் சொற்களைத் தனித்தனியே கூட்டுக.
 (3) வீழ் }

இவற்றுடன் ங் கரம் மயங்குவதற்கு உதாரணங்கள் வருமாறு :— வேய்ங்குழல், ஆர்ங்கோடு, பாழ்ங்கிணறு.

7. மூன்று மெய்கள் மயங்குதல்

ய், ர், ழ் என்னும் மெய்களை அடுத்து க்க், ச்ச், த்த், ப்ப், ங்க், ஞ்ச், ந்த், ம்ப் என்னும் எட்டுச் சேர்மானங்களும் மயங்கும்.

உ - ம் : (1) வாய்க்கால் (ய்க்க்), காய்ச்சல் (ய்ச்ச்), தோய்த்தான் (ய்த்த்), வாய்ப்பு (ய்ப்ப்), வேய்ங்குழல் (ய்க்க்), தேய்ஞ்சது (ய்ஞ்ச்), சாய்ந்தனம் (ய்ந்த்), வேயம்புறம் (யம்ப்).

(2) ஈர்க்கு (ர்க்க்), தேர்ச்சி (ர்ச்ச்), பார்த்தான் (ர்த்த்), பார்ப்பான் (ர்ப்ப்), ஆர்ங்கோடு (ரங்க்), கூர்ஞ்சிறை (ர்ஞ்ச்), சேர்ந்தனம் (ர்ந்த்), ஈரம்பனை (ரம்ப்).

(3) வாழ்க்கை (ழ்க்க்), வீழ்ச்சி (ழ்ச்ச்), வாழ்த்து (ழ்த்த்), காழ்ப்பு (ழ்ப்ப்), பாழ்ங்கிணறு (ழ்க்க்), பாழ்ஞ்சனை (ழ்ஞ்ச்), வாழ்ந்தனம் (ழ்ந்த்), பாழம்பதி (ழம்ப்).

8. தமிழ் ஒலி மரபு பற்றிய சில குறிப்புகள்

முதலிலை, இறுதிநிலை, இடைநிலை மெய்மயக்கம் என்பன பற்றிக் கூறப்பட்ட விதிகள் எல்லாம் தமிழ்ச் சொற்களுக்கே பொருந்தும். வேற்று மொழிச் சொற்களைத் தமிழில் ஏற்கும் போது, அவற்றை இவ்விதிகளுக்கு அமையத் தமிழ் நடைப்படுத்தி ஏற்பதே தொன்று தொட்டு வரும் மரபாகும். உ-ம் : அரதனம், இரத்தினம், அரங்கம், பதுமம், இரசம். பிற்காலத்தில் ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்களும் இவ்வாறே தமிழ் நடைபெற்று வந்துள்ளன. உ-ம் : கோப்பை, கதிரை, துருப்பு, இலாம்பு, இறப்பர், அவுன்சு. இக்காலத்தில் விஞ்ஞானக் கலைச் சொற்களும் தமிழ் ஒலி மரபுக்கு ஒத்தவகையிலே அமைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. உ-ம்: ஓட்சிசன், நைதரசன், இலத்திரன், பற்றீரியா, வைரசு.

ஆயினும், புவியியல், வரலாறு போன்ற துறைகளிலே பிறமொழி களுக்கு உரிய இடப்பெயர், ஆட்பெயர் போன்ற சிறப்புப் பெயர்களைத் தமிழ் ஒலி மரபுக்கு ஏற்கத் திரித்து வேறுபடுத்தின் கற்போர்க்குப் பல இடர்ப்பாடுகள் தோன்றுமாதலின், அவற்றை மூல உச்சரிப்புக்கு மிக நெருங்கிய உச்சரிப்போடு வாசிக்கத்தக்கவாறு எழுதுவதே தக்கதெனக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாறு எழுதுவதற்கு ஜ், ஹ், ஸ், ஷ் என்னும் கிரந்த எழுத்துக்களின் துணையும் நாடப்படுகின்றது.

உ-ம் : டேவிட், லண்டன், வாஷிங்டன், ஜேம்ஸ், ஹென்றி.

9. போலி எழுத்துகள்

அகரத்தோடு யகரமெய் சேர்ந்து ஐகாரம் போன்றும் அகரத்தோடு வகரமெய் சேர்ந்து ஔகாரம் போன்றும் ஒலிக்கும்.

உ-ம் : ஐயர் = அய்யர் ; ஔவை = அவ்வை.

10. ஒலியன்களும் மாற்றொலியன்களும்

மொழிக்குக் காரணமான மூல ஒலிகளை மொழியியலார் ஒலியன்கள் என்று வழங்குவர். தமிழிலே உயிர் பன்னிரண்டும் மெய் பதினெட்டுமாக முப்பது ஒலியன்கள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் வரையறை யான தனி ஒலி உண்டு. ஆயினும், மிக நீண்டகால வழக்குக் காரணமாகவும் பிறமொழிச் செல்வாக்குக் காரணமாகவும், வேறு வகையாலும் ஒலியன்கள் சற்று வேறுபட்டு ஒலிப்பதை இன்று

காண்கின்றோம். இவ்வாறு வேறுபடும் ஒலியனை மாற்றொலியன் என மொழியியலாளர் குறிப்பிடுவர். மாற்றொலியன்களுக்கு வேறான வரிவடிவம் (எழுத்து) இல்லை. வழக்கிலுள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் இது பொருந்தும்.

உதாரணமாகக் ககர வல்லொலியை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ்வொலியன் மொழிமுதலிலும், இரட்டித்து வருமிடத்தும் வல்லொலியாக வருகின்றது. 'காடு', 'மக்கள்' என்ற சொற்களை ஒலித்துக் காண்க. மொழியிடையில் உயிரெழுத்துகளுக்கு இடைப்பட்டு வரும்போது ககரம் மாறியொலிக்கின்றது. அகம் (அ+க்+அம்) என்னும் சொல்லில் வரும் ககரமும் மக்கள் என்னும் சொல்லில் வரும் ககரமும் ஒரே மாதிரி ஒலிப்பதில்லை. 'அகம்' என்னுஞ் சொல்லில் வருவது ககரத்தின் ஒரு மாற்றொலியனாகும். இன்னும் மெல்லெழுத்தை அடுத்துவரும்போது ககரம் வேறுவகையில் ஒலிக்கின்றது. 'பங்கு' என்னும் சொல்லில் வரும் ககரம் மற்றொரு மாற்றொலியனாகும். எழுத்து மொழியிலே ஒரே எழுத்தே (இங்கே 'க' என்பது) எல்லா இடத்திலும் வழங்குகின்றது. ஆனால் பேச்சு மொழியில் ஒலி மாறுகின்றது.

பயிற்சி

I. பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான/மிகப் பொருத்தமான விடையைத் தெரிவு செய்க.

1. தமிழிலுள்ள முதலெழுத்துகளின் எண்ணிக்கை,
(1) 247 (2) 12 (3) 30 (4) 48
2. தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை,
(1) 216 (2) 30 (3) 246 (4) 247
3. ஆய்தம் என்பது,
(1) உயிரெழுத்து (2) மெய்யெழுத்து
(3) சார்பெழுத்து (4) முதலெழுத்து
4. மொழியின் முதலிலும் இறுதியிலும் வரும் ஒரு வினா எழுத்து,
(1) யா (2) ஏ (3) ஒ (4) எ
5. பின்வருவனவற்றுள் அகச்சுட்டுக்கு உதாரணமாவது,
(1) எவர் (2) எப்பொருள் (3) உவர் (4) அக்கரை

6. பின்வருவனவற்றுள் இனவெழுத்து இல்லாத தொகுதி.
 (1) இடையினம் (2) வல்லினம்
 (3) மெல்லினம் (4) உயிரினம்
7. பின்வருவனவற்றுள்ளே குற்றியலுகரமல்லாத உகரத்தை இறுதியிற்கொண்ட சொல் :
 (1) பாங்கு (2) அரவு (3) காடு (4) அஃது
8. பின்வரும் எழுத்துகளுள் மொழியிலே பயன்படாத எழுத்து,
 (1) சோ (2) னோ. (3) லோ (4) மோ
9. பின்வரும் சொற்களுள் தமிழ் ஒலிமரபுக்கு ஒத்துவராதது,
 (1) கட்கம் (2) ஆக்மா (3) வல்சி (4) தருமம்
10. பின்வருவனவற்றுள்ளே பகரத்தின் மாற்றொலியன் வரும் சொல்,
 (1) அப்பம் (2) கற்பு (3) தம்பி (4) பருந்து

II. பின்வரும் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்நடைப்படுத்தி உரிய எழுத்துத் திரிபுகளுடன் எழுதுக :

- (1) உத்யாநம், முக்தி, புண்யம், உக்ரம், லவணம், லக்ஷம், லக்நம், ராத்ரி, சிஷ்யன், கர்மம், ப்ரகிருதி, சக்ரம், பத்மிநீ, ஹிரண்யம், புஷ்பம்.
- (2) மனோஜர், டெலிபோன், டம்ளர், லாம்ப், கவர்மென்ட், சீமென்ற், பொலிஸ், ரயில், அவுன்ஸ், பார்லிமென்ட், கோர்ட், கொலிஜ், டெனிஸ், ஷேர்ட், பாங்க்.

III. பின்வரும் தொகுதிகளிலுள்ள சொற்களின் பொருள் வேறுபாட்டை விளக்கும் வகையில் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பொருத்தமான வாக்கியத்தில் வைத்துக் காட்டுக :—

- (1) மணம் ——— மனம் ; கணம் ——— கனம் ;
 அணல் ——— அனல் ; கணி ——— கனி ;
 துணி ——— துனி ; பணி ——— பனி ;
 தனி ——— தனி ; திணை ——— தினை ;
 பணை ——— பனை ; பிணை ——— பினை ;
 புணை ——— புனை ; மணை ——— மனை ;
 குண்டு ——— குன்று ; கண்டல் ——— கன்றல் ;
 தொண்டு ——— தொன்று ;

(2) கலகம்-கழகம்-களகம் ; அலகு-அழகு-அளகு ; இலகு-இளகு ; விலா-விழா-விளா ; துலங்கு-துளங்கு ; விலக்கு-விளக்கு ; விலங்கு-விளங்கு ; தலம்-தளம் ; வலம்-வளம் ; பல்வி-பள்ளி ; புல்வி-புள்ளி ; வெல்லம்-வெள்ளம் ; வலி-வளி-வழி ; கிலி-கிழி-கினி ; ஒலி-ஒளி-ஒழி ; பொலி-பொளி-பொழி ; அலை-அலை-அழை ; இலை-இளை-இழை ; கலை-களை-கழை ; தலை-தளை-தழை ; விலை-விளை-விழை ; ஆல்-ஆள்-ஆழ் ; குழம்பு-குளம்பு ; உழவு-உளவு ; கிழவி-கிளவி ; குழவி-குளவி ; ஒழிப்பு-ஒளிப்பு ; விழைவு-விளைவு ; கழிப்பு-களிப்பு ; வாழை-வாளை.

(3) விரகு-விறகு ; குரங்கு-குறங்கு ; இரங்கு-இறங்கு ; இரத்தல்-இறத்தல் ; கரத்தல்-கறத்தல் ; பரத்தல்-பறத்தல் ; குரத்தி-குறத்தி ; தூரத்தல்-துறத்தல் ; மரம்-மறம் ; குரவர்-குறவர் ; பரவை-பறவை ; பொருப்பு-பொறுப்பு ; நிருத்தம்-நிறுத்தம் ; பொருத்தல்-பொறுத்தல் ; விரல்-விறல்.

களகம்	— நெற்கதிர்/ஒருவகை எலி
அளகு	— கோழி
துளங்கு	— அசை
விரகு	— உபாயம்
குறங்கு	— தொடை
துளை	— கட்டு
நிருத்தம்	— நடனம்

கடிதம்

இலங்கையில் நடைபெற்ற கடந்த தேசிய விளையாட்டுப் போட்டிகள் பற்றி வெளிநாட்டிலுள்ள உமது நண்பனொருவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுக.

பறவைகளின் இசைவாக்கம்

விமான ஓட்டிகள் விமானத்தின் முன் அறைக்குள் இருப்பார்கள் ; விமானத்தை ஓட்டுவார்கள். அந்த அறைக்குள்ளே போய்ப் பார்க்க வேண்டும். எத்தனையோ இயக்கிகள் ; கட்டுப்பாட்டுப் பொறிகள் ; மினுக்கு மினுக்கு என விட்டுவிட்டு எரியும் விளக்குகள் ; ஒளிக்குறிகள் ; மாற்றிகள் ; ஒலி வாங்கி ; வானொலிச் செய்திகளைப் பரிமாறும் கருவி ; வகை வகையான மானிகள் ; திசையறிகருவி ; இப்படியாக அறையின் சுவர்கள் எங்கும் எண்ணிறந்த பொறிகள் நிறைந்திருக்கும்.

விமானத்தை ஓட்டத் தொடங்கும்போது 200 - 300 பொறிகள், குறிகள், மிதிகள், ஒலிக்குறிகள் முதலியவற்றை விமான ஓட்டி இயக்குவார். இறக்கைக்கு ஒன்று ; சுக்கானுக்கு ஒன்று ; தாழ்ப் பறக்க ஒன்று ; உயரப் பறக்க ஒன்று ; வேகம் கூட்ட ஒன்று ; நிலையான வேகத்துக்கு மற்றொன்று ; சாய ஒன்று ; நிமிர் மற்றொன்று ; இறங்கும்பொழுது சில்லுகளை இறக்க ஒன்று ; இறங்கி விட்டனவா எனப் பார்க்க மற்றொன்று என அவர் இயக்கும் பொறிகள் பல.

விமானத்தின் பாதுகாப்பு, ஓட்டத்தின் பாதுகாப்பு, தானியங்கிகளின் செயற்பாடு என்பவற்றை உறுதிப்படுத்தும் நூற்றுக்கணக்கான பொறிகளின் இயக்கமே விமானத்தின் ஓட்டம் ; விமானத்தின் பறப்பு.

பறவைகளின் தலைக்குள்ளும் இத்தகைய வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. பறவைகளின் உணர்வு அறியும் தொகுதியும், நரம்புத் தொகுதியும் புதுமையானவை ; பறப்பதற்குரிய இசைவாக்கம் பெற்றவை. இறக்கைகளை இணைக்கும் இயக்கம் ; ஏற்றம், இறக்கம், சாய்வு, வேகம் ஆகியவற்றைக் கணித்தல் ; திசையறிதல், தொலை நோக்கல் ; ஒலி கேட்டல் ; தட்பவெப்ப வேறுபாடுகளை அறிதல் ; அழுக்க வேறுபாடுகள், பறக்கும் உயரம், காற்றின் திசை, காற்றின் வேகம், காற்றின் சுழிகள், மழை மூடம், இடி, மின்னல், உணவின் மணம், நீரின் மணம், அலையின் ஓசை, கடற்கரை, எரிமலை, புவிநடுக்கம் முதலியவற்றை உணர்தல் ; அப்பப்பா ஒன்றா, இரண்டா ? நூறா ? இருநூறா ? ஆயிரக் கணக்கிற் பொறி உணர்வுகள் ; இவை அனைத்தும் பறவைகளின் நரம்புத் தொகுதிக்குள் அடக்கம்.

இருபத்தொரு நாள்கள் முட்டைகளைக் கோழி அடைகாக்கும். முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெளிவரும். சின்னஞ்சிறு குஞ்சுகள் நிலத்தில் உலவும். தாயோ புழுப் பொறுக்கும். உண்ணாது ; பியக்கும், கரகாக்கும், குஞ்சுகளை அழைக்கும், ஊட்டும் ; தன்னை மறந்து குஞ்சுகளின் ஊட்டத்தில் ஈடுபடும்.

வானத்தில் 400 - 600 மீற்றர் உயரத்திற் பருந்து வட்டமிடும். கோழியையும் குஞ்சுகளையும் பார்க்கும். கோழிக்குஞ்சு மிகச் சிறியது. பருந்து பறக்கும் இடமோ மிகத் தொலைவில் உள்ளது. இடையே மரங்களின் கொப்புகள், கிளைகள், இலைகள் ஆகியன பார்வைக்கு இடைஞ்சல்கள். வேலிகளூங் கூரைத் தொங்கல்களூங் குறுக்கேடுகள்.

ஆனாலும், பருந்து கண்டுவிடும் ; குஞ்சுகளைக் கண்டுவிடும். அவற்றின் கீச் - கீச் ஒலியைக் கேட்டுவிடும் ; தாய்க்கோழியின் கரகாப்பைக் கேட்டு விடும். தாயுங் குஞ்சுகளூந் தம்மை மறந்து உணவு உண்ணும் வேளை குஞ்சைக் கவ்வ வாய்ப்புப் பார்த்துப் பருந்து வானத்தில் வட்டமிடும்.

குஞ்சுகளின் புழு ஊட்டமும் பருந்துக்குத் தெரியும். சரியான நேரம். வேகமான இறக்கம். இலாவகமான இறாஞ்சல் உராய்வு ; பருந்தின் கால்களூட் கோழிக் குஞ்சு. மீண்டும் வேகமான ஏற்றம். வானத்திற் பருந்து பறக்கும். கோழிக் குஞ்சு பருந்தின் கால்களூக்குள் இருந்து கொண்டு கீச் கீச் எனக் கத்தும். "டேய், பிராந்தடா" வீட்டுக்காரியின் ஒலி. நேரம் பிந்திய கூச்சல்.

தாய்க் கோழி கரகாக்கும் ; பரபாக்கும் ; கூச்சலிடும் ; கோபத்துடன் செட்டையை அடிக்கும் ; அடுத்த தாக்குதலை எதிர்பார்க்கும் ; சிறகுக்குள்ளே குஞ்சுகளைக் காத்துக்கொள்ளும். உடன்பிறப்பு ஒன்றை இழந்த துக்கத்துடன் குஞ்சுகள் சிறகுக்குள் அணையும்.

500 மீற்றர் உயரம் ; அங்கிருந்து கொண்டு 10 - 15 சென்ரி மீற்றர் நீளமுள்ள குஞ்சுகளை மரங்களுக்கிடையே கண்டு பிடித்தல், குறிவைத்தல், பறத்தல், பாய்தல், உராய்தல், கவ்வுதல், மீளல் ஆகிய இவற்றை ஒருங்கிணைக்க எத்தனை எத்தனை உணர்வுகளின் இணைப்பு அவசியம் ! தொலைநோக்கியின் உதவியின்றி இதே உயரத்தில் இருந்துகொண்டே பறவைகள் சின்னஞ்சிறு பொருள்களைக் காணக்கூடியன ; நிறங்களை வேறுபடுத்தி அறியக் கூடியன. இதுவே பறவைகள் பெற்றுள்ள உயர்வான இசைவாக்கம்.

சுரேனி
சுரேனி

பருந்துக்கு இரண்டு கண்கள் உண்டு. பறவைகள் யாவும் இரண்டு கண்களை உடையன. எமக்கும் இரண்டு கண்கள் உள்ளன. நாம் இரண்டு கண்களாற் பார்த்தாலும் ஒரு பொருளை பார்வைக்குத் தெரியும். பறவைகளோவெனின் நேரே முன்னுக்குப் பார்த்தால் மட்டுமே இரண்டு கண்களும் ஒரே பொருளைப் பார்க்கின்றன; பக்கவாட்டிற் பார்க்கும் பொழுது தனித்தனியாகப் பார்க்கின்றன. கண்கள் இரண்டையும் முகத்தில் முன் பக்கமாக வைத்திருக்கும் ஆந்தை மட்டுமே இரு கண்களையும் பயன்படுத்தி ஒரே பொருளைக் காண்கின்றது.

தனித்தனிப் பார்வையில் தன்மைகள் உண்டு. நெடுந்தொலைவுக்குப் பார்க்கலாம்; மிக அண்மையிலும் பார்க்கலாம். கண்களைத் தொலை நோக்கியும் ஆக்கலாம்; நுணுக்குக் காட்டியும் ஆக்கலாம். விரிந்த வட்டத்தில் பார்வையைச் செலுத்தலாம்; தலையைத் திருப்பாமலே பின்பக்கமும் பார்க்கலாம். பறவைகள் இரவில் ஆகக் குறைந்த வெளிச்சத்திலும் பொருள்களை நன்றாகப் பார்க்கக்கூடியன. கழுஞ்சள், பருந்துகள் போன்றவை மனிதனின் பார்வையிலும் எட்டு மடங்கு பார்வை ஆற்றல் உடையன. ஆந்தை இருட்டில் மனிதனின் பார்வையிலும் பத்து மடங்கு பார்வை ஆற்றல் உடையது.

ஓடும் பொருள்கள், அசையும் பொருள்கள், பறக்கும் பூச்சிகள், நீந்தும் மீன்கள் போன்ற இரைகளைத் தலை ஆட்டாமற் பறவைகள் கண்களாலே தொடரக்கூடியன. அசைவுள்ள பொருள்களைத் தொடர ஒரு மையமும், அசைவற்ற பொருள்களைப் பார்க்க ஒரு மையமும் என இரண்டு மையங்கள் பறவைகளின் கண்களில் உண்டு.

உடலெங்கும் பல நிறங்களை உடைய பறவைகள் வண்ணங்களை வேறுபடுத்திக் காண்கின்றன. எனினும், அவை நீல நிறத்தைத் தெளிவாக அறிவதில்லை என்ற கருத்துப் பறவையியலாளர்களிடையே நிலவுகின்றது. சிவப்பு என்றால் பறவைகளுக்கு விருப்பு; இளமஞ்சள், செம்மஞ்சள், மஞ்சள் என்பனவும் பறவைகள் விரும்பும் வண்ணங்கள். பறவையியலாளரின் பரிசோதனை முடிபுகள் இவை.

ஒளிக் கதிரின் நிறமாஸையிற் செந்நிறக் கீழ்க் கதிர்களைக் காணக் கூடிய இயல்பு பறவைகளுக்கு உண்டு எனக் கூறுவர். செந்நிறக் கீழ்க் கதிர்கள் நீரில் மினுங்குகையில் பறவைகள் அவற்றைப் பிரித்தறியும்.

சக்திமுற்றப் புலவர் அறிவியற் புலவர். "நாராய் நாராய்" எனத் தொடங்கும் பாடலிற் பறவைகளின் இந்தப் பார்வை இயல்பை அவர்

தெளிவாகக் கூறுகின்றார். “தென் திசைக் குமரி ஆடி வட திசை ஏகும் நாரைகள்” தம் மனைவியிடஞ் செய்தி சொல்ல வேண்டும் என அவர் கேட்கிறார்; தம் வீட்டு அடையாளங்களை நாரைக்குக் கூறுகின்றார்.

ஓட்டைகள் நிறைந்த கூரை. ஓட்டை வழியே ஒழுக்கு ஒழுங்கிய தனால் நனைந்த சுவர். வானத்திலே 500 — 600 மீற்றர் உயரத்திலிருந்து நாரைகள் பார்க்கையிலே தெரியக்கூடிய கூரைதான். நாரைகளின் கண்ணுக்குக் கூரையில் ஓட்டையும் தெரியுமாம். ஒழுக்கினால் ஏற்பட்ட நனைவுகளும் தெரியுமாம். இவற்றைக் கண்டு வீட்டை அடையாளங் காணுமாம். ஏக்கம் நிறைந்த முகத்துடன் இருக்கும் மனைவியை, அவளின் ஏக்கம் நிறைந்த முகத்தை, நாரைகள் தரம் பிரித்துக் காணுமாம்.

புலவரின் கற்பனை மிகையன்று. சத்திமுற்ற ஏரிக்குப் பக்கத்தில் ஏராளமான வீடுகள் உண்டு. ஆயின், ஏழையின் வீடு ஒன்றுதான் உண்டு. ஓட்டைக் கூரை ஒன்று மட்டுமே உண்டு. சின்னஞ்சிறிய ஓட்டை ஆயினும், தொலைவில் உள்ள நாரைகள் காணக்கூடிய ஓட்டை அறிவியற் கருத்துக்களின் சாயல் முழுமை பெறக் கற்பனை மெருகு ஊட்டினார் அப்புலவர். அவ்வளவுதான்.

க. சச்சிதானந்தன்,
“ பறவைகள் ”.

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. விமானத்தின் முன்னறைக்கும் பறவைகளின் தலைக்கும் எவ்வாறு இவ்வெழுத்தாளர் ஒற்றுமை காட்டுகின்றார் ?
2. வானத்தில் வட்டமிடும் பருந்து, நிலத்திலே தாயுடன் இரை தேடலில் ஈடுபட்டிருக்கும் கோழிக் குஞ்சுகளுள் ஒன்றை இறங்கிப் பற்றிக்கொண்டு மேலெழுந்து செல்லும் செயற்பாட்டிலே, பருந்தினிடம் நிகழும் பிரதானமான உணர்வுகளின் இணைப்பைச் சுருக்கமாக விளக்குக.
3. கப்புலனைப் பொறுத்தவரையிற் பறவைகள் பெற்றுள்ள உயர்வான இசைவாக்கம் எத்தகையது ?
4. மக்களின் கண்ணமைப்புக்கும் பறவைகளின் கண்ணமைப்புக்கு முள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காட்டுக.

5. பறவையியலார் பறவைகளின் நிறவுணர்ச்சி பற்றிக் கூறுங் கருத்துக்கள் யாவை ?

6. சத்திமுற்றப் புலவரின் நாரைவிடு தூதுப் பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள அறிவியற் கருத்தையும் கற்பனை வளத்தையும் வேறு படுத்திக் காட்டுக.

ஆ. மொழி அறிவு--பதவியல்

பதம் என்பது சொல்லைக் குறிக்கும் ஒரு வடசொல். ஒரெழுத்தாலாயினும் இரண்டு முதலிய பலவெழுத்துகளாலாயினும் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளை உணர்த்துவது பதமாம். சொல்லை ஆக்கக் கூறுகளாகப் பகுத்தாயும் இலக்கணப் பகுதி பதவியல் எனப்படும். சொல்லானது பகாப்பதம் எனவும் பகுபதம் எனவும் இருவகைப்படும்.

1. பகாப்பதம் : ஆக்கக்கூறுகளாகப் பகுக்கத் தகாத சொல் பகாப்பதம் எனப்படும். பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நால்வகைச் சொற்களிலும் பகாப்பதங்கள் உள்.

உ-ம் : (1) நீர், தீ, மண் முதலியன பெயர்ப் பகாப்பதங்கள்.

(2) நட, வா, உண் முதலியன வினைப் பகாப்பதங்கள்.

(3) இனி, மற்று, அம்ம முதலியன இடைப் பகாப்பதங்கள்.

(4) உறு, தவ, நனி முதலியன உரிப் பகாப்பதங்கள்.

இவை தவிர, மை விசுதி பெற்றுவரும் செம்மை, கருமை, திண்மை முதலிய பண்புப் பெயர்களும் பகாப்பதங்களாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. இவை சொல் நிலையாற் பகுபதமாயினும், மை விசுதிக்குப் பகுதிப் பொருளல்லது வேறு பொருள் இல்லாமையினாலே பொருள் நிலையாற் பகாப்பதமாம். இவை மை விசுதியின்றி இயங்காமையினால், இவ் விசுதியையும் பகுதியாகவே நிறுத்தி மேல் வரும் விசுதியோடு புணர்க்கப்படும். அவ்வாறு புணர்க்கப்படுமிடத்து மை விசுதி கெட, எஞ்சிநிற்கும் பகுதி பல வகையில் விகாரப்படும்.

2. பகுபதம் : பகுதி, விசுதி முதலிய ஆக்கக் கூறுகளாகப் பகுக்கத்தக்க சொல் பகுபதம் எனப்படும். அது பெயர்ப் பகுபதம் வினைப் பகுபதம் என இருவகைப்படும்.

உ - ம் : (1) பொன்னன் — பெயர்ப் பகுபதம்

(2) நடந்தான் — தெரிநிலைவினைப் பகுபதம்

(3) பெரியன் — குறிப்புவினைப் பகுபதம்

பகுபதவறுப்புகள் : பகுபதத்தின் ஆக்கக்கூறுகள் உறுப்புகள் எனப் படும். அவை பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரம் என ஆறாம். ஒரு பகுபதம் குறைந்த பட்சம் பகுதி, விசுதி என்னும் இரண்டு உறுப்புகளைக் கொண்டதாயிருக்கும். பகுபதத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப, ஏனைய உறுப்புகள் இடம்பெறும்.

- உ-ம் : (1) ஊரன் என்பது ஊர் + அன் எனப் பகுதி, விசுதி என்னும் இரண்டுறுப்புகளால் முடிந்தது.
- (2) உண்டான் என்பது உண் + ட் + ஆன் எனப் பகுதி, இடைநிலை, விசுதி என்னும் மூன்று உறுப்புகளால் முடிந்தது.
- (3) உண்டனன் என்பது உண் + ட் + அன் + அன் எனப் பகுதி, இடைநிலை, சாரியை, விசுதி என்னும் நான்கு உறுப்புகளால் முடிந்தது.
- (4) பிடித்தனன் என்பது பிடி + த் + த் + அன் + அன் என பகுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விசுதி என்னும் ஐந்து உறுப்புகளால் முடிந்தது.
- (5) நடத்தனன் என்பது நட + த்(ந்) + த் + அன் + அன் என பகுதி, சந்தி, விகாரம், இடைநிலை, சாரியை, விசுதி என்னும் ஆறு உறுப்புகளால் முடிந்தது. இங்கே சந்தியால் வந்த தகர வல்லொற்று நகர மெல்லொற்றாகத் திரிந்தது விகாரமாகும்.

I. பகுதி : பகுபதத்தின் முதலில் நிற்கும் கூறாகிய பகாப்பதம் பகுதி எனப்படும்.

(அ) பெயர்ப் பகுபதங்களுக்கும் குறிப்புவினைப் பகுபதங்களுக்கும் பெரும்பாலும் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம் (மையீற்றுப் பண்புப் பகாப்பதம்), தொழில் என்னும் அறுவகைப் பெயர்ச் சொற்களும், சிறுபான்மை இடைச் சொற்களும் பகுதிகளாய் வரும்.

உ-ம் :

1. பொன்னன் (பொன் + அன்)	} அறுவகைப் பெயரடியாகப் பிறந்த இப்பகுபதங்கள் பெயராகவும் வரும் ; குறிப்பு வினைமுற்றுகளாகவும் வரும்.
2. ஊரன் (ஊர் + அன்)	
3. வேனிலான் (வேனில் + ஆன்)	
4. கண்ணன் (கண் + அன்)	
5. பெரியன் (பெருமை + அன்)	
6. கூத்தன் (கூத்து + அன்)	

1. அவன் (அ+அன்)	}	பெயர்ப் பகுபதங்களுக்கு
2. எவன் (எ+அன்)		இடைச் சொற்கள்
3. பிறன் (பிற+ன்)		பகுதியாக வந்துள்ளன
1. அற்று (அ+(ற்)+று)	}	குறிப்பு வினைப்
2. இற்று (இ+(ற்)+று)		பகுபதங்களுக்கு இடைச்
3. எற்று (எ+(ற்)+று)		சொற்கள் பகுதியாய்
வந்துள்ளன. (அற்று —
அத்தன்மையது ; எற்று —
எத்தன்மையது)

(ஆ) தெரிநிலை வினைப் பகுபதங்களுக்குப் பெரும்பாலும் நட, வா, மடி முதலான வினையடிகளும், சிறுபான்மை பெயர்ச் சொல், இடைச் சொல், உரிச் சொல் ஆகியனவும் பகுதிகளாய் வரும்.

உ-ம் :

1. நடந்தான் [நட+த்(ந்)+த்+ஆன்]	}	வினையடிகள்
2. வந்தான் [வா(வ)+த்(ந்)+த்+ஆன்]		பகுதிகளாய்
3. மடித்தான் [மடி+த்+த்+ஆன்]		வந்துள்ளன
1. சித்திரித்தான் (சித்திரம் என்பது பகுதி)	}	பெயர்ச் சொற்கள்
2. கடைக்கணித்தான் (கடைக்கண் என்பது பகுதி)		பகுதிகளாய்
வந்துள்ளன.
1. போன்றான் (போல் என்பது பகுதி)	}	இடைச் சொற்கள்
2. நிகர்த்தான் (நிகர் என்பது பகுதி)		பகுதிகளாய் வந்தன
1. சான்றான் (சால் என்பது பகுதி)	}	உரிச்சொற்கள்
2. மாண்டான் (மாண் என்பது பகுதி)		பகுதிகளாய் வந்தன

(இ) பிறவினைப் பகுதிகள் : தெரிநிலைவினைப் பகுதிகள் வி, பி, முதலிய விகுதி பெற்றேனும், விகாரப்பட்டேனும், விகாரப்பட்டு விகுதி பெற்றேனும் பிறவினைப் பகுதிகளாய் வரும்.

உ-ம் : (1) செய் — செய்வி : செய்வித்தான்
நட — நடப்பி : நடப்பித்தான்

(2) திருந்து	— திருத்து	: திருத்தினான்
ஆடு	— ஆட்டு	: ஆட்டினான்
தேறு	— தேற்று	: தேற்றினான்
உருகு	— உருக்கு	: உருக்கினான்

(3) திருத்து	— திருத்துவி	: திருத்துவித்தான்
ஆட்டு	— ஆட்டுவி	: ஆட்டுவித்தான்
தேற்று	— தேற்றுவி	: தேற்றுவித்தான்
உருக்கு	— உருக்குவி	: உருக்குவித்தான்

வேறுபாடு : பென்னன், பெரியன் போன்றவை வேற்றுமை ஏற்கும் போது பெயர்ப் பகுபதங்களாம் ; காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும்போது குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகுபதங்களாம் ; காலங் காட்டுதலோடு வேற்றுமையேற்கும்போது குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்ப் பகுபதங்களாம்.

நடந்தான், வந்தான் போன்றவை காலங்காட்டும்போது தெரிநிலை வினைமுற்றுப் பகுபதங்களாகும் ; காலங்காட்டுதலோடு வேற்றுமையேற்கும்போது தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்ப்பகுபதங்களாகும்.

II. விசுதி : பகுபதத்தின் இறுதியில் நிற்கும் கூறாகிய பகாப்பதம் விசுதி எனப்படும். விசுதிகள் சொல்வகையால் இடைச் சொல்லின் பாற்படும். இவற்றைப் பெயர்ச்சொல் விசுதிகள், வினைச்சொல் விசுதிகள் என இரு பெரும் பிரிவுகளில் அடக்கலாம் :

(அ) பெயர்ச்சொல் விசுதிகள் :

(1) பால்காட்டும் பெயர் விசுதிகள் : அன், ஆன், ன்; அள், ஆள், ள் ; அர், ஆர், ர் ; து ; வை. இவை தவிர வேறு விசுதிகளும் உள். உ-ம் : ஊரன், வேனிலான், பிறன் ; குழையன், தூடியிடையான், பிறன் ; வன்னியர், பிறர் ; அது, அவை.

(2) தொழிற்பெயர் விசுதிகள் : தல், அல், அம், ஐ, கை, வை, கு, பு, உ, தி, சி, வி, காடு, பாடு முதலியன.

உ-ம் : நடத்தல், ஆடல், வாட்டம், கொலை, நடக்கை, பார்வை, போக்கு, இருப்பு, வரவு, மறதி, மழிச்சி, புலவி, சாக்காடு, கோட்பாடு.

காலங் காட்டும் தொழிற்பெயர் விகுதிகள் ; மை. து.

உ-ம் : செய்தமை (இறந்தகாலம்), செய்கின்றமை (நிகழ்காலம்),
மை விகுதி எதிர்காலத்துக்கு வராது.

செய்தது (இறந்தகாலம்), செய்கின்றது (நிகழ்காலம்),
செய்வது (எதிர்காலம்) . 'அவர் செய்தது நன்று' என்னும்
வாக்கியத்தில் செய்தது என்னும் தொழிற்பெயர்
எழுவாயாக வந்தமை காண்க.

(3) பண்புப் பெயர் விகுதிகள் : மை, ஐ, சி, பு, உ, கு, றி, று, அம், நர்.

உ-ம் : நன்மை, தொல்லை, மாட்சி, மாண்பு, மழவு, நன்கு,
நன்றி, நன்று, நலம், நன்னர்.

(ஆ) வினைச்சொல் விகுதிகள்

(1) பால் காட்டும் படர்க்கை வினைமுற்று விகுதிகள் : அன், ஆன்;
அள், ஆள் ; அர், ஆர் ; ப, மார் ; து, று ; அ, ஆ.

உ-ம் : நடந்தனன், நடந்தான் ; வந்தனன், வந்தான் ;
உண்டனர், உண்டார் ; உண்ப, உண்மார் ; வந்தது,
போயிற்று ; உண்டன, உண்ணா.

(2) தன்மை வினைமுற்று விகுதிகள் : (ஒருமை) — கு, டு, து, று,
அல், அள், என், ஏன் ; (பன்மை) — கும், டும், தும், றும், அம், ஆம்,
எம், ஏம், ஓம்.

உ-ம் : (ஒருமை) — உண்கு, உண்டு, வந்து, சென்று, உண்பல்,
வந்தனன், வந்தனென், வந்தேன் ; (பன்மை) —
உண்கும், உண்டும், வந்தும், சென்றும், வந்தனம்,
உண்டாம், உண்டனெம், உண்டேம், உண்டோம்.

(3) முன்னிலை வினைமுற்று விகுதிகள் : (ஒருமை) — ஐ, ஆய், இ ;
ஆல், ஏல். (பன்மை) — இர், ஈர், மின், உம்.

உ-ம் : (ஒருமை) — உண்டனை, உண்டாய், உண்ணுதி ;
மறால் (மறுக்காதே), உண்ணேல்.

(பன்மை) — உண்டனீர், உண்டீர் ; உண்மின்,
உண்ணும்.

(4) வியங்கோள் வினை விகுதிகள் : க, இய, இயர்.

உ-ம் : வாழ்க, வாழிய, வாழியர்.

(5) பெயரெச்ச விருதிகள் : அ, உம்.

உ-ம் : உண்ட, உண்கின்ற, உண்ணும் (தெரிநிலை வினை) ;
கரிய (குறிப்பு வினை).

(6) வினையெச்ச விருதிகள் : உ, இ, ய், பு, ஆ, ஊ, என, அ, இன்,
ஆல், ஏல், எனின், ஆயின், வான், பான், பாக்கு, கடை, வழி,
இடத்து, உம், மே, மை, மல் முதலியன தெரிநிலை
வினையெச்ச விருதிகளாம் : அ, றி, து, ஆல், மல், கடை, வழி,
இடத்து முதலியன குறிப்பு வினையெச்ச விருதிகளாம்.

உ-ம் : (தெரிநிலை வினை) நடந்து, ஓடி, போய், உண்குடி,
உண்ணா, உண்ணு, உண்டென, உண்ண,
உண்ணின், உண்டால், உண்டானேல், உண்டா
னெனின், உண்டானாயின், செய்வான், உண்பான்,
உண்பாக்கு, உண்டக்கடை, உண்டவழி, உண்ட
விடத்து, உண்டதும், உண்ணாமே, உண்ணாமை,
உண்ணாமல்.

(குறிப்பு வினை) மெல்ல, அன்றி, அல்லது, அல்லால்,
அல்லாமல், அல்லாக்கடை, அல்லாவழி, அல்லா
விடத்து.

III. இடைநிலை : பகுபதங்களின் பகுதிக்கும் விருதிக்கும் இடையில்
நிற்கும் பகாப்பதங்கள் இடைநிலை எனப்படும். சொல் வகையால்
இவையும் இடைச்சொற்களின் பாற்படும். இடைநிலைகள்
பெயரிடைநிலைகள் என்றும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகள்
என்றும் இருவகைப்படும்.

(அ) பெயரிடை நிலைகள் : ஞ், வ், ந், ச், த் முதலியன.

உ-ம் : அறிஞன்	(அறி+ஞ்+அன்)
ஒதுவான்	(ஒது+வ்+ஆன்)
நடத்துநர்	(நடத்து+ந்+அர்)
வலைச்சி	(வலை+ச்+(ச்)+இ)
ஒருத்தன்	(ஒரு+த்+(த்)+அன்)

(ஆ) காலங் காட்டும் இடைநிலைகள் : த், ட், ற், இன் ; கின்று,
கிறு, ப், வ்.

(இறந்த காலம்) செய்தான் (செய்+த்+ஆன்)
 உண்டான் (உண்+ட்+ஆன்)
 தின்றான் (தின்+ற்+ஆன்)
 ஓடினான் (ஓடு+இன்+ஆன்)

'இன்' இடைநிலை, போனான் என இகரங் கெட்டும் ; எஞ்சியது என னகர மெய் கெட்டும்; போயது என னகர மெய்கெட்டு, இகரம் யகர மெய்யாகத் திரிந்தும் வரும்.

(நிகழ்காலம்) செய்கின்றான் (செய்+கின்று +ஆன்)
 செய்கிறான் (செய்+கிறு+ஆன்)
 (எதிர்காலம்) செய்வான் (செய்+வ்+ஆன்)
 உண்பான் (உண்+ப்+ஆன்)

(இ) எதிர்மறை இடைநிலைகள் : இல், அல், ஆ.
 இவற்றுள் ஆகார இடைநிலை, வருமெழுத்து மெய்யாயிற் கெடாதும், உயிராயிற் கெட்டும் வரும்.

உ-ம் : நடந்திலன் (நட+த்+த்+இல்+அன்)
 உண்ணலன் (உண்+அல்+அன்)
 நடவான் (நட+ஆ+ஆன்)
 நடவாது (நட+ஆ+து)

பயிற்சி

- I. பின்வரும் வினாக்களிற் சரியான விடையைத் தெரிவுசெய்க.
1. பின்வருவனவற்றுள்ளே பகுபதம் :
 (1) மண் (2) கூனி (3) அம்ம (4) மடி
2. பின்வருவனவற்றுள்ளே உரிப்பகாப்பதம் :
 (1) இனி (2) உண் (3) நனி (4) நிலம்
3. பின்வருவனவற்றுள்ளே குறிப்பு வினைப் பகுபதம் :
 (1) கூவின (2) எவன் (3) வாட்டம் (4) அற்ற
4. பின்வருவனவற்றுள்ளே பெயராயும் குறிப்பு வினையாயும் வரக்கூடிய பகுபதம் :
 (1) பொன்னன் (2) போன்றான்
 (3) அவன் (4) நடவான்

5. பின்வருவனவற்றுள் பகுபதவறுப்புகள் ஆறும் கொண்டுவந்த பகுபதம் :

(1) உண்கின்றான்	(2) ஒதுவான்
(3) தின்றான்	(4) நடந்தனர்.

6. பின்வருவனவற்றுள் பிறவினைப் பகுதிகொண்ட பகுபதம் :

(1) திருத்தினான்	(2) வருத்தினான்
(3) விடுத்தான்	(4) மூண்டான்.

7. சான்றான் என்னும் வினைப் பகுபதத்தின் பகுதி :

(1) பெயர்ச்சொல்	(2) வினைச்சொல்
(3) இடைச்சொல்	(4) உரிச்சொல்.

8. பின்வருவனவற்றுள்ளே பெயரிடைநிலை பெற்றுள்ள பகுபதம் :

(1) குழையன்	(2) எழுதுநர்
(3) உண்பான்	(4) நாட்டார்.

9. பின்வருவனவற்றுள் காலங்காட்டுத் தொழிற்பெயர் :

(1) போக்கு	(2) சேய்மை
(3) பாடியமை	(4) நடக்கை.

10. 'செய்திலன்' என்னும் பகுபதத்தில் வரும் 'இல்' என்னும் உறுப்பு :

- (1) காலங்காட்டும் இடைநிலை
- (2) எதிர்மறை இடைநிலை
- (3) பெயரிடைநிலை
- (4) சாரியை.

11. பின்வரும் பகுபதங்களை உறுப்புகளாகப் பகுத்துக் காட்டுக.

- (1) உண்ணி, பாசி, நல்லார், அன்பன், நிலத்தன், நடத்துநர், கலைஞன், வலைச்சி.
- (2) செய்வான், கண்டேன், வருகின்றான், நடப்பித்தனர், ஆடுகின்றிலை, போயினர், செய்திலேன், அடிக்கும், அற்று, கூவிற்று.

கட்டுரை

"பாடசாலையில் நடைபெற்ற தமிழ்த்தின விழா" பற்றி ஒரு வர்ணனைக் கட்டுரை எழுதுக.

பழமை என்ற விளக்கு

நம்மவர்களிடையே பழங் காலத்தை வெறுக்கும் சிலர் இருக்கின்றனர். அப்பழங் காலத்தை அறவே சம்பந்தமற்றதாக நாம் செய்துவிட வேண்டுமென்ற அளவிற்கு இவர்களுடைய வெறுப்புத் தீவிரமாகவிருக்கிறது. வேறு சிலர் பழங்காலத்தை மிகுந்த பத்திசிரத்தைபுடன் போற்றுகின்றனர். இந்த இரண்டு விதமான கொள்கைகளிலும் அபாயம் இருக்கின்றது. இந்த அபாயத்தைத்தான் நான் இப்பொழுது அழுத்தமாகக் கூற விரும்புகிறேன். வெளித்தோற்றத்திற்கு ஒன்றுபடுத்த முடியாத இவ்விரு தன்மைகளையும் நாம் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போம். பழமையை வெறுப்பவர்கள் ஏதாவது ஒன்று புதிதாய் இருந்தாற் போதும் அதை எவ்வித முன்யோசனையுமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றனர். புதிதாய் இருக்கவேண்டும் என்பது ஒன்றுதான் அவர்கள் விரும்பும் பொருத்தப்பாடு. நூற்றுக்கு நூறு புதிய அமிசம் இருக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்கின்றனர். புதியது பழையதைக் காட்டிலும் மோசமானதா என்றுகூட அவர்கள் ஆராய விரும்புவதில்லை. அவர்களுக்கு நவீன நாகரிகமே நன்மையானது. அது எல்லாவகையிலும், எல்லாத் தோற்றத்திலும் நூற்றுக்கு நூறு நல்லது என்பது அவர்கள் கருத்து. நவீன நாகரிகத்திற் போதிய அளவு அனுபவம் அவர்களுக்கு இல்லாதமையினாற் புதியதை இவ்விதம் கண்முடித்தன்மாகப் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். நவீனம் அதிகமாவதால் ஏற்படும் கெடுதியை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. "நவநாகரிகம் என்ற இந்த வினோதமான நோய், அதன் பிழையான அவசரப் பரபரப்பினாலும், வேறுபட்ட பல நோக்கங்களைக் கொண்டதனாலும், இருதயம் இன்னலற்று இருப்பதனாலும், புத்தி நுணுக்கம் அளவிற்கு விஞ்சி இருப்பதனாலும்" சில சமயங்களில், சில வழிகளில், நமக்கு இழைத்து வருங் கெடுதிகளை இவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. அதிக இழுக்கும் சத்தி வாய்ந்த ஓர் மோட்டார்க்கார் செங்குத்தான குன்றிலிருந்து வெகுவேகமாக ஓடி வர, அவ்வேகத்தைத் தடுக்கச் சக்தியற்றுக் கீச்சக்கீச்சு என்று கத்திக்கொண்டு, ஒரு குரங்கு அதை இயக்குஞ் சக்கரத்திற்கு முன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஓர் அபாயமான நிலைமைக்குத் தற்கால நவநாகரிகம் சில விடயங்களில் ஒப்பிடப்படுகிறது என்பதையும் அவர்கள் அறிந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

நம்மிடையே மற்றொரு சாரார் இருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு நவநாகரிகஞ் சிறிதளவும் உபயோகமுள்ளதாக இல்லை. தற்கால நாகரிகம் மனித வாக்கத்திற்கு அளித்திருக்கும் நன்மைகளைப் பற்றி அவர்கள் ஒன்றுந் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. "அசையாமல் நிற்பது" என்பதுதான் அவர்களுடைய கொள்கையாகும். ஒன்றில் முன்னே போகவேண்டும் ; அன்றேல் தவிர்க்க முடியாதபடி பின்னேற வேண்டியதுதான் என்பதையும் அவர்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை. சில சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்த முறையில் வாழ்க்கையை இணக்கஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதை இவர்கள் அறியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆனால், தூரதிட்வசமாக இவர்கள் இஸ்லாத்தின் திருநாமத்தைத் தங்களுக்கு வேண்டியபொழுது உதவிக்கு அழைத்துக்கொள்கின்றனர். மார்க்கத்தின் பெயரால் அவர்கள் தங்களது செய்கைக்குப் பக்கபலந் தேடுகின்றனர். அவர்கள் இவ்விதம் இஸ்லாத்தின் பெயரை உபயோகித்து அடிக்கடி வெற்றியும் அடைந்துவிடுகின்றனர். ஆனால், உற்று நோக்குமிடத்து, அவர்கள் உதவிக்கு அழைப்பவை நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் உண்மையான போதனைகளோ, அவர்களுடைய உண்மையான சீடர்கள் அனுட்டித்து வந்த உண்மையான இஸ்லாமோ அல்லவென்பதை நிரூபித்தல் முடியும். உண்மையான மார்க்கத்திற்கும் இஸ்லாத்திற்கும் பொருத்தமில்லாத பலவிதமான பழக்கவழக்கங்களுக்கும் வித்தியாசமறியாது அவர்கள் இஸ்லாத்தின் பெயரை உபயோகிக்கின்றனர். உண்மையான இஸ்லாத்திற்கும் ஆங்கிலக் கல்விக்கும் பொருத்தமில்லை என்றுகூட அவர்கள் ஒரு காலத்தில் வாதித்து வந்தனர். அவர்களுக்கு நான் காலஞ்சென்ற எம். ஈ. அக்பர் அவர்களின் வாழ்க்கையை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். நமது காலத்தில் இலங்கையில் முஸ்லிம்களிடையே அக்பர் அவர்களைப் போன்று ஆங்கிலக் கல்வியில் உச்ச நிலையை அடைந்தவர் ஒருவரு மில்லை. மார்க்க ஞானமடைய அவருக்கு இருந்த ஆவலும், ஆண்டவனிடம் அவர் செலுத்திய பத்தியும் நாம் நன்கு அறிந்தவை. அவருடைய எழுத்துக்களில் அவ்வறிவும், பத்தியும் அழியாப் புகழ் பெற்றுள்ளன. அவை பிற்கால முஸ்லிம் சந்ததியார்களால் மதிப்பிற் குரியனவாகப் போற்றப்படும். நாமும் பழையதையோ, புதியதையோ போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு இருக்கப்போவதில்லை. தற்கால உலகத்தில் மேலை நாட்டுக் கல்வி முறைகள், மேலை நாட்டு விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றின் உதவியின்றி நமக்கு முன்னேற்றம்

ஏற்படாது என்பதை நாம் உணருகின்றோம். அதேபோல் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) பண்டைக் காலக் கலீபாக்கள், நம் நபிகள் நாயகத்தின் உண்மையான சீடர்கள் ஆகியோர்கள் பின்பற்றி வந்த உண்மையான இஸ்லாத்தை நாம் பின்பற்றி வந்தாலொழிய நமக்கு முன்னேற்றஞ் சாத்தியமில்லை. ஆகவே, மேலைநாட்டு நாகரிகத்திலுள்ள நல்லவைகளை உற்சாகத்துடன் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராய் இருப்பதுபோல், நவநாகரிகத்தில் இருக்குங் கெடுதல்களையும், உண்மையான இஸ்லாத்திற்குப் பொருத்தமற்றவைகளையும் எதிரானவைகளையும் நீக்கிவிடவும் நாம் தயாராயிருத்தல் வேண்டும். நாம் புதியதை நன்மையின் சொருபமென்றோ, கெடுதியின் சொருபமென்றோ எண்ணவுமில்லை. ஆகவே, மேலைநாட்டு கீழைநாட்டு நாகரிகங்களிலிருந்து நன்மையானவற்றை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு தீமையானவற்றை எல்லாம் நீக்கிவிட நாம் முழுமனத்துடன் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். இதுவே, இஸ்லாம் போதித்ததும் அனுட்டித்ததுமாகும். இவ்வேளையில் ஸி. எம். அண்டிரூஸ் அவர்களின் வாக்கியங்கள் பொருத்தமுடையனவாகும்.

“ சீன தேசம் வரை சென்றாயினும் அறிவு கிடைக்கக் கூடிய இடங்களிலிருந்து அதனைப் பெறுக ” என்பது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் வாக்காகும். இஸ்லாத்தை மற்றப் பண்பாடுகளிலிருந்து பிரிக்கும் தடையை உடைக்கும் வழி இந்த மகத்தான வாக்கியத்தில் இருக்கின்றது. இந்தக் கொள்கை காரணமாகவே புதிய அறிவைச் சேகரித்து எடுத்துக்கொள்ளுஞ் சத்தி இஸ்லாத்திற்குத் தொன்று தொட்டு இருந்துவரும் விசேடமான அடையாளமாக இருக்கின்றது. ”

இக்கொள்கைகளுக்கு விரோதமாக நடந்துகொண்டதுதான் நம்முடைய பிற்போக்கிற்குக் காரணமாகும். இந்த விசேடமான தத்துவத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அத்தியாவசியம் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நாம் பழைய காலத்தையோ, புதிய காலத்தையோ குறைகூறி வெறுக்கப்போவதில்லை. இவை இரண்டையும் புத்திசாலித் தன்மையாக ஆராய்ந்து நமது எதிர்காலம் நமக்குத் திட்டமாக நன்மையாகும் விதத்தில் இவ்விரண்டும் பொருத்தி இயங்கும்படி ஒற்றுமைப் படுத்த முயலுவோம். இத்தன்மை கீழ்க் காணுஞ் செய்யுளில் அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“பழமை என்ற விளக்கை எடுத்துப்
புதுமை என்ற திரியினைக் கொளுவி
ஆர்வ மென்ற தெய்யினைப் பெய்து
வாழ்வெனுந் தீப மேற்றுமின் இருள்கெட.”

நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்முடைய சொந்தக் காரியத்தை மட்டுங்
கவனித்துக்கொண்டு, சமூகத்தின் நலனை ஆண்டவன் கவனிப்பான்
என்று எண்ணி இருப்போமானால், இந்த வேலை முடியாத
காரியமாகிவிடும். நாம் முயற்சி செய்யவில்லையானால் வெளியேயிருந்து
நமக்கு உதவியை எதிர்பார்க்க முடியாது ; ஆண்டவனிடமிருந்துகூட
உதவி கிடையாது. ஒரு சமூகம் தன் நிலைமையைத் தானாகவே
மாற்றிக்கொள்ளவில்லையானால் “ஆண்டவன் அதை மாற்ற
மாட்டான்” என்று பரிசுத்த குர்ஆனிற கூறப்படிருக்கவில்லையா ?
இந்த விடயத்தில் நமக்குள்ள பொறுப்பு வற்புறுத்தப்படவில்லையா ?
ஆகையினால், நாம் நம்முடைய கடமையைச் செய்து முடிக்கும்
வரையில் வெளியிடங்களிலிருந்து உதவியை எதிர்பார்க்க நமக்கு
உரிமை கிடையாது. இக்கடமைகளைச் சரிவரச் செய்துமுடிக்க
அவசியமான அறிவும், அவ்வறிவை விரைவில் நடைமுறையிற்
கொண்டுவரும் ஆற்றலும் அவசியமாகும். கல்வி அறிவைச்
சம்பாதிப்பது, நம்முடைய இன்னல்களையும் அவற்றின் காரணங்
களையும் அறிந்துகொள்ள உதவியாயிருக்கும் என்பது மாத்திர
மல்லாமல், அரசாங்கத்தின் சமூக சேவை நடவடிக்கைத் திட்டங்களின்
முக்கியத்துவத்தையும் அவற்றின் மதிப்பையும் அறிந்துகொள்வதற்கும்
நமக்கு அனுகூலமாயிருக்கும். இந்தச் சமூகசேவைத் திட்டங்களில் நாம்
பரிபூரணமான பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவை மூலம் அடையக்
கூடிய முழு நன்மைகளையும் நாம் அடையவேண்டும்.

ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ்,
“இலங்கையில் இஸ்லாம்”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. பழமைப் பற்றுள்ளவர்களின் மனப்பான்மை எத்தகையது ?
2. புதுமை விரும்பிகளின் மனப்பான்மை எத்தகையது ?
3. நவநாகரிகத்தை ஒரு நோயென்று எழுத்தாளர் குறிப்பிடுகின்றார்.
அவ்வாறு குறிப்பிடுவதற்கு அதன்பாலுள்ள தீமை பயக்கும்
இயல்புகள் யாவை ?

4. தற்கால நாகரிகத்தின் அபாயநிலை எதற்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது? இந்த உவமையின் பொருத்தப்பாட்டை விளக்குக.
5. புதுமையை வெறுக்கும் பழமைவாதிகள் இஸ்லாத்தின் பெயரை எவ்வாறு தவறாக உபயோகிக்கின்றனர்?
6. இஸ்லாத்துக்குள்ள விசேட சத்தியென ஸீ. எம். அண்டிரூஸ் என்பவர் எதனைக் குறிப்பிடுகிறார்? அந்தச் சத்திக்கு மூலகாரணமாயிருப்பது எது?
7. பழமை என்ற விளக்கை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்று எழுத்தாளர் கூறுகின்றார்?
8. இஸ்லாமியர் சமூக நலனையும் கருதவேண்டும் என்பதற்கு எழுத்தாளர் எடுத்துரைக்கும் நியாயங்கள் யாவை?
9. 'பழமைப்பற்றும் புதுமைவெறுப்பும்', 'புதுமைப்பற்றும் பழமை வெறுப்பும்' என்னும் இருசார் நிலைப்பாடுகள் தொடர்பாக எழுத்தாளர் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடு என்ன?
10. பின்வருந் தொடர்களை விளக்குக :
பத்திரிசுரத்தையுடன், முன்யோசனையின்றி, கண்மூடித்தனமாக, அவசரப்பரப்பு, பக்கபலம் தேடுதல்.

ஆ. மொழி அறிவு — பணரியல் (1)

1. சொற்புணர்ச்சிக்குக் காரணம்

வாக்கியத்திலே சொற்கள் தொடர்ந்து வரும்போது, இசைப்பொலி இடைமுறியாமல் இழுமெனத் தொடர்ந்து செல்வது தமிழின் சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்றாகும். இதனால், நிலைமொழியும் வருமொழியும் என்ற முறையிலே, வாக்கியத்தில் வருஞ் சொற்கள் எல்லாம் புணர்ந்து நின்றல் வேண்டும். இவ்வாறு புணர்ந்து நின்றல் செய்யுளுக்கே சிறப்பியல்பாதலால், முற்காலத்திலே செய்யுள் செய்த புலவர்கள் சொற்புணர்ச்சிகளை முற்றாகக் கடைப்பிடித்துவந்தனர். உரையும் ஒருவகைச் செய்யுளாகவே கருதப்பட்டமையால், உரைநடை எழுதியோரும் சொற்புணர்ச்சிகளை மிகுதியாகக் கையாண்டனர். இவ்வாறு எழுதப்பட்ட செய்யுளையும் உரைநடையையும் வாசித்து விளங்குவதற்குப் பணரியல் இலக்கண விதிகள் நன்கு தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

உரைநடையிலே சொற்புணர்ச்சிகளை மிகுதியாகக் கையாண்டால், அது இளம் மாணாக்கரின் வாசிப்புக்குத் தடையாயிருக்கும் என்பதால், உரை நடைக்கு அவசியமில்லாத புணர்ச்சிகளைத் தவிர்த்தும்,

கடினமான புணர்ச்சிகளைத் தளர்த்தியும், இன்றியமையாத புணர்ச்சி விதிகளை மட்டுமே பின்பற்றியும் எழுதும் வழக்கம் தோன்றியது. தமிழ் உரைநடையின் தந்தையெனக் கொள்ளத்தகும் ஆறுமுகநாவலரே இதற்கு வழிகாட்டியாவர். ஆனால், இக்காலத்திற் செய்யுளையுமே அவ்வாறு புணர்ச்சிகளை நீக்கி அச்சிடும் வழக்கம் தோன்றியுள்ளது. எவ்வாறாயினும், தமிழ் கற்கும் மாணாக்கர் சொற்புணர்ச்சிகளை அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

தமிழ் ஒலிமரபின்படி, சில எழுத்தொலிகளோடு குறித்த சில எழுத்தொலிகள் இயல்பாக மயங்கிநிற்கும். ஆனால், வேறு சில எழுத்தொலிகள் அவ்வாறு மயங்கமாட்டா. மயக்க விதியுள்ள எழுத்துகள் நிலை மொழியின் ஈற்றிலும் வருமொழியின் முதலிலும் வருமாயின், அச்சொற்கள் இயல்பாகப் புணர்ந்து நிற்கும். இலக்கண நூலார் இதனை இயல்பு புணர்ச்சி என்பர். இதற்கு மாறாக, மயக்க விதியில்லாத எழுத்துகள் அவ்வாறு வருமாயின், நிலைமொழி ஈறேனும், வருமொழி முதலேனும், இரண்டு மேனும் திரிபெய்தி மயக்கநிலை எய்துதல் மரபு. இதனை விகாரப் புணர்ச்சி என்பர். நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் இவ்வாறு புணரும்போது, உள்ள எழுத்துக் கெடுதலும், இல்லாத எழுத்துத் தோன்றுதலும், ஒன்று மற்றொன்றாகத் திரிதலும் உண்டு. இச்செய்கைகள் முறையே கெடுதல் விகாரம், தோன்றல் விகாரம், திரிதல் விகாரம் என்று பெயர்பெறும்.

இனி, சொற்புணர்ச்சி வேற்றுமையிலும் அல்வழியிலும் பெரும்பாலும் வேறுபடுதலும் உண்டு. சொற்புணர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில், நிலைமொழிக்கும் வருமொழிக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரையுமுள்ள சம்பந்தமே வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனப்படும். எழுவாய் வேற்றுமையும் விளிவேற்றுமையும் உள்ளிட்ட ஏனைய சம்பந்தம் எல்லாம் அல்வழிப் புணர்ச்சி எனப்படும். 'அவன் கண்டான்' என்பது எழுவாய்த் தொடர்; ஆகவே இது அல்வழிப் புணர்ச்சியாகும். ஆனால், 'அவர் கண்டான்' என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். ஆதலால், இது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாகும். 'அவனைக் கண்டான்' என்பது இதன் பொருள். அல்வழிப் புணர்ச்சியிலே இயல்புப் புணர்ச்சி பெற்ற இச்சொற்றொடர், வேற்றுமைப் புணர்ச்சியிலே விகாரப் புணர்ச்சி (நிலைமொழி ஈற்று எனக் கர மெய் நகர மெய்யாகத் திரிந்தது) பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆதலால், ஒலி மரபுக் காரணத்துக்காக மட்டுமன்றிப் பொருளுணர்ச்சிக் காரணத்துக்காகவும் சொற்புணர்ச்சி நிகழ்கின்றது.

2. அளவான பயன்பாடு

தமிழ் இலக்கண நூல்கள், உயிர்முன் உயிரும், உயிர்முன் மெய்யும் புணரும் உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி விதிகளையும், மெய்ய்முன் உயிரும், மெய்ய்முன் மெய்யும் புணரும் மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி விதிகளையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன. பல விதிகளுக்குப் புறனடைகள் இருப்பதை உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். மாணாக்கர் இவ்விதிகள் எல்லாவற்றையும் புறனடைகளோடு கற்று, நினைவில் வைத்திருத்தல் எளிதன்று. இலக்கியங்களோடு பழகும் பயிற்சியினாலே பெரும்பாலான சொற்புணர்ச்சிகள் நினைவில் நிற்கவல்லன. இக்காலத்திலே தமிழ்ச் செய்தித்தாள்களிலும் தரங் குறைந்த அச்சுப் புத்தகங்களிலும் புணர்ச்சி விதிகள் பெரும்பாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருதலைக் காண்கின்றோம். பல சந்தர்ப்பங்களிலே பிழையாகவும் சொற்கள் புணர்த்தப்பட்டிருக்கக் காணலாம். மாணாக்கர் இவற்றைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் ; சொற்களின் திருத்தமான புணர்ச்சிகளை அறிந்து, தாம் எழுதும் கட்டுரைகளிலே இன்றியமையாத புணர்ச்சி விதிகளைப் போற்றி எழுதுதலும் வேண்டும். மாணாக்கர் சொற்புணர்ச்சி பற்றி அறிய வேண்டிய விதிகளை அறுமுகநாவலர் தாம் எழுதிய இலக்கணச் சுருக்கத்திலே தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இப்பாடத்திலும் அடுத்த பாடத்திலும் முக்கியமான விதிகள் மாத்திரம் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

3. மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி (சில பொது விதிகள்)

1. தனிக் குற்றெழுத்தைச் சாராத மெய்யீற்றின்முன் உயிர் வந்தால், வந்த உயிர் அந்த மெய்யின்மேல் ஏறும். அது இயல்பு புணர்ச்சியாம்.

உ - ம் : ஆண் + அழகன் = ஆணழகன்
மரம் + அரிந்தான் = மரமரிந்தான்

2. தனிக் குற்றெழுத்தைச் சார்ந்த மெய்யீற்றின் முன் உயிர் வந்தால், அந்த மெய் இரட்டிக்கும் ; இரட்டித்த மெய்யின்மேல் வந்த உயிர் ஏறும்.

உ - ம் : பல + அழகு = பல்லழகு
பொன் + அம்பலம் = பொன்னம்பலம்

3. தனிக் குற்றெழுத்தைச் சார்ந்த யகர மெய்யின் முன்வரும் மெல்லினம் மிகும். தனி ஐ (= அய்) முன்வரும் மெல்லினமும் அவ்வாறே நடக்கும்.

உ - ம் : மெய் + ஞானம் = மெய்ஞ்ஞானம்
செய் + நன்றி = செய்ந்நன்றி
கை + மாறு = கைம்மாறு

4. யகரமல்லாத மெய்கள், தம்முன் யகரம் வந்தால், இகரச் சாரியை பெறுதலுமுண்டு. பெறாதுவருதலே பெரும்பான்மை.

உ - ம் : மண் + யானை = மண் யானை, மண்ணியானை
நூல் + யாது = நூல் யாது, நூலியாது

5. தனிக்குற்றெழுத்தைச் சாராத யகர மெய், வருமொழி யகரம் வந்தாற் கெடும்.

உ - ம் : வேய் + யாது = வேயாது
தாய் + யார் = தாயார்

4. உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி (சில பொது விதிகள்)

1. இ, ஈ, ஐ என்னும் மூன்று உயிரீற்றின் முன்னும் உயிர் முதல் மொழி வந்தால், இடையில் யகரம் உடம்படுமெய்யாக வரும்.

உ - ம் : கிளி + அலகு = கிளியலகு
தீ + எரிந்தது = தீயெரிந்தது
பனை + ஓலை = பனையோலை

2. அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் ஏழு உயிரீற்றின் முன்னும் உயிர் முதன் மொழி வந்தால், இடையில் வகரம் உடம்படு மெய்யாக வரும்.

உ - ம் : பல + அணி = பலவணி
பலா + இலை = பலாவிலை
திரு + அடி = திருவடி
பூ + அரும்பு = பூவரும்பு
நொ + அழகா = நொவ்வுழகா
கோ + அறியாத = கோவறியாத
கெள + அழகு = கெளவழகு

ஆனால், கோ + இல் = கோயில் என வருவதே தொன்றுதொட்ட வழக்கு ; கோவில் எனவும் வருதலுமுண்டு.

3. ஏகா வுயிரீற்றின் முன் உயிர் முதன் மொழி வந்தால், இடையில் யகாமாயினும் வகரமாயினும் உடம்படுமெய்யாக வரும்.

உ - ம் : அவனே + அரசன் = அவனேயரசன்
சே + உழுதது = சேவுழுதது

4. குற்றியலுகரம், உயிர்வந்தால், தான் ஏறிநின்ற மெய்யை விட்டுக் கெடும் ; யகரம் வந்தால் இகரமாகத் திரியும்.

உ - ம் : ஆறு + அரித்தது = ஆறரித்தது
நாகு + யாது = நாடுயாது

சம்பு, இந்து முதலிய வடசொற்கள் முற்றியலுகரமாதலால், அவற்றின் முன் உயிர் வருமிடத்து வகர உடம்படுமெய் தோன்றும் ; சம்புவருளினார், இந்துவுதித்தது என வரும்.

5. சில முற்றியலுகரம் குற்றியலுகரம் போல நடத்தலுமுண்டு.

உ - ம் : கதவு + அடைத்தான் = கதவடைத்தான்
கதவு + யாது = கதவியாது

6. செய என்னும் வாய்பாட்டிலும், வியங்கோள் வினை முற்றிலும், சில பெயரெச்சத்திலும் இறுதியிலுள்ள அகரம் உயிர் வருமிடத்துக் கெடுதலையும் பெறும்.

உ-ம் :	போக	+	ஒணாது	=	போகொணாது
	காண	+	ஒணாது	=	காணொணாது
	வாழ்க	+	என	=	வாழ்கென
	எழுக	+	என	=	எழுகென
	என்ற	+	இவை	=	என்றிவை
	புக்க	+	இடம்	=	புக்கிடம்
	பெரிய	+	அம்மை	=	பெரியம்மை
	சின்ன	+	அம்மா	=	சின்னம்மா

7. அ, இ, உ என்னும் மூன்று கூட்டின் முன்னும் ஏகா வினா முன்னும், யகர மொழிந்த மெய்கள் வந்தால், வந்தவெழுத்து மிகும் ; யகரமும் உயிரும் வந்தால், இடையில் வகரத் தோன்றும்.

உ - ம் : அக்குதிரை, இக்குதிரை, உக்குதிரை, எக்குதிரை
அம்மலை, இம்மலை, உம்மலை, எம்மலை
அவ்வழி, இவ்வழி, உவ்வழி, எவ்வழி
அவ்யாணை, இவ்யாணை, உவ்யாணை, எவ்யாணை
அவ்வுயிர், இவ்வுயிர், உவ்வுயிர், எவ்வுயிர்

8. சுட்டு வினாக்களின் மருஉ மொழிகளான அந்த, இந்த, உந்த, எந்த என்பவற்றின் முன் வரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : அந்தக் காடு. இந்தக் காடு, உந்தக் காடு, எந்தக் காடு

5. வலிமிகும் இடங்கள்

(வல்லின மெய்கள் வருமொழி முதலாக வருமிடத்து, வந்த வல்லினம் மிகும் இடங்கள் இங்கே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன).

1. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய ஐ விரிந்து நின்று புணரும்போது, வந்த வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : கோயிலை + கட்டினான் = கோயிலைக்
கட்டினான்
தொழிலை + செய்தான் = தொழிலைச்
செய்தான்
பொருளை + தேடினான் = பொருளைத்
தேடினான்
பாடத்தை + படித்தான் = பாடத்தைப்
படித்தான்

2. நான்காம் வேற்றுமை உருபாகிய கு விரிந்துநின்று புணரும்போது, வந்த வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : அவனுக்கு + காட்டினான் = அவனுக்குக்
காட்டினான்
கோயிலுக்கு + சென்றான் = கோயிலுக்குச்
சென்றான்
எனக்கு + தந்தான் = எனக்குத் தந்தான்
பள்ளிக்கு + போனான் = பள்ளிக்குப்
போனான்

3. ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்துடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : உண்ணா + சொத்து = உண்ணாச் சொத்து
செல்லா + காசு = செல்லாக் காசு
வாடா + தாமரை = வாடாத் தாமரை
அழியா + புகழ் = அழியாப் புகழ்

4. இகர விசுதி கொண்டு முடியும் தெரிநிலை வினையெச்சங்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	எழுதி	+	கொடுத்தான்	=	எழுதிக் கொடுத்தான்
	ஓடி	+	சென்றான்	=	ஓடிச் சென்றான்
	பாடி	+	பழகு	=	பாடிப் பழகு
	தேடி	+	திரிந்தான்	=	தேடித் திரிந்தான்

5. யகர மெய்யீற்று இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : போய் + கண்டான் = போய்க் கண்டான், போய்ச் சொன்னான், போய்த் தேடினான், போய்ப் படித்தான்.

6. 'ஆய்' என்னாம் ஈற்றுக் குறிப்பு வினையெச்சங்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : நன்றாய் + கேள் = நன்றாய்க் கேள், விளக்கமாய்ச் சொன்னான், விரைவாய்த் தின்றான், இனிமையாய்ப் பாடினான்.

7. செய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : ஆட + கண்டேன் = ஆடக் கண்டேன், பாடிக்கச் சொன்னேன், உண்ணாத் தந்தான், குளிக்கப் போனான்.

8. அகர வீற்றுக் குறிப்பு வினையெச்சத்துடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : வலியு + கொடுத்தான் = வலியுக் கொடுத்தான், மெல்லச் சென்றான், விரைவாகத் தின்றான், நன்றாகப் பாடினான்.

9. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரங்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : கொக்கு + கால் = கொக்குக்கால், மூச்சுப் பிடித்தான், பாட்டுப் பாடினான், எடுத்துக் கொடுத்தான், உப்புத் தின்றான், நேற்றுக் கண்டேன்.

10. உயிர்த் தொடர்க் குற்றியலுகரம் ஒற்று இரட்டித்துப் புணரும் போது வரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : வயிறு + பாடு = வயிற்றுப்பாடு
குருடு + கண் = குருட்டுக் கண்

11. நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகம் ஒற்று இரட்டித்துப் புணரும்போது வரும் வல்லினம் மிகும்.

$$\begin{array}{lclcl} \text{உ-ம் : ஆறு} & + & \text{பெருக்கு} & = & \text{ஆற்றுப்பெருக்கு} \\ \text{நாடு} & + & \text{பற்று} & = & \text{நாட்டுப்பற்று} \end{array}$$

12. மென்றொடர்க் குற்றியலுகாத்துடன் வல்லின முதலையுடைய பெயர்ச் சொல் வந்து, தொகைச் சொல்லாகப் புணரும்போது, வந்த வல்லினம் மிகும்.

$$\begin{array}{lclcl} \text{உ-ம் : பாம்பு} & + & \text{தோல்} & = & \text{பாம்புத்தோல்} \\ \text{கன்று} & + & \text{குட்டி} & = & \text{கன்றுக்குட்டி} \\ \text{மருந்து} & + & \text{பை} & = & \text{மருந்துப்பை} \end{array}$$

சங்குப்புரி, பஞ்சுப்பொதி, வண்டுக்கால்

13. இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையில் வருமொழி வல்லினம் மிகும்.

$$\begin{array}{lclcl} \text{உ-ம் : சாரை} & + & \text{பாம்பு} & = & \text{சாரைப்பாம்பு} \\ \text{வருக்கை} & + & \text{பலா} & = & \text{வருக்கைப்பலா} \\ \text{வாடை} & + & \text{காற்று} & = & \text{வாடைக்காற்று} \\ \text{இலங்கை} & + & \text{தீவு} & = & \text{இலங்கைத்தீவு} \end{array}$$

14. அ, இ, உ ; அந்த, இந்த, உந்த ; அப்படி, இப்படி, உப்படி என்னும் சுட்டுச் சொற்களுடனும், எ, எந்த, எப்படி என்னும் வினாச் சொற்களுடனும் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

$$\begin{array}{lclcl} \text{உ-ம் : அ} & + & \text{கரை} & = & \text{அக்கரை, (இக்கரை, உக்கரை)} \\ \text{அந்த} & + & \text{சீலை} & = & \text{அந்தச் சீலை, (இந்தச் சீலை, உந்தச் சீலை)} \\ \text{அப்படி} & + & \text{சொன்னார்} & = & \text{அப்படிச் சொன்னார்} \\ & & & & \text{(இப்படிச் சொன்னார்,} \\ & & & & \text{எப்படிச் சொன்னார்)} \\ \text{எ} & + & \text{பொருள்} & = & \text{எப்பொருள்} \\ \text{எந்த} & + & \text{சொல்} & = & \text{எந்தச் சொல்} \\ \text{எப்படி} & + & \text{பாடினார்} & = & \text{எப்படிப் பாடினார்} \end{array}$$

15. அங்கு, இங்கு, உங்கு, எங்கு, ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு, யாங்கு, ஆண்டு, ஈண்டு, யாண்டு எனச் சுட்டும் வினாவும் அடியாகத் தோன்றிய இடைச் சொற்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	அங்கு	+	சென்றான்	=	அங்குச் சென்றான்
	இங்கு	+	கண்டேன்	=	இங்குக் கண்டேன்
	உங்கு	+	தோன்றும்	=	உங்குத் தோன்றும்
	எங்கு	+	போவேன்	=	எங்குப் போவேன்

குறிப்பு : இப்புணர்ச்சியை இலகுவாக்கி, இயல்புப் புணர்ச்சி யாக்குவதற்கு ஆறுமுகநாவலர் போன்றோர் நிலைமொழி யீற்றுடன் ஏகாரத்தைச் சேர்த்து எழுதும் வழக்கத்தைப் புகுத்தினர்.

உ - ம் : அங்கே சென்றான். எங்கே போவேன்.
இக்காலத்திலே சிலர் ஏகாரத்தைச் சேர்க்காமலே "அங்கு சென்றான்" என்பது போல இயல்பு புணர்ச்சியாக எழுதிவருகின்றனர். (மாணாக்கர் அவ்வாறு எழுதுவதைத் தவிர்ப்பது நன்று.)

ஆங்கு	+	தோன்றிற்று	=	ஆங்குத் தோன்றிற்று
யாங்கு	+	சென்றார்	=	யாங்குச் சென்றார்
ஆண்டு	+	காண்க	=	ஆண்டுக் காண்க
யாண்டு	+	கண்டீர்	=	யாண்டுக் கண்டீர்

16. பண்டு, இன்று, நேற்று, ஒன்று, இரண்டு என்னுங் குற்றியலுகரச் சொற்கள் ஐகாரச் சாரியை பெற்றுப் புணரும்போது வரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	பண்டு	+	காலம்	=	பண்டைக் காலம்
	இன்று	+	திங்கள்	=	இற்றைத் திங்கள்
	நேற்று	+	கூலி	=	நேற்றைக் கூலி
	ஒன்று	+	பனை	=	ஒற்றைப் பனை
	இரண்டு	+	கிளவி	=	இரட்டைக் கிளவி

17. இனி, மற்று, மற்ற, மற்றை என்னும் இடைச் சொற்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	இனி	+	சொல்லுவேன்	=	இனிச் சொல்லுவேன்
	மற்று	+	பற்று	=	மற்றுப்பற்று
	மற்ற	+	காரியம்	=	மற்றக் காரியம்
	மற்றை	+	தேவர்	=	மற்றைத் தேவர்

18. சால, தவ என்னும் உரிச் சொற்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	சால	+	சிறந்தது	=	சாலச் சிறந்தது
	தவ	+	பெரியர்	=	தவப் பெரியர்

19. தனி நெடிலுடன் புணரும் வல்லினம் (வேறு சிறப்பு விதி இல்லாதவிடத்து) மிகும்.

உ-ம் :	தீ	+	குணம்	=	தீக்குணம்
	ஏ	+	புழை	=	ஏப்புழை
	ஈ	+	சிறகு	=	ஈச்சிறகு

(மா + காய் = மாங்காய் என்பது சிறப்பு விதியால் இளமெல்லினம் மிக்கது)

20. அன்றி, இன்றி என்னும் குறிப்புவினையெச்சங்களுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	அவரன்றி	+	செய்யார்	=	அவரன்றிச் செய்யார்
	வரைவின்றி	+	கொடுத்தான்	=	வரைவின்றிக் கொடுத்தான்

21. அத்து, இற்று என்னும் சாரியைகளுடன் புணரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	பட்டினம்	+	அத்து	+	பிள்ளையார்	=	பட்டினத்துப் பிள்ளையார்
	பத்து	+	இற்று	+	பத்து	=	பதிற்றுப் பத்து
	முற்றம்	+	அத்து	+	பனை	=	முற்றத்துப் பனை

22. உயிரையும் யகர, ரகர, முகர, மெய்களையும் இறுதியாகவுடைய நிலைமொழிகளுடன் வல்லின முதலையுடைய பெயர்ச்சொற்கள் வந்து புணர்ந்தும், தொகைச் சொல்லாய் அளமையும்போது, வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : கினி + கூடு = கினிக்கூடு, இடை + சேரி = இடைச்சேரி,
பலா + பழம் = பலாப்பழம், வாய் + கால் = வாய்க்கால்,
ஊர் + குருவி = ஊர்க்குருவி, தமிழ் + சங்கம் =
தமிழ்ச்சங்கம்

23. புணர்ச்சியில் மகரவீறு கெட்டு, உயிரீற்றுச் சொல்லாக நிற்கும் நிலைமொழிக்குப் பின்னும், மூன்று என்னும் எண்ணுப் பெயரின் திரிபாகிய மு என்பதன் பின்னும் வரும் வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் :	வட்ட(ம்)	+ கல்	= வட்டக்கல்
	மர(ம்)	+ பலகை	= மரப்பலகை
	மூன்று →	மு + காலம்	= முக்காலம்
	மூன்று →	மு + தமிழ்	= முத்தமிழ்

பயிற்சி

- I. பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான விடையைத் தெரிவு செய்க :

1. சொற்புணர்ச்சியிலே நிலைமொழி என்பது,

- (1) புணர்ந்த தொடர்மொழி
- (2) திரிபடையாது நிற்கும் மொழி
- (3) முதல் நிற்கும் மொழி
- (4) வந்து நிற்கும் மொழி

2. மடக்கொடி என்பதில் இடம்பெற்றுள்ள புணர்ச்சி,

- (1) இயல்பு (2) கெடுதல் விகாரம் (3) தோன்றல் விகாரம்
- (4) கெடுதலும் தோன்றலுமாகிய விகாரம்

3. பின்வருவனவற்றுள் இயல்புப் புணர்ச்சி பெறுவது —
(1) பொள் + அணி	(2) தேர் + ஊர்ந்தான்
(3) பால் + பண்ணை	(4) வாழை + இலை
4. பின்வருவனவற்றுள் திரிதல் விகாரம் மட்டும் பெறுவது —
(1) கடல் + கரை	(2) செய் + நன்றி
(3) மரம் + வேர்	(4) மண் + யானை
5. பின்வருவனவற்றுள் அல்வழிப் புணர்ச்சி பெற்றது —
(1) குன்றக்குமரன்	(2) மகட்கொடை
(3) கைப்பொருள்	(4) நண்பா கேள்
6. வெற்றாரவாரம் என்பதைச் சந்திப்பிரித்தெழுதும் சரியான முறை,
(1) வெற்று	+	ஆரவாரம்
(2) வெறுமை	+	ஆரவாரம்
(3) வெற்றாரம்	+	வாரம்
(4) வெறு	+	ஆரவாரம்
7. பொற்பணி என்பது,
(1) இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை
(2) ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை
(3) மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை
(4) ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை
8. கதவு ஓரம் என்பதைப் புணர்த்தியெழுதும் முறை,
(1) கதவோரம்	(2) கதவ்வோரம்	(3) கதவுவோரம்
(4) கதவினோரம்		
9. அறியொணாது என்னும் புணர்ச்சியின் நிலைமொழி,
(1) அறிய	(2) அறிவு	(3) அறி	(4) அறியாமை
10. பின்வருவனவற்றுள் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி —
(1) ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு	(2) அற்றைத் திங்கள்
(3) முயிற்றுக்கால்	(4) வேற்றுப்பொருள்

II. பின்வருவனவற்றைப் புணர்த்தியெழுதுக:

1. நெய்	+	மணம்
2. மண்	+	அரிப்பு
3. நாய்	+	யாது
4. தீயே	+	எடுத்தாய்
5. பேறு	+	யாது
6. கயிறு	+	பாம்பு
7. கோடை	+	காலம்
8. இப்படி	+	செய்வாய்
9. பஞ்சு	+	பொதி
10. எங்கு	+	சென்றாய்

III. பின்வருவனவற்றைச் சந்திபிரித்து எழுதுக:

1. சொல்லாட்சி	6. நச்சுப் பாம்பு
2. கைந்நூல்	7. ஏட்டுச் சுரைக்காய்
3. பூவிதழ்	8. தீப்பொறி
4. கதவடைப்பு	9. தேடிக் கண்டேன்
5. புக்கிடம்	10. முச்சாண்

நாடகம் தோன்றிய வரலாறு

'நாடகம்' என்னும் சொல்லுக்கு 'விளையாட்டு' என்பது பொருள். அதாவது ஒழுங்கான விளையாட்டு. இதனை 'ஆட்டம்' என்றும் உலகம் வழங்குகின்றது. தமிழ்ச்சுவை செறிந்த திருவாசகம் என்னும் அருள்நூலில்,

“நாடகத்தால் உன்னடியார் போல்நடித்து”

என்று மணிவாசகப் பெருமான் ஒரு தொடர் அருளிச் செய்திருக்கிறார். இதில் 'நாடகம்' என்னும் சொல் 'விளையாட்டு' என்னும் பொருளில் வந்திருக்கின்றது. 'நடித்தல்' என்பதே அதன் செயல் என்பதும் அத்தொடரிலிருந்து தெரிகின்றது.

நடிப்பில் இரண்டு வகைகள் உண்டு. ஒன்று கருத்துகளை நடித்தல்; இன்னொன்று கதைகளை நடித்தல். கருத்துகளை நடித்துக் காட்டுவதற்கு 'நாட்டியம்' என்றும், கதைகளை நடித்துக் காட்டுவதற்கு 'நாடகம்' என்றும் பெயர் சொல்வதுண்டு. சங்க காலத்தில் இவ்விரண்டுமே 'கூத்து' என்னும் பெயராலும் வழங்கிவந்தன.

நாடகத்தில் நடிப்புச் சுவையோடு கதைச் சுவையும் அடங்கியிருப்பதனால், எல்லார்க்கும் அது மிக்க இன்பத்தைத் தரும். ஆயினும் அந்நாடகத்திலும் நடிப்புத்தான் உயிர். நடிப்பை நாடகத்திலிருந்து பிரித்து விட்டால், அப்போது அதற்கு 'நாடகம்' என்னும் பெயரே பொருந்தாமற் போய்விடும். ஆதலால் நாடகத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பழைய தமிழ் நூல்கள் முதன்மையாக நடிப்பைப் பற்றியே மிகுதியாகப் பேசியிருக்கின்றன.

மேலும், பண்டைக் காலந் தொடர்பு பழந் தமிழ் நூலுரைகளில் வழங்கி வருகின்ற 'நடம்' 'நட்டம்' 'நடனம்' 'நடிப்பு' 'ஆடல்' 'ஆட்டம்' 'ஆட்டு' 'கூத்து' 'தாண்டவம்' 'சொக்கம்' 'கரணம்' 'குறிப்பு' 'விறல்' 'அவிநயம்' முதலிய பல சொற்கள் கதை தழுவி வராத கூத்தின் பகுதிகளையே பெரிதும் உணர்த்துவனவாயிருக்கின்றன. 'நாடகம்' என்னுஞ் சொல்கூட ஒரோவொருகால் முதன்மை பற்றி நாட்டியத்தை உணர்த்தி நின்றலும் உண்டு.

“ நாடக மடந்தையர் ஆடு அரங்கு ”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத் தொடரில், ' நாடக மடந்தையர் ' என்பது நாட்டிய மடந்தையரைக் குறிக்கின்றது. ' அரங்கு ' ' ஆடுதல் ' என்று வருவனவெல்லாம் நாட்டியக் கருத்தின்மேல் வருவனவேயாம். மூன்று தமிழ்களூள் ஒன்றாகக் கூறப்படும் ' நாடகத் தமிழ் ' என்பதும் நாட்டியத் தமிழே. சிலப்பதிகாரத்தின் அரங்கேற்று காதையில் மாதவி அரங்கேறி ஆடினாளென்று கூறப்பட்டது, நாட்டியக்கலை பற்றியதே என்பது, அக்காதையின் இறுதியில் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளே,

“ நாட்டிய நன்னூல் நன்கு கடைப்பிடித்துக்
காட்டின ளாதலின். ”

என்று எடுத்துக்காட்டுதலால் விளங்குகின்றது. மேலும் அவ்வரங்கேற்று காதை முழுவதும், அதன் உரை முழுவதும், கருத்துப்பற்றி நடிக்கும் நடிப்பின் விளக்கங்களே பெரிதும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், நாடகம் என்பதில் முதன்மையானது; நடிப்பு நிகழ்ச்சியேயாம் என்பது இவற்றாலெல்லாம் நன்கு விளங்குகின்றது.

உலகத்தில் இந்நடிப்புக் கல்வியே முதலில் தோன்றியது என்று சொல்லலாம். எந்தக் காரியத்தையும் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் செய்யும்போது, அங்கே நடிப்புத் தோன்றுகின்றது. மனத்தில் தோன்றுகின்ற கருத்துகளை மொழியினால் தெரிவிக்க முடியாமலிருந்த காலம் மிகவும் பழமையானது ; அந்தக் காலத்தில் மனிதர்களுக்குப் பேசத் தெரியாமலிருந்தது. முகக் குறிப்புகள், கை அசைவுகள் முதலிய சைகைகளினாலேயே ஒருவருக்கொருவர் தம் கருத்துகளை அப்போது தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அவையெல்லாம் நடிப்பு என்பதில் அடங்கும்.

பின்பு, மொழி பேசத் தெரிந்துகொண்ட காலத்திலும் அக் கையசைவுகள், முகக் குறிப்புகள் முதலிய நடிப்புகள் நிகழாமலில்லை ; நிகழ்ந்து கொண்டதானிருக்கின்றன. ஒரு பயனுமில்லாமல் இப்படி எப்போதும் நிகழுமா ? நினைத்துப் பார்த்தால் நடிப்பினாலே தான் நிறையப் பயனிருக்கின்றதென்பது தெரிகின்றது.

நம் அன்பார்ந்த நண்பரொருவர் தமது கருத்தைத் தெரிவித்து நமக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். கடிதத்தின் வாயிலாக நாம் அவர் கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டோம். ஆனால் நமக்கு அப்போது உண்டான இன்பத்தைவிட அந்நண்பரே நேரில்

வந்து அக்கருத்தை அதற்கேற்ற முகக் குறிப்புகள் முதலியவற்றுடன் தெரிவிக்கும்போது எவ்வளவு மிகுதியான இன்பம் உண்டாகின்றது ! காரணம் என்ன ? அவர் உள்ளக் கருத்துக் கேற்றபடி அவர் கண்களிலும் இதழ்களிலும் புருவங்களிலும் நெற்றியிலுமெல்லாம் தோன்றுகின்ற பலவகையான முகக் குறிப்புகளும் பிற கையசைவுகள் முதலியவை கண்டுமேயல்லவா ?

இனி, இன்னொரு நிகழ்ச்சியையும் நாம் நினைவுகூரலாம். நல்ல கதை நூல் ஒன்றை எடுத்து அதிலுள்ள கதையைப் படிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது நமக்கு கதை இன்னதென்று தெரிந்துவிடும். கதையின் சுவையை அறிந்தும் நமது மனம் இன்புறக்கூடும். ஆயினும், அக்கதையைப் போலவே நல்ல முறையில் ஒரு நாடகம் நடப்பதை நாம் பார்க்க நேர்ந்தால் நமக்கு இன்னும் எவ்வளவு மிகுதியான மகிழ்ச்சி உண்டாகும். நேரிற் காணும் நடிப்பன்றோ நமக்கு அத்தனை மிகுதியான மகிழ்ச்சியைத் தருவதாயிற்று.

சிலப்பதிகாரம் தமிழ் மொழியில் இப்பொழுது முத்தமிழ்க் காப்பியமாக விளங்குகின்றது. அதன் ஆசிரியரான இளங்கோவடிகள், ஓரிடத்தில் சிவபிரான் நடிப்பைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். அதனை அவர்,

“ திருநிலைச் சேவடிச் சிலம்புவாய் புலம்பவும்
பரிதரு செங்கையிற் படுபறை ஆர்ப்பவும்
செங்கண் ஆயிரம் திருக்குறிப் பருளவும்
செஞ்சடை சென்று திசைமுகம் அலம்பவும்.... ”

அப்பெருமான் நடனமாடினான் என்று இந்நடிப்புத் திறத்தைப் பற்றி மிக ஆற்றலாகவும் அழகாகவும் விளக்கிச் செல்கின்றார். ‘கருத்துக் கேற்றபடி ஒழுங்காக அடி பெயர்ப்பதனால் திருவடிச் சிலம்பு கல, கல என்று ஒலிக்கிறது. கையில் உள்ள தமருகம் என்னும் மேளம் தக்க ஒலி ஒழுங்குகளை உண்டாக்குகின்றது. அவர் கண்கள் நொடிக்கு நொடி ஆயிரம் ஆயிரம் திருக்குறிப்புக்களை அள்ளி வீசுகின்றன. செஞ்சடை அவிழ்ந்து திசை முழுமையுந் தடவி வருகின்றது. ஆ ! பெருமான் திருநடனம் என்ன தாராளமாக, பரவலாக, கண்ணியமாக, காரிய ஒழுங்காக நடை பெறுகின்றது ! அதன் மாட்சிமையைக் காணுங் கண்களல்லவோ கண்கள் ! உள்ளக் கருத்துக்கேற்ற முகக் குறிப்புகளும் பிறவுமான நடிப்புகள் இதன்கண் எவ்வளவு நன்றாகக் காட்டப் படுகின்றன ! இந்நடிப்புக்களைக் காணும்போது உள்ளக் கிளர்ச்சியும் இன்பமும் ஒருங்கு எழாமலிருக்குமோ !

சிலபெருமானது இந்நடனத்தைக் கூத்தச் சாக்கையன் என்னும் ஒரு கூத்தன் அப்பெருமானைப் போலவே கோலம் புனைந்துகொண்டு இயல்பு வழுவாமல் நடித்துக் காட்டச் சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் மன்னர் மன்னன் தன் தேவியுடன் அந்நடிப்பின் திறத்தைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தான் என்று சிலப்பதிகாரத்தில் இச்செய்தி தொடர்ந்து செல்கின்றது. இதனால் நடிப்புத் திறத்தில் தக்க இன்பப் பயன் இருக்கிறதென்று நன்றாகத் தெரிகின்றதன்றோ ?

இந்த எடுத்துக்காட்டுக்களையெல்லாம் வைத்து நோக்கும் போது மொழிகொண்டு பேசத்தெரிந்து கொண்ட காலத்திலும் நடிப்பு இருக்க வேண்டியதன் கட்டாயம் நன்கு வெளியாகின்றது. மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே இங்ஙனம் நடிப்புத் தொடர்ந்துவர நேரிட்டது. அறிவும் பழக்கமும் ஆராய்ச்சியும் முதிர முதிர, இந்நடிப்புக்கலை சிறந்த முறையில் வளர்ந்து மேலோங்கலாயிற்று. வாழ்க்கையில் இயல்பாகவே பிணிப்புற்று நின்று இவ்வளவு இன்பத் தருகின்ற கலைகளை இழந்துவிட யாருக்குத்தான் மனம் வரும் ! தமிழின் ஒரு பிரிவாகவே வைத்து அறிஞர்கள் இதனை ஆராயலாயினர். அதனால் சிறந்த இலக்கண இலக்கியங்களெல்லாம் தோன்றின ; ஏராளமாகத் தோன்றின.

ஆனால், எல்லாக் கலைகட்கும் தமிழில் நூல்கள் மறைத்து போனது போல, இந்நாடகக் கலைநூல்களும் நெடுநாடகங்கு முன்னேயே இறந்து போயின ; உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரும் தங்காலத்துக்கு முன்னேயே இந்நூல்கள் இறந்து போனமையை நினைந்து உள்ளம் உருகியிருக்கின்றார். நாடகத் தமிழைப் பற்றிய குறிப்புகள் சிலப்பதிகாரத்திலும் அதனுரையிலும் இப்போது சிலவே நமக்கு கிடைக்கின்றன. அவற்றைக் கொண்டு பார்த்தாலும், சங்க காலத்தில் இந்நாடகக் கலை என்னவோ விரிவாக ஆராயப்பட்டு வந்ததென்பது நன்றாகப் புலனாகின்றது.

தமிழ் மக்கள், இயற்கையைக் கூர்ந்து அறியும் இயல்புள்ளவர்கள். அதனால் அவர்கள், கலையுணர்வில் மிக்கவரானார்கள். தமிழ் மக்களின் இத் தனித் திறத்தினாலேயே நாடகக் கலை வரவர இவ்வளவு விரிவுக்கு உயர்ந்தோங்கலாயிற்று. நாடகக் கலையைத் தமிழ் மக்கள் மற்றவர்களிடமிருந்து சுற்றுக் கொண்டவரல்லர். இவர்கள் தம் அறிவு உணர்வின் பழக்கங்களினாலேயே இதனைக் கண்டுணர்ந்து, பெருக்கி இன்பமார்ந்தனர். இறைவனே இவர்களுக்குக் கூத்தப்பெருமானாய் விளங்குகின்றார். பேசத் தெரியாத முதற் காலத்திலேயே இந்நடிப்புக் கல்வி துவங்கினமையால், இதுவே முதலில் தோன்றிய கல்வியாயிருக்கின்றது.

நாடகக் கல்வி மிகவும் நூட்பமானது. அது கருத்துகளை நடிப்புக்களால் இயக்கிப் புலப்படுத்துவது. அச்செயல் எவ்வளவு அருமையானது! அதற்கு எவ்வளவோ நுண்ணறிவும் மிக்க பழக்கமும் வேண்டும். மனத் தூய்மையும் வேண்டும். சிலப்பதிகாரம் என்னும் அரிய நூலினால், மாதவி என்னும் நாடக மாது, அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் வல்லவள் என்றும், அவள் ஐந்தாண்டிலிருந்தே பழகி வந்திருக்கிறாள் என்றும், தூய மனமுடையவள் என்றும் நிகின்றோம். அவ்வளவு அறிவும் அக்கலைக்குக் கட்டாயமாகும். ஆதலால் நடிப்புக் கலை மிகவும் பெருமையாகப் பாராட்டுதற்குரியது. நடிப்புக்கு அமையும் நாடக அரசுக்கும் மிகவும் தூய்மையான இடத்தில் அமைய வேண்டுமென்பது இலக்கணம். இங்ஙனமெல்லாம் பெருமைப் படுவதாயின், அத்தகைய நாட்டியத் திறங்களைக் காண்பது ஒரு நற்பேறேயாம்.

“ பண்களியப் பருகிப் பயன்நாடகம்,
கண்களியக் கவர்ந்துண்டு ”

என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில், 'பயன் நாடகம்' எனவும், 'கண்களியக் கவர்ந்துண்டு' எனவும் வருவது எவ்வளவு மதிக்கத் தக்கதாயிருக்கின்றது!

இளவழகனார்

“பழந் தமிழர் நாடகம்”

அ. வினாக்கப் பயிற்சி

1. “நாடகத் தமிழ்” என்பது யாது? இதனை இலக்கிய ஆட்சி காட்டி விளக்குக.
2. நடிப்புடன் மொழி வளர்ச்சிக்கு உள்ள தொடர்பை ஆராய்க.
3. தமிழ் மொழியில் இன்றுள்ள முத்தமிழ்க் காப்பியம் ஒன்றின் பெயர் தருக; அதிலே கூறியுள்ள நடிப்புத் திறத்தை விபரிக்க.
4. தமிழர்களின் கலையுணர்வு பற்றி இக்கட்டுரையிலிருந்து நீங்கள் அறிபவை யாவை?
5. நாடகக் கலை மக்கள் வாழ்க்கைக்கு அவசியமானதா அல்லது அவசியமற்றதா என்பதனை ஆராய்க.

ஆ. மொழி அறிவு — புணரியல் (2)

முந்திய பாடத்திலே உயிரீற்றுப் புணர்ச்சியும் மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சியும் பற்றிய சில பொதுவிதிகளையும், வல்லினம் மிகும் இடங்களையும் படித்தோம். இப்பாடத்திலே வல்லினம் மிகா இடங்களையும் உயிரீற்றுப் புணர்ச்சியும் மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சியும் பற்றிய சில சிறப்பு விதிகளையும் படிப்போம்.

1. வலிமிகா இடங்கள்

1. எழுவாய் வேற்றுமைத் தொடரிலும் விளிவேற்றுமைத் தொடரிலும் வருமொழி வல்லினம் பெரும்பாலும் மிகுவதில்லை. (வன்றொடர்க் குற்றியலுகரங்கள் இவ்விதிக்குப் புறநடையாகும்.)

உ - ம் :	கோழி	+	கூவிற்று	=	கோழி கூவிற்று
	நண்பா	+	கேள்	=	நண்பா கேள்
	குதிரை	+	பாய்த்தது	=	குதிரை பாய்த்தது
	நாய்	+	கடித்தது	=	நாய் கடித்தது

(ஆனால், காற்று + சுழன்றடித்தது = காற்றுச் சுழன்றடித்தது : இவ்வாறு வன்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் பின்வரும் வல்லினம் மிக்கு முடியும்.)

2. ஏவல் அல்லாத வினைமுற்றுத் தொடரில், வருமொழி வல்லினம் மிகா.

உ - ம் :	வந்தன	+	குதிரைகள்	=	வந்தன குதிரைகள்
	மாண்டனர்	+	பகைவர்	=	மாண்டனர் பகைவர்

3. ஏவல் வினைமுற்றுத் தனிக் குற்றெழுத்தாயிராதவிடத்து, னரும் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் :	வருவாய்	+	திருவே	=	வருவாய் திருவே
	போ	+	கொடியோய்	=	போ கொடியோய்
	வம்மின்	+	புலவீர்	=	வம்மின் புலவீர்

4. வியங்கோள் வினைமுற்றுத் தொடரில், வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : வாழ்க + தமிழ் = வாழ்க தமிழ்
வீழ்க + தண்புனல் = வீழ்க தண்புனல்

5. துவ்வீற்றுச் சுட்டு வினாப்பெயர்கள் பெயரடையளவாய் நிற்குமிடத்தும், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாய் அமையுமிடத்தும் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : அது + போழ்து = அது போழ்து (இங்கே 'அது' பெயரடையளவாய் நின்றது)

இது + செய் = இது செய்
யாது + செய்வாய் = யாது செய்வாய்

6. உயர்திணையொழிந்த பெயர்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாய் வருமிடத்து வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : நாடு + கண்டான் = நாடு கண்டான்
புளி + தின்றான் = புளி தின்றான்

(அவற் கண்டான், மகட் கொடை என்பனபோல உயர்திணை வருமிடத்து, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் நிலைமொழியீறு திரிந்தமை காண்க ; தெவ்வர்த் தொலைத்தான் என்னுமிடத்து, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வல்லினம் மிக்கது.)

7. மூன்றாம் வேற்றுமை ஒடு, ஒடு என்னும் உருபுகளுடன் புணரும் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : ஆசிரியனோடு + போனான் = ஆசிரியனோடு போனான்
என்னோடு + போந்தாய் = என்னோடு போந்தாய்

8. நின்று, இருந்து என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபுகளுடன் புணரும் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : மலையினின்று + பாயுமருவி = மலையினின்று பாயுமருவி
வீட்டிலிருந்து + புறப்பட்டேன் = வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டேன்

9. ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளுக்குப் பின்வரும் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் :	எனது + கை	=	எனது கை
	கண்ணனுடைய + புத்தகம்	=	கண்ணனுடைய புத்தகம்
	தன + தாளிகள்	=	தன தாளிகள்

10. எட்டு. பத்து (இவை வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம்) என்பன ஒழிந்த ஏனைய உயிரீற்று எண்ணுப் பெயர்கட்குப் பின், வல்லினம் மிகா.

உ - ம் :	ஒரு + பொழுது	=	ஒரு பொழுது
	இரு + கண்கள்	=	இரு கண்கள்
	மூன்று + காலம்	=	மூன்று காலம்
	இருபது + பேர்	=	இருபது பேர்

(ஆனால், எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு என வன்றொடர்க் குற்றியலுகரச் சொற்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிக்கமை காண்க.)

11. அரை வீற்றுப் பெயரெச்சங்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் :	படித்த + பையன்	=	படித்த பையன்
	எழுதுகின்ற + சிறுவன்	=	எழுதுகின்ற சிறுவன்
	பெரிய + பெண்	=	பெரிய பெண்
	பறவாத + பறவை	=	பறவாத பறவை
	இல்லாத + பொருள்	=	இல்லாத பொருள்

12. வினைத்தொகைகளில் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் :	கடு + சோறு	=	கடுசோறு
	எறி + படை	=	எறிபடை
	வீழ் + புனல்	=	வீழ்புனல்
	உயர் + குணம்	=	உயர் குணம்

13. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமல்லாத உகரவீற்று வினையெச்சங்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : கண்டு + கொண்டான் == கண்டு கொண்டான்
 செய்து + போனான் == செய்து போனான்
 உண்குபு + புக்கான் == உண்குபு புக்கான்
 என்று + சொன்னான் == என்று சொன்னான்
 நெடிது + துயின்றான் == நெடிது துயின்றான்
 (குறிப்பு வினையெச்சம்)
 உண்ணாது + போனான் == உண்ணாது போனான்
 (எதிர்மறை வினையெச்சம்)

14. 'செய்யிய' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கட்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : காணிய + சென்றான் == காணிய சென்றான்

15. 'படி' என்னும் வாய்பாட்டால் முடியும் வினையெச்சங்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : எழுதும்படி + கூறினேன் == எழுதும்படி கூறினேன்
 வரும்படி + பணித்தான் == வரும்படி பணித்தான்

16. ஆ, ஏ, ஓ என்னும் இடைச்சொற்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : இவனா + சொன்னான் == இவனா சொன்னான்
 அவரே + கொடுத்தார் == அவரே கொடுத்தார்
 நம்பியோ + பாடினான் == நம்பியோ பாடினான்

17. சுட்டு வினா விடைச் சொற்களோடு சேர்ந்துவரும் 'அளவு' என்ற சொல்லுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : அவ்வளவு + கேள் == அவ்வளவு கேள்
 இவ்வளவு + தா == இவ்வளவு தா
 எவ்வளவு + செய்தீர் == எவ்வளவு செய்தீர்

18. பல, சில என்னும் பெயர்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : பல + தலைகள் = பல தலைகள்
சில + பூக்கள் = சில பூக்கள்

(ஆனால், பலப்பல, சிலச்சில என அடுக்கிவருமிடத்து ஒருகால் மிகுதலுமுண்டு.)

19. வன்றொடரும் மென்றொடரும் ஒழிந்த ஏனைய குற்றியலு கரங்கட்குப் பின் வேற்றுமையில் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : தெள்கு + தலை = தெள்கு தலை (இடைத் தொடர்)
எஃகு + கடுமை = எஃகு கடுமை (ஆய்தத் தொடர்)
நாகு + கால் = நாகு கால் (நெடிற்றொடர்)
விறகு + கட்டு = விறகு கட்டு (உயிர்த் தொடர்)

(ஆடு, வயிறு போன்ற நெடிற்றொடர், உயிர்த் தொடர்க் குற்றியலுகரங்கள் ஒற்று இடையின் மிக்கு வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம் போலப் புணருதலின், அங்கே வல்லினம் மிகும். உ - ம் : ஆட்டுத்தலை, வயிற்றுப் போக்கு. மரபு + தொடர் = மரபுத் தொடர் என்பது புறநடை)

20. அல்வழியில், வன்றொடர் ஒழிந்த ஏனைய குற்றியலுகரங்களுக்குப் பின் வல்லினம் மிகா.

உ - ம் : ஆறு + பாயும் = ஆறு பாயும்
எஃகு + சிறிது = எஃகு சிறிது
விறகு + பெரிது = விறகு பெரிது
பந்து + சுழன்றது = பந்து சுழன்றது
தெள்கு + கடித்தது = தெள்கு கடித்தது

2. உயிரீற்றுப் புணர்ச்சி (சில சிறப்பு விதிகள்)

1. சில மரப்பெயர் முன் வல்லினம் புணரும்போது வெவ்வேறு விகாரங்கள் இடம்பெறும்.

(அ) இனமெல்லெழுத்து மிகுதல் :

உ - ம் : மா + காய் = மாங்காய்
விளா + காய் = விளாங்காய்

(ஆ) அம்முச்சாரியை தோன்றுதல் :

உ - ம் : புளி + காய் = புளியங்காய்
புள்கு + காய் = புள்கங்காய்
ஆல் + காய் = ஆலங்காய்

(இ) நிலைமொழியீற்று ஐகாரங் கெட்டு, அம்முச்சாரியை தோன்றுதல் :

உ - ம் : எலுமிச்சை + காய் = எலுமிச்சங்காய்
மாதுளை + காய் = மாதுளங்காய்

2. மென்றொடர்க் குற்றியலுகரவீற்று மொழிகளுள்ளே சில, நாற்கணமும் வரின், வேற்றுமையிலும், அல்வழியிலே பண்புத்தொகையிலும், உவமைத் தொகையிலும் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாக மாறுதலுமுண்டு.

உ - ம் : மருத்து	+ பை	= மருத்துப் பை	} வேற்றுமை
கரும்பு	+ நாண்	= கரும்பு நாண்	
கரும்பு	+ வில்	= கரும்பு வில்	
கன்று	+ ஆ	= கற்றா	
அன்பு	+ தளை	= அற்புத்தளை	} பண்புத் தொகை
என்பு	+ உடம்பு	= எற்புடம்பு	
குரங்கு	+ மனம்	= குரக்குமனம்	} உவமைத் தொகை
இரும்பு	+ நெஞ்சம்	= இரும்பு நெஞ்சம்	

3. சில மென்றொடர்க் குற்றியலுகரவீற்று மொழிகள், இறுதியில் ஐகாரச் சாரியை பெற்றுவரும்.

உ - ம் : பண்டு	+ காலம்	= பண்டைக்காலம்	} அல்வழி
இன்று	+ நாள்	= இன்றைநாள்	
அன்று	+ கூலி	= அன்றைக் கூலி	} வேற்றுமை
இன்று	+ முகூர்த்தம்	= இன்றை முகூர்த்தம்	

4. நேற்று என்னும் வன்றொடர்க் குற்றியலுகாரமும் இவ்வாறு ஐகாரச் சாரியைப் பெறுதலுண்டு.

உ - ம் : நேற்று + கூலி = நேற்றைக் கூலி
 நேற்று + நாள் = நேற்றை நாள்

5. குற்றியலுகரவீற்றுத் திசைப்பெயர்களுடன் திசைப் பெயர்களும் பிற பெயர்களும் புணரும்போது, நிலைமொழி வெவ்வேறு விகாரங்களைப் பெற்றுப் புணரும் :

உ - ம் :

வடக்கு + கிழக்கு = வடகிழக்கு
 வடக்கு + மேற்கு = வடமேற்கு
 வடக்கு + திசை = வடதிசை
 வடக்கு + மலை = வடமலை
 வடக்கு + வேங்கடம் = வட வேங்
 கடம்

குணக்கு + திசை = குணதிசை
 குணக்கு + கடல் = குணகடல்
 குடக்கு + திசை = குடதிசை
 குடக்கு + நாடு = குடநாடு

கிழக்கு + பால் = கீழ்ப்பால்
 கிழக்கு + திசை = கிழ்த்திசை

தெற்கு + கிழக்கு = தென்கிழக்கு
 தெற்கு + மேற்கு = தென்மேற்கு
 தெற்கு + மலை = தென்மலை

மேற்கு + கடல் = மேல்கடல்
 மேற்கு + வீதி = மேல்வீதி
 மேற்கு + திசை = மேற்றிசை

நிலைமொழி
 ஈற்று உயிர்
 மெய்யும் ககர
 வொற்றுங்
 கெடுதல்

ஈற்றுயிர் மெய்யும்,
 ககரவொற்றுங்,
 முகர மெய்யின்மேல்
 தின்ற அகரமும்
 கெட்டு, முதல் தீனல்

ஈற்றுயிர் மெய்
 கெட்டு, றகரம்
 னகரமாகத் திரித்தது.

ஈற்றுயிர் மெய்
 கெட்டு, றகரம்
 லகரமாகத் திரிதல் ;
 தகரம் வரும்போது
 திரியாமல், வந்த
 தகரம் றகரமாகத்
 திரிதல்.

மேலைச்சேரி, மேலை வீதி, கிழைச் சேரி, கிழை வீதி என ஐகாரம் பெறுதலுமுண்டு.

இன்னும், திசைப் பெயர்கள்

வடக்கூர், தெற்கூர், கிழக்கூர், மேற்கூர், வடக்குவாயில், தெற்குமலை, கிழக்குத் திசை, மேற்குமலை என விகார யின்றியும் நின்று புணரும்.

6. உகரவீற்று எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி :

(அ) ஒன்று	+ கோடி	= ஒரு கோடி	} உயிரும் யகரமும் அல்லாத எழுத்துகள் வருமொழி முதலாயின், ஒன்று என்பது ஒரு எனத் திரிபெய்தும் ; உயிர் முதல் வருமொழியாயின்
ஒன்று	+ கழஞ்சு	= ஒரு கழஞ்சு	
ஒன்று	+ நாழி	= ஒரு நாழி	
ஒன்று	+ ஆயிரம்	= ஓராயிரம்	

ஓர் என்றாகும், யகரத்தின் முன் ஒரு யாணை, ஓர் யாணை என இரு வடிவும் பெறும்.

(ஆ) இரண்டு என்பது உயிரல்லாத எழுத்து வருமொழி முதலில் வரும்போது 'இரு' என்றும், உயிர் முதல் வருமொழி வருமிடத்து 'ஈர்' என்றும் திரியும்.

உ - ம் :	இரண்டு	+ கோடி	= இருகோடி
	இரண்டு	+ நாழி	= இருநாழி
	இரண்டு	+ யாணை	= இருயாணை
	இரண்டு	+ ஆயிரம்	= ஈராயிரம்

(இ) மூன்று என்பது உயிர் முதல் வருமொழி முன் 'மு' என்றும், ஏனைய இடத்து 'மு' என்றும் திரியும்.

உ - ம் :	மூன்று	+ ஆயிரம்	= மூவாயிரம்
	மூன்று	+ கழஞ்சு	= முக்கழஞ்சு
	மூன்று	+ நாழி	= முந்நாழி

(ஈ) நான்கு என்பது நாற்கணத்தின் முன்னும் 'நால்' என்று திரியும்.

உ - ம் :	நான்கு	+	ஆயிரம்	=	நாலாயிரம்
	நான்கு	+	யானை	=	நால்யானை
	நான்கு	+	கழஞ்சு	=	நாற்கழஞ்சு
	நான்கு	+	மணி	=	நான்மணி

(உ) ஐந்து என்பது நாற்கணத்தின் முன்னும் 'ஐ' என்று திரிந்து புணரும்.

உ - ம் :	ஐந்து	+	ஆயிரம்	=	ஐயாயிரம்
	ஐந்து	+	கழஞ்சு	=	ஐங்கழஞ்சு
	ஐந்து	+	மூன்று	=	ஐம்மூன்று
	ஐந்து	+	வட்டி	=	ஐவ்வட்டி

(ஊ) ஆறு என்பது உயிர்வரின் பொதுவிதியால் முடியும் ; மெய்வரின் முதல் குறாகும்.

உ - ம் :	ஆறு	+	ஆயிரம்	=	ஆறாயிரம்
	ஆறு	+	கழஞ்சு	=	அறுகழஞ்சு
	ஆறு	+	மணி	=	அறுமணி
	ஆறு	+	வழி	=	அறுவழி

(எ) ஏழு என்பது உயிர்வரின் ஈற்றுக்கரம் கெடும் ; மெய்வரின் முதல் குறாகும்.

உ - ம் :	ஏழு	+	ஆயிரம்	=	ஏழாயிரம்
	ஏழு	+	கழஞ்சு	=	எழுகழஞ்சு
	ஏழு	+	மணி	=	எழுமணி
	ஏழு	+	வகை	=	எழுவகை

(ஏ) எட்டு என்பது நாற்கணத்தின் முன்னும் 'எண்' எனத் திரியும்.

உ - ம் :	எட்டு	+	ஆயிரம்	=	எண்ணாயிரம்
	எட்டு	+	கழஞ்சு	=	எண்கழஞ்சு
	எட்டு	+	மணி	=	எண்மணி
	எட்டு	+	வகை	=	எண்வகை

7. எண்ணுப் பெயர்களின் வேறு புணர்ச்சிகள் :

(அ) கூட்டல் :	பத்து	+	ஒன்று	=	பதினொன்று
	பத்து	+	இரண்டு	=	பன்னிரண்டு
	பத்து	+	ஒன்பது	=	பத்தொன்பது

(ஆ) பெருக்கல் :	பத்து	+	ஒன்று	=	பதிற்கொன்று
	பத்து	+	பத்து	=	பதிற்குப்பத்து
	ஒன்பது	+	ஒன்று	=	ஒன்பதிற்கொன்று
	ஒன்பது	+	பத்து	=	ஒன்பதிற்குப்பத்து

(இ) இரட்டித்தல் :	ஒன்று	+	ஒன்று	=	ஒவ்வொன்று
	இரண்டு	+	இரண்டு	=	இவ்விரண்டு
	மூன்று	+	மூன்று	=	மும்மூன்று
	நான்கு	+	நான்கு	=	நந்நான்கு

இவ்வாறே ஐவைந்து, அவ்வாறு, எவ்வேழு, எவ்வெட்டு, பப்பத்து என வரும்.

3. மெய்யீற்றுப் புணர்ச்சி (சில சிறப்பு விதிகள்)

1. சில னகர, ரகரவீற்று உயர்திணைப் பெயர் முன் நாற்கணமும் புணர்தல் :

(அ) உம்மைத் தொகையில் நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி ஈறும் விகாரப்படும் :

உ - ம் : கபிலன் + பரணன் = கபிலபரணர்

(ஆ) இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையில் நிலைமொழி ஈறு விகாரப்படும் :

உ - ம் :

சிவன் + பெருமான் = சிவபெருமான்
(ஈறுகெடல்)

முருகன் + கடவுள் = முருகக் கடவுள்
(ஈறுகெட்டு, வல்லினம் மிக்கது)

சதாசிவன் + நாவலன் = சதாசிவ நாவலன்
(ஈறுகெடல்)

கந்தன்	+ வேள்	=	கந்தவேள்
வேலாயுதன்	+ உபாத்தியாயன்	=	வேலாயுதவுபாத்தியாயன்
தியாகராசர்	+ செட்டியார்	=	தியாகராசச் செட்டியார்
விநாயகர்	+ முதலியார்	=	விநாயக முதலியார்

(இ) வேற்றுமைத் தொகையில் நிலைமொழி ஈறு கெடும்.

உ - ம் :

குமரன்	+ கோட்டம்	=	குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம்
வாணிகர்	+ தெரு	=	வாணிகத் தெரு
வேளாளர்	+ வீதி	=	வேளாள வீதி

2. ணகர, ணகர வீற்றுப் புணர்ச்சி

(அ) வல்லினம் வரின், அல்வழியில் அவ்விரு மெய்களும் இயல்பாம்; வேற்றுமையில் ணகரம் டகரமாகவும் ணகரம் றகரமாகவும் திரியும்; இருவழியிலும் வரும் தகரம் ணகரத்தின் முன் டகரமாகவும், ணகரத்தின் முன் றகரமாகவும் திரியும்.

உ - ம் :

(அல்வழி)

மண்	+ சிறிது	=	மண்சிறிது
மண்	+ தீது	=	மண்டீது
பொன்	+ பெரிது	=	பொன்பெரிது
பொன்	+ திகழும்	=	பொன்றிகழும்

(வேற்றுமை)

மண்	+ சாடி	=	மட்சாடி
மண்	+ தூண்	=	மட்டுண்
பொன்	+ கலம்	=	பொற்கலம்
பொன்	+ தொடி	=	பொற்றொடி

புறநடைகள் :

(1) கண்	+ பொறி	=	கட்பொறி	} பண்புத்தொகையில் ணகரமும் ணகரமும் திரிந்தன.
பொன்	+ கோடு	=	பொற்கோடு	

- (2) மண் + சுமத்தான் = மண்சுமத்தான்
 பொன் + கொடுத்தான் = பொன்
 கொடுத்தான்

இரண்டாம் வேற்
 ருமைத் தொகை
 யில் வருமொழி
 வினையாயவிட
 த்து, இயல்பாயின.

- (3) விண் + பறந்தது = விண்பறந்தது
 காண் + புகுத்தான் = கான்புகுத்தான்

ஏழாம் வேற்று
 மைத் தொகையில்
 வருமொழி வினை
 யாய விடத்தது,
 இயல்பாயின.

- (4) மண் + கூடை = மண்கூடை
 புண் + சை = புண்சை

இரண்டாம் வேற்
 ருமை உருபும்
 பயனும் உடன்
 றொக்க தொகை
 யில், இயல்பாயின.

(ஆ) மெல்லிணமும் இடையிணமும் வரின், இறுதி ண, னக்கள்
 இருவழியிலும் இயல்பாம்; இருவழியிலும் னகரத்தின் முன்வரும்
 நகரம் னகரமாகவும், னகரத்தின் முன்வரும் நகரம் னகரமாகவும்
 திரியும்.

உ - ம் :

(அல்வழி)

- மண் + ஞான்றது = மண்ஞான்றது
 மண் + தனைந்தது = மண்ணனைந்தது
 மண் + வலிது = மண்வலிது
 பொன் + ஞான்றது = பொன்ஞான்றது
 பொன் + தன்று = பொன்னன்று
 பொன் + வலிது = பொன்வலிது

(வேற்றுமை)

- மண் + ஞாற்சி = மண்ஞாற்சி
 மண் + நாற்றம் = மண்ணாற்றம்
 மண் + வன்மை = மண்வன்மை
 பொன் + ஞாற்சி = பொன்ஞாற்சி
 பொன் + நாண் = பொன்னாண்
 பொன் + வன்மை = பொன்வன்மை

(இ) தனிக்குற்றெழுத்தல்லாத மற்றை எழுத்துகளுக்குப் பின்வரும் ஈற்றுணகரமும், னகரமும், வரு நகரந்திரிந்தவிடத்து, இருவழியினும் கெடும்.

(அல்வழி)

உ - ம் : தூண் + நன்று = தூணன்று

அவன் + நல்லன் = அவனல்லன்

(வேற்றுமை)

தூண் + நன்மை = தூணன்மை

அவன் + நன்மை = அவனன்மை

3. மகரவீற்றுப் புணர்ச்சி

(அ) வல்லினம் வரின் வேற்றுமையில் மகரம் கெட்டு வரும் வல்லினம் மிகும் :

உ - ம் : மரம் + கோடு = மரக்கோடு

நிலம் + பரப்பு = நிலப்பரப்பு

(ஆ) பண்புத் தொகையிலும் உவமைத் தொகையிலும் மகரம் கெட்டு, வரும் வல்லினம் மிகும் :

உ - ம் : வட்டம் + கல் = வட்டக்கல்

சதுரம் + பலகை = சதுரப் பலகை

கமலம் + கண் = கமலக் கண்

} (பண்புத் தொகை)
(உவமைத் தொகை)

(இ) எழுவாய்த் தொடர், உம்மைத் தொகை, பெயரெச்சத் தொடர், வினைமுற்றுத் தொடர், இடைச் சொற்றொடர் ஆகியவற்றினால், இறுதிமகரம் வரும் வல்லினத்துக்கு இனமாகத் திரியும்.

உ - ம் : மரம் + குறிது = மரங்குறிது

நாம் + செய்தோம் = நாஞ் செய்

தோம்

} எழுவாய்த் தொடர்

நிலம் + தீ = நிலந்தீ

பணம் + காசு = பணங்காசு

} உம்மைத் தொகை

செய்யும் + தொழில் = செய்யுந் தொழில் (பெயரெச்சத் தொடர்)

தொழுதனம் + சிறியேம் = தொழுதனஞ் சிறியேம்

(வினைமுற்றுத் தொடர்)

அண்ணனும் + தம்பியும் = அண்ணனுந் தம்பியும்

(இடைச்சொற்றொடர்)

4. லகர, ளகர வீற்றுப் புணர்ச்சி

(அ) வல்லினம் வரின், வேற்றுமையிலும், அல்வழியிலே பண்புத்தொகையிலும் உவமைத் தொகையிலும், இறுதி லகரம் றகரமாகவும், ளகரம் டகரமாகவும் திரியும் : எழுவாய்த் தொடரிலும் உம்மைத் தொகையிலும் திரியாது இயல்பாம்.

உ-ம் : பால்+குடம் = பாற்குடம்	}	வேற்றுமை
அருள்+பெருமை = அருட்பெருமை		
வேல்+படை = வேற்படை	}	பண்புத் தொகை
அருள்+செல்வம் = அருட்செல்வம்		
வேல்+கண் = வேற்கண்	}	உவமைத் தொகை
வாள்+கண் = வாட்கண்		
குயில்+கரிது = குயில் கரிது	}	எழுவாய்த் தொடர்
பொருள்+பெரிது = பொருள் பெரிது		
கால்+கை = கால் கை		
பொருள்+புகழ் = பொருள் புகழ்	}	உம்மைத் தொகை

புறநடைகள் :

(1) இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில், வருமொழி வினையாய விடத்து, இயல்பாம்.

உ-ம் : பால்+குடித்தான் = பால் குடித்தான்
அருள்+பெற்றான் = அருள் பெற்றான்

(2) மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையில், வருமொழி வினையாய விடத்து, இயல்பாம்.

உ-ம் : கால் குதித்தோடினான்
வாள் போழ்ந்திட்டான்

(ஆ) அல்வழி வேற்றுமை இரண்டினும், லகரத்தின் முன்வரும் தகரம் றகரமாகவும், ளகரத்தின் முன் வரும் தகரம் டகரமாகவும் திரியும்.

உ-ம்: (அல்வழி) (வேற்றுமை)

கல்+திது = கற்றீது கல்+திமை = கற்றீமை
முள்+திது = முட்டிது முள்+திமை = முட்டிமை

தனிக் குற்றெழுத்தைச் சார்ந்த ல, ள க்கள் அல்வழியில், ஆய்த மாகவும் திரிதலுண்டு.

உ-ம்:

கல்+திது = கஹீது முள்+திது = முஹீது

(இ) தனிக் குற்றெழுத்தைச் சாராத ல, ள க்கள், வருந்தகரத் திரிந்த விடத்து, அல்வழியில் எழுவாய்த் தொடரிலும், வினித் தொடரிலும், உம்மைத் தொகையிலும், வினைமுற்றுத் தொடரிலும், வினைத் தொகையிலும் கெடும் :

உ-ம்:

வேல்+திது = வேறீது ; வால்+திது = வாடிது
(எழுவாய்த் தொடர்)
கால்+தலை = காறலை ; தால்+தலை = தாடலை
(உம்மைத் தொகை)

உண்பல்+தமியேன் = உண்பறமியேன்
வந்தாள்+தங்கை = வந்தாடங்கை
பயில்+தோகை = பயிறோகை
அருள்+தேவன் = அருடேவன்

புறநடைகள் :

(1) குயில்+திரள் = குயிற்திரள்
அருள்+திரம் = அருட்டிரம்

ல, ள க்கள்
வேற்றுமையிற்
கெடாமல் முறையே
றகரமாகவும், டகர
மாகவும் திரிந்தன.

(2) கால்+துணை = காற்றுணை
தாள்+துணை = தாட்டுணை

பண்புத்தொகையில்
மேற்சொன்னவாறு
செய்கை பெற்றன.

(3) வேல்+தொட்டான் = வேறொட்டான்
தாள்+தொழுதான் = தாடொழுதான்

இரண்டாம்
வேற்றுமைத்
தொகையில் வருமொழி
வினையாய் விடத்துக்
கெட்டன.

(ஈ) மெல்லினம் வரின், இருவழியிலும், லகரம் னகரமாகவும், ளகரம் னகரமாகவும் திரியும், வரு நகரம் லகரத்தின் முன் னகரமாகவும் ளகரத்தின் முன் னகரமாகவும் திரியும்.

உ-ம்:

புல் + மடிந்தது	=	புன்மடிந்தது
புள் + மாண்டது	=	புண்மாண்டது
சொல் + நன்று	=	சொன்னன்று
எள் + தனைந்தது	=	எண்ணனைந்தது

(அல்வழி)

(வேற்றுமை)

சொல் + மாட்சி	=	சொன்மாட்சி
ணை + மாட்சி	=	வேண்மாட்சி
சொல் + நயம்	=	சொன்னயம்
எள் + நெய்	=	எண்ணெய்

(உ) தனிக்குறிறெழுத்தைச் சாராத ல, ளக்கண் இருவழியிலும், வருநகரத் திரிந்தவிடத்துக் கெடும்.

உ-ம்:

வேல் + நன்று	=	வேனன்று
வொருள் + நன்று	=	பொருணன்று

(அல்வழி)

(வேற்றுமை)

பால் + நலம்	=	பானலம்
வொருள் + நயம்	=	பொருணயம்

5. வடமொழியிற் புணர்ச்சி

(அ) அ, ஆ வின்முன் அ, ஆ வரின், ஈறு முதலுங்கெட ஆவொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : பத + அம்புயம்	=	பதாம்புயம்
சிவ + ஆலயம்	=	சிவாலயம்
சேநா + அதிபதி	=	சேநாதிபதி
சதா + ஆநந்தம்	=	சதாநந்தம்

(ஆ) இ, ஈ யின் முன், இ, ஈ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஈயொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : கிரி + இந்திரன் = கிரீந்திரன்

(இ) உ, ஊ வின்முன், உ, ஊ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஊவொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : குரு + உபதேசம் = குருபதேசம்

(ஈ) அ, ஆ வின்முன், இ, ஈ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஏயொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : நர + இந்திரன் = நரேந்திரன்

(உ) அ, ஆ வின்முன், உ, ஊ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஓவொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : சூரிய + உதயம் = சூரியோதயம்

(ஊ) அ, ஆ வின்முன், ஏ, ஐ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஐயொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : மகா + ஐசுவரியம் = மகைசுவரியம்

(எ) அ, ஆ வின்முன், ஒ, ஔ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஔவொன்று தோன்றும்.

உ-ம் : மகா + ஔதாரியம் = மகௌதாரியம்

பயிற்சி

1. பின்வரும் வினாக்களிற் சரியான விடையைத் தெரிவுசெய்க.
 1. பின்வருவனவற்றுள் இயல்புப் புணர்ச்சி.
 - (1) எப்படி + கண்டான்
 - (2) சொன்னபடி + செய்தான்
 - (3) புளி + பழம்
 - (4) வடக்கு + கிழக்கு
 2. பின்வருவனவற்றுள் விகாரப் புணர்ச்சி.
 - (1) உண்ணிய + சென்றேன்
 - (2) எவ்வளவு + கொடுப்பீர்
 - (3) விறகு + கட்டு
 - (4) கபிலன் + பரணன்
 3. பின்வருவனவற்றுள் இருவிதமாகச் சந்திப்பிக்கக்கூடிய சொற்றொடர்.

(1) ஐவைந்து	(2) வரகரிசி
(3) அவனல்லன்	(4) எலுமிச்சம் பழம்

4. பின்வருவனவற்றுள் இருவிதமாகப் புணர்த்தப்படக் கூடியது.
 (1) மண் + சுமந்தான் (2) முள் + தீது
 (3) கல் + தூண் (4) பால் + குடித்தான்
5. கடல் + தொழில் என்பதைப் புணர்த்தி எழுதும் முறை.
 (1) கடல்தொழில் (2) கடல்த் தொழில்
 (3) கடறொழில் (4) கடற்றொழில்
6. பெருக்கல் முறையில் எட்டு + எட்டு என்பதைப் புணர்த்தும் முறை.
 (1) எண்ணெட்டு (2) எவ்வெட்டு
 (3) எட்டெட்டு (4) எண் எட்டு
7. பின்வருவனவற்றுள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி.
 (1) பத்து + இரண்டு (2) குயில் + கூவிற்று
 (3) வாழ்க + நீ (4) இது + செய்
8. பின்வருவனவற்றுள் அல்வழிப் புணர்ச்சி.
 (1) பால் + குடம் (2) சொல் + நயம்
 (3) சொல் + நின்றது (4) மண் + கூடை
9. மகா + உதரம் என்பதைப் புணர்த்தி எழுதும் முறை.
 (1) மகாதரம் (2) மகாவுதரம்
 (3) மகோதரம் (4) மகௌதரம்
10. வடமொழிப் புணர்ச்சியில் அகரவீறும் உகர முதலும் புணரும்போது நிகழ்வது.
 (1) ஈறு முதலுங்கெட ஆகாரம் தோன்றுதல்
 (2) ஈறு முதலுங்கெட ஓகாரம் தோன்றுதல்
 (3) ஈறு முதலுங்கெட ஊகாரத் தோன்றுதல்
 (4) ஈறு முதலுங்கெட ஐகாரம் தோன்றுதல்
11. பின்வருவனவற்றைப் புணர்த்தியெழுதுக:
 1. மரபு + பெயர் 2. வரகு + சோறு
 3. தான் + தலை 4. மகா + ஈசன்
 5. அருள் + தந்தார் 6. கடல் + பெரிது
 7. கல் + தூண் 8. பொன் + தொடி
 9. சந்திர + உதயம் 10. மண் + பாணை
 11. விண் + நாடு 12. தம் + கை

சிறுகதை :

“தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை” என்ற பழமொழியை விளக்க ஒரு சிறுகதை எழுதுக.

மண்டலில் தமிழ் என்றால் திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

மண்டுக்குத் தென்கீழ்க்கே எட்டு மைல் தூரத்தில் கல்முனைப் பட்டினம் அமைந்துள்ளது. அது மட்டக்களப்பின் இரண்டாவது பட்டினமாகும். அங்கே உவெஸ்டியன் மிஷன் ஆங்கிலப் பாடசாலையொன்று நடந்து கொண்டிருந்தது.

அது இப்போது வெஸ்டிக் கல்லூரியெனப் பெரிய கல்வித் தாபனமாக விளங்குகின்றது. அந்த நாளில் அதற்கு முகாமையாளராய் இருந்தவர்களைப் பாக்கர் ஐயர்வர்கள். வெள்ளைக்காரப் பாதிரிமாணா-ஐயர் என்பது அக்கால வழக்கம்.

பாதிரிமாணும் உபதேசிமாணும் ஊராாய்ச் சென்று சமயத் தொண்டும் கல்விச் சேவையும் செய்துகொண்டிருந்த காலம் அது. கனம் பாக்கர் ஐயர் இதே நோக்குடன் எங்கள் வீட்டுக்கும் வருகை தந்தார். இதனால் எனது ஆங்கிலம் கற்கும் ஆசை இலேசாக நிறைவேறும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

கல்முனைக்குப் போக ஆசைதம் செய்துகொண்டேன். நானும் குறித்தாயிற்று. எனது மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. இந்தச் சந்தியிலே வந்தது எதிர்பாராத முதலாவது இடையீடு.

எனக்கு நல்லாய் நினைவிருக்கிறது; ஒரு நாள் காலை எட்டு மணி இருக்கும். முதியவர் ஒருவரின் வரவு. தந்தை தாயார். இனசனம் எல்லோரும் என்னையும். வந்த முதியவரையும் வளைத்து கொண்டார்கள். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எனது தலைவிதியை இவர்கள் தீர்ணயிக்கப்போகிறார்கள்.

எல்லாரும் என்னைப் பார்த்து “நீ இங்கிலீசு படிக்கப் போக வேண்டாம். இந்த ஐயர்விடம் தமது வீட்டிலிருந்துகொண்டே தமிழ் படிக்கலாம். உனக்கு நன்மை வரும்” என்று என்னைப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

நான் என்ன செய்வேன்? பத்து வயதுப் பாலகன். அவர்களின் சொல்லுக்கு அமைந்துகொண்டேன். ஆங்கிலக் கதவு அடைபட்டு விட்டது. அதில் முட்டி மோதிக் கொள்ளும் புத்தி அப்போது எனக்கில்லை. சமாதானமாகத் தமிழ் படிக்கச் சம்மதித்துக்கொண்டேன். அதன் பயனை இன்று அனுபவிக்கின்றேன்.

எங்கள் வீட்டுடன் சேர்ந்த ஒரு தனிக் கட்டிடம்; ஒரு மண்டபமும் அறையும் இணைந்த அமைப்பு உள்ளது. அது தந்தையாரின் தோம்புதோர்க் கந்தோர். விருந்தினரும் அதிலே தங்குவர்.

இந்தக் கட்டிடத்தின் மண்டபம் அன்று தொடக்கம் ஒரு தமிழ்க் காவியப் பாடசாலையாக மாறிவிட்டது. என்னுடன் சில இளைஞர்கள் சகபாடிகளாகச் சேர்ந்துகொண்டனர். இவர்களுள் க. சுப்பிரமணியம், சி. கறுவல்தம்பி, சர்க்கரையர், வினாசித்தம்பி என்போர் தக்கவர்கள்.

இவர்களுள் ஒருவரும் இப்போது உயிருடனில்லை. வினாசித் தம்பியின் புதல்வர் பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா அவர்கள் பிரபல தமிழ்க் கல்விமானாய் விளங்கித் தந்தையாரின் பெயரை நினைவூட்டிக்கொண்டு வாழ்கின்றார்.

பத்து வயதிலேயே எனக்குக் குருகுல வாசம் கிடைத்தது. கலைமகளின் கடைச்சமையாகும். ஆசிரியரோடு உடனுண்டு, உடனுறைந்து தமிழ் கற்கும் பேறு எங்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமே யன்றி வேறல்ல.

சூடாமணி நிகண்டு, திருச்செந்தூர்ப் புராணம் இரண்டையும் முதல் வருடத்தில் படிக்கத் தொடங்கினோம். படிப்பென்றால் பாடமாக்குவது தான். பரீட்சைக்குப் படியாமல் பாடத்துக்காகவே படித்தோம்.

திருச்செந்தூர்ப் புராணத்தை முதலாவதாகத் தெரிந்து கொண்டதற்குச் சிறந்த காரணமுண்டு. எங்கள் ஊரில் உள்ள கந்தசுவாமி கோயில் மிகவும் பழைமையானது. அங்கே பழைமை இன்னும் உயிர் வாழ்கின்றது. கோயில் அமைப்பு கதிர்காமம் போன்றது. வணக்க முறையும் அப்படியே.

பூசை, மொளையூசை, கோயிற் பூசகர் கற்பகனார் எனப் பெயர் பெறுவார். ஆசாரிய அபிஷேகமும் இல்லை; சாத்திர சூத்திரப் பயிற்சியும் இல்லை. பரம்பரை உரிமையும், ஆசாரமும், பயபத்தியும், கோயிற் பழக்கமுமே முதல் அவசியம்.

பெரிய கற்பகனார் ஒருவர் இருப்பார். அந்தப் பெரியவரிடம் பயிற்சி பெற்றுத் தகுதியடைந்த ஒருவர் அல்லது இருவர் ஒரு குறித்த நன்னாளிலே புகுபட்டு கற்பகனாராவார். படி கடத்தல் என்பது மூலத்தானத்துள் கால்வைக்கும் ஒரு சம்பிரதாயச் சடங்காகும்.

அங்கே மந்திரமூமில்லை ; தந்திரமூமில்லை ; யந்திரமூமில்லை. மெளனமாகச் சரண்புகுவதே சடங்காகும். மூலத்தானத்துள் என்ன இருக்கிறது என்பது பரம இரகசியம். கற்பகனாருக்கு மாத்திரமே அது வெளிச்சம்.

இவ்வாலயத்திலே பூசை, விரதம், திருவிழா முதலிய வைபவங்கள் அமைதியாகவே நடக்கும். அலங்கார ஆடம்பரங்களில்லை. அதிக பணச் செலவும் இல்லை. ஆயிரம் பேர் கூடினாலும் அமைதியே குடிகொண்டிருக்கும். மெளனமே வடிவானது மன்றூர்க் கோயில்.

இவ்வாலயம் மன்றூர், குறுமன்வெளி, கோட்டைக்கல்லாறு, பெரியகல்லாறு, துறைநீலாவணை என்னும் ஐந்து ஊர்களின் கூட்டான பரிபாலனத்தின் கீழ் இனிதாக நடை பெற்று வருகிறது.

நான் பத்து வயதுப் பாலகனாய் இருக்கும்போது, குறுமன்வெளி பெரியதம்பி விதானை, கோட்டைக்கல்லாறு சின்னப் பிள்ளை விதானை, ஆசிரிய சிரோமணி சாமித்தம்பி அவர்களின் தந்தையார் வேலாயுதம்பிள்ளை, கதிரைமலை விதானை, வினாசித்தம்பி விதானை, பெரியகல்லாறு கண்டுக்குட்டி விதானை என்னும் திருமேனிப்பிள்ளை, துறைநீலாவணை வேலாயுதம் பரிகாரியார், நாகமுத்து அடப்பன் முதலியோர் நிர்வாகப் பதவி வகித்தது நினைவிருக்கிறது.

அப்போது என் தந்தையார் நிர்வாகத் தலைவராய் இருந்தார். கோவிந்தக் கப்புகனார் பெரிய கப்புகனாரென்பது ஞாபகம்.

உள்ளு மன்புடன் ஐம்புலன் போலைந்தார்
உவந்து நாளு மடித்தொண்டு பூண்டிட
வெள்ளம் போல்வரும் அன்பர் குழாந்தொழ
வேண்டு நல்வர மீந்தருள் மூர்த்தியைக்
கள்ள மில்மனத் தன்பு கனிந்துசெய்
கற்பக நயி னார்பூசை யேற்றருள்
வள்ளலைத் தமிழ் வாணர்கள் வாழ்தில்லை
மன்றோனை வணங்கியுந் தேனே

என இச்செய்தியினை எனது பிற்காலத்தில் 1965 ஆம் ஆண்டு நான் பாடிய மன்றூர்ப் பதிகத்திலும் குறிப்பிட்டிருப்பதை இங்கே நினைவுபட்ட விரும்புகின்றேன்.

ஆண்டுதோறும் பல நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் திரண்டு வந்து இவ்வாலயத்திலே தங்கியிருந்து, கந்தசட்டி விரதம் பிடிப்பார்கள். விரதகாலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் திருச்செந்தூர்ப் புராணம் படித்துப் பயன் சொல்வது வழக்கம்.

இப்பொழுதும் தப்பாமல் இது நடந்துவருகிறது. இதனால், மன்றரில் தமிழென்றால் திருச்செந்தூர்ப் புராணமே முதலிடம் பெற்று நிற்கும். நாங்கள் முதன் முதல் திருச்செந்தூர்ப் புராணம் படிக்கத் தொடங்கிய காரணம் இதுதான்.

சூடாமணி நிகண்டில் முற்பகுதியும், திருச்செந்தூர்ப் புராணமும் எங்களுக்கு மனப்பாடமாய், வாய்ப்பாடமும் ஆகிவிட்டன. ஒரு வருடம் பூர்த்தியாயிற்று. கோயிலிற் பயன் சொல்லி அரங்கேற்ற நாங்கள் தயாராகிக்கொண்டோம்.

கந்தசட்டியும் வந்தது. மன்றர் வதனக்குட்டி கத்தவனம் விதானையார் ஏடு படிக்க, நாவிதன்வெளி க. குமாரவேலு அவர்கள் நாவுக்கு இனிமையாகப் பயன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். வயதில் இணைய நாங்களும்தான் அவர்களின் பக்கத்திலே இடம் பார்த்து அமர்ந்து கொண்டோம்.

புதுப் பழக்கத்தால் எங்களுக்கு உண்டான சளைக் கோழியும், கூச்சமும், அவர்களிருவரும் உற்சாகமளித்துத் தட்டிக் கொடுத்தமையாத் படிப்படியாக நீங்கிவிட்டன. என் சார்பிலும், என் சகடாடியன் சார்பிலும் அன்னார் இருவருக்கும் அஞ்சலி செலுத்துகின்றேன். புராண படன அரங்கேற்றம் இனிது பூர்த்தியாயிற்று. இனி அடுத்த கூட்டத்துக்கு வருகின்றேன்.

இரண்டாம் வருடம் பதினொரு வயது 1910 ஆம் ஆண்டு சூடாமணி நிகண்டைத் தொடர்ந்து பாடமாக்கிக்கொண்டு, அதனுடன் வில்லிபுத்தூர் பாரதத்தைப் படிக்கலானோம். பாரதத்தை இரண்டாவதாகத் தெரிந்து கொண்டதற்கும், சிறந்த பாரம்பரியம் ஒன்றுண்டு. இது சற்றே ஹிரிவானது.

ஒன்றைச் சொல்லும்போது அதன் ஒற்றுமைச் சம்பந்தத்தையுள் சொல்லவேண்டும். சொன்னால் அது இலேசாக விளங்கும். அதன் சார்பும் விளங்கும். இதனால், எழுதும்போது இடைக்கிடையே இந்த முறையைக் கையாளுகின்றேன்.

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பியப்பிள்ளை

“உள்ளதும் நல்லதும்”

4. வினாக்கப் பயிற்சி

1. இக்கட்டுரை ஆசிரியர் சிறுவனாய் இருந்த காலத்திற் கல்முனைமையில் இருந்த கல்வி வசதி பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுக.
2. இந்த ஆசிரியருக்குக் கிடைத்த 'கல்வி எத்தகையது?' இதனைப் பற்றிய விபரத்தைத் தருக.
3. மண்டூர் கத்தகவாமி கோயிலின் பூசைமுறை பற்றி விளக்குக. அங்கு நடைபெறும் வைபவங்கள் ஏனைய இடத்துக் கோயில்களில் நடைபெறும் வைபவங்களிலிருந்து எவ்வகையில் வேறுபட்டு கின்றன?
4. "மண்டூரில் தமிழ் என்றால் திருச்செந்தூர்ப் புராணம்" என்று ஆசிரியர் கூறுவதற்கான காரணங்கள் யாவை?
5. அ. மண்டூர்ப் பதிசுத்தைப் பாடியவர் யார்?
ஆ. இதில் மண்டூர்ப் பெருமான் எவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார்?

ஆ. மொழி அறிவு — சொல்லியல்

I. சொல்லின் இயல்பும் வகையும்

1. சொல்லின் இயல்பு

சொல்லாவது, ஒருவர் தம் கருத்தின் நிகழ்பொருளைப் பிறர்க்கு அறிவித்தற்கும், பிறர் கருத்தின் நிகழ்பொருளைத் தாம் அறிவதற்கும் கருவியாகிய ஒலியாம். எழுத்து ஷட்வில் எழுதப்பட்ட சொல்லும் சொல்லெனவே பெயர்பெறும். அச்சொல் ஒரெழுத்தாலேனும், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல எழுத்துகளாலேனும் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கும். சொல்லெனினும் மொழியெனினும் ஒக்கும்.

2. சொல்லின் வகை

வாக்சியம் ஆக்குவதற்கு அலகாகப் பயன்படும் சொற்களைத் தமிழ் இலக்கணநூல் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்கு வகையாகக் கூறும். இவற்றுட் பொருள்களின் பெயரை உணர்த்துவன பெயர்ச்

சொற்களாம். பொருள்களின் செயலை, அதாவது புடை பெயர்ச்சியை உணர்த்துவன வினைச் சொற்களாம். பொருள்களின் குணப்பண்பையும் தொழிற்பண்பையும் உணர்த்திநின்று, பெயர்ச் சொற்களும் வினைச் சொற்களும் பிறப்பதற்கு அடியாய் அமைவன உரிச்சொற்களாம். சொற்களுக்கு உரிய பொருண்மையை உணர்த்துவதனாலே இவை உரிச்சொல்லெனப்பட்டன. உரிச் சொற்களாகிய பகுதியோடு விகுதியென்றும், இடைநிலையென்றும், சாரியையென்றும் வந்து சேர்ந்து சொல்லாக்கத்துக்கு உதவும் குறைச் சொற்களும், வாக்கியத்திலே சுட்டுப் பொருள், வினாப் பொருள், வேற்றுமைப் பொருள், உவமைப் பொருள், தேற்றப் பொருள், ஐயப் பொருள், முற்றுப் பொருள், எச்சப் பொருள், எண்ணுப் பொருள், பிரிநிலைப் பொருள், ஒழியிசைப் பொருள் என்பன போன்ற பல்வேறு பொருள் விகற்பங்களை உணர்த்துவதற்குப் பெயரோடும் வினையோடும் சேர்ந்துவரும் குறைச் சொற்களும் இடைச் சொல்லாம்.

நால்வகைச் சொற்களுள்ளே, பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் வாக்கியத்திலே தனித்து நின்று பொருளுணர்த்த வல்லன. ஆதலினால், மொழியியலார் இவற்றைத் தனிப்பதம் (அல்லது தனிநிலை உருபன்) என்பர். இடைச் சொற்களும் உரிச் சொற்களும் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் இல்லாதனவாய்ப் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து நின்றே பொருளுணர்த்த வல்லன. ஆதலினால், இவை சார்பு பதம் (அல்லது சார்புநிலை உருபன்) எனப்படும்.

II. சொல்லின் பொதுவிலக்கணம்

1. மூவகை மொழி

ஒரு மொழி, தொடர்மொழி, பொதுமொழி என மொழி மூவகைப்படும்.

(அ) ஒருமொழி

பகுபதமேனும் பகாப்பதமேனும் ஒன்று நின்று ஒரு பொருளை உணர்த்துமிடத்து, ஒருமொழி எனப்படும்.

உ — ம : நிலம், நிலத்தன், நட, நடந்தான், தவ, நனி.

(ஆ) தொடர்மொழி

இருவகைப் பதமும் தன்னோடும் பிறிதோடும் அல்வழி, வேற்றுமை ஆகிய பெருணோக்கத்தால், இரண்டு முதலியவாகத் தொடர்ந்து நின்று, இரண்டு முதலிய பல பொருளைத்

தருமிடத்துத் தொடர் மொழி எனப்படும். தொடர் மொழியிலே தொகைநிலைத் தொடரும், தொகாநிலைத் தொடரும் அடங்கும் ; பொருள் முடிவுபெறாத சொற்றொடரும், பொருள் முடிவுபெற்ற வாக்கியமும் அடங்கும்.

உ — ம் : பொன்முடி, இராப்பகல், நிலம்வலிது, நிலத்தைக் கடந்தான், நிலங் கடந்த நெடுமால்.

(இ) பொதுமொழி

ஒன்றாய் நின்று ஒரு பொருளைத் தந்தும் அதுவே தொடர் மொழியாய் நின்று பலபொருளைத் தந்தும் இவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் நிற்பது பொதுமொழி எனப்படும்.

உ — ம் : தாமரை, வேங்கை, எழுந்திருந்தான்.

தாமரை என்பது அப்பெயருள்ள கொடியைக் குறிக்கும்பொழுது அது ஒருமொழியாகும். தாவுகின்ற மரையைக் குறிக்கும்பொழுது தொடர்மொழியாகும். அப்பொழுது தாமரை — தா(வு)ம் மரை எனப் பிரிக்கப்படும்.

வேங்கை என்பது புலியைக் குறிக்கும்பொழுது ஒருமொழியாகும் ; அது வேகுங் கையைக் குறிக்கும்பொழுது தொடர்மொழியாகும். அப்போது அது வேங்கை — வே(கு)ங் கை எனப் பிரிக்கப்படும்.

எழுந்திருந்தான் என்பது எழுந்துநின்றான் எனப் பொருள்படு மிடத்து ஒரு மொழியாகும் ; எழுந்து பின் இருந்தான் எனப் பொருள் படும்பொழுது அது தொடர்மொழியாகும்.

2. இருதிணை ஐம்பாற் பொருளை மூவிடத்துமுணர்த்தல்

(அ) இருதிணை

உயிருள்ளனவும் உயிரில்லாதனவுமாகிய பொருள்கள் எல்லாம் உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் இருதொகுதிகளிலே அடக்கப்படும். திணை என்பது சாதியைக் குறிக்கும். உயர் வாகிய சாதி உயர்திணை, உயர்வல்லாத சாதி (அல் + திணை) அஃறிணை. பகுத்தறிவுள்ள மக்கள், தேவர், நரகர் ஆகிய மூவகையினரும் உயர்திணையாவர். விலங்கு, பறவை முதலிய உயிருள்ள பொருள்களும், நிலம், நீர் முதலிய உயிரில்லாத பொருள்களும் அஃறிணையாம்.

(ஆ) ஐம்பால்

உயர்திணை ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என மூன்று பிரிவையுடையது. பலர்பால் என்பது ஆடவர், காளையர் என்பன போன்ற ஆண்பன்மையையும்; மங்கையர், மகளிர் என்பன போன்ற பெண் பன்மையையும்; மக்கள், அவர் என்பன போன்ற அவ்விருவர் பன்மையையும் அடக்கி நிற்கும்.

அஃறிணை ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என இரண்டு பிரிவையுடையது.

உ-ம் :	1. ஆண்பால்	— அவன், வந்தான்	} உயர் திணை
	2. பெண்பால்	— அவள், வந்தாள்	
	3. பலர்பால்	— அவர், வந்தார்	
	4. ஒன்றன்பால்	— அது, வந்தது	} அஃறிணை
	5. பலவின்பால்	— அவை, வந்தன	

(இ) மூவிடம்

இருதிணையாகிய ஐம்பாற் பொருளை உணர்த்துஞ் சொற்கள் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூவிடத்தையும் பற்றிவரும். பேசும் பொருள் தன்மையிடம்; பேசும் பொருளினால் எதிர் முகமாக்கப்பட்டுக் கேட்கும் பொருள் முன்னிலையிடம்; பேசப்படும் பொருள் படர்க்கையிடம்.

3. இருவகை வழக்கு

சொற்கள் இயல்பு வழக்கு, தகுதி வழக்கு என்னும் இரு வழக்குப் பற்றியும் நடக்கும்.

(அ) இயல்பு வழக்கு

எப்பொருட்டு எச்சொல் அமைந்ததோ அப்பொருளை அச் சொல்லாற் கூறுதல் இயல்பு வழக்கு எனப்படும். இது மூன்று வகைப்படும்.

(i) இலக்கணமுடையது:

அதாவது, இலக்கண நெறியால் வருவது.

உ - ம் : நிலம், நீர், நன்னிலம், தண்ணீர், வெந்நீர்.

(ii) இலக்கணப் போலி :

அதாவது, இலக்கணமில்லையாயினும், இலக்கணமுடையது போல், அடிப்பட்ட சான்றோராலே தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருவது.

உ-ம் :

இல்முன் என்பதை முன்றில் என்றும், நகர்ப்புறம் என்பதைப் புறநகர் என்றும், கண்மீ என்பதை மீகண் என்றும், கோவில் என்பதைக் கோயில் என்றும், பொதுவில் என்பதைப் பொதியில் என்றும் வழங்குதல்.

(iii) மருஉ :

தொன்றுதொட்டு வருதலின்றி, இடையிலே, சிலவெழுத்துக் கெட்டும், சிலவெழுத்துத்திரிந்தும், சிலவெழுத்துத் தோன்றும் இலக்கணத்திற் சிதைந்து தானே மருவி வழங்குவது.

உ-ம் : இலக்கணமுடையது

மருஉ

அருமருந்தன்ன, அருமை வந்த—	அருமந்த
வாழ்நாள்	— வாணாள்
சோழனாடு	— சோணாடு
பாண்டியனாடு	— பாண்டிநாடு
அ, இ, உ	— அந்த, இந்த, உத்த
யாவர் (வினாப்பெயர்)	— யார், ஆர்
யார் (குறிப்புவினை)	— ஆர்
எவன் (குறிப்புவினை)	— என், என்னை, என்ன

(ஆ) தகுதிவழக்கு

ஒரு பொருளை அறிதற்கு அமைந்துகிடந்த இயல்பான சொல்லாற் சொல்வது தகுதியன்று என்றும், வேறொரு சொல்லாற் சொல்வதே தகுதி என்றும் நினைந்து கூறுவது. இதுவும் மூலக்கப்படும்.

(i) இடக்கரடக்கல்

நன்மக்களிடத்தே சொல்லத் தகாத சொல்லை, அவ்வாய்பாடு மறைத்துப் பிற வாய்பாட்டாற் சொல்வது.

உ - ம் : இயல்பானது

தகுதி வழக்கு

1. மலங் கழுவி வருவேன் — கால் கழுவி வருவேன்
2. பீ — பகரவீ, பங்வீ
3. மலங்கழித்தல் — கொல்லைக்குப் போதல்

(ii) மங்கலம்

மங்கலம் இல்லாததை ஒழித்து மங்கலமாகச் சொல்வது

உ - ம் : மங்கலமில்லாதது

மங்கல வழக்கு

1. செத்தார்

துஞ்சினார், காலமானார்,

2. இடுகாடு

இறையடி சேர்ந்தார்

நன்காடு

3. நச்சுப்பாம்பு (நாகம்)

நல்ல பாம்பு

(iii) குழுஉக் குறி

ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் யாதாயினுமொரு காரணம் பற்றி ஒருபொருளினது சொற்குறியையொழித்து வேறொரு சொல்லாற் குறிப்பது.

உ - ம் :

1. சொல்விளம்பி

(வேடர் கள்ளைக் குறிப்பது)

2. சக்கரத்தாழ்வான்

(வைஷ்ணவப் பிராமணர்

தோசையைக் குறிப்பது)

3. பறி

(பொற்கொல்லர் பொன்னைக்

குறிப்பது)

4. வெளிப்படையும் குறிப்பும்

(அ) வெளிப்படை

சொற்களை அவற்றுக்குரிய இயல்பான பொருளில் வழங்கும் போது, அவை வெளிப்படையாய்ப் பொருளுணர்த்தும்.

உ - ம் : நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, காற்று வீசுகிறது.

(ஆ) குறிப்பு

மேலே கூறிய தகுதி வழக்கு, ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை, குறிப்புவினை முதலியன குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும்.

உ - ம் : (1) ஆகுபெயர் : தாமரை சூடினாள், (இங்கே தாமரை என்பது குறிப்பாற் பூவை உணர்த்தி நிற்கிறது).

(2) அன்மொழித்தொகை : பொற்றொடிக்கு இதயம் இல்லையா ? (இங்கே பொற்றொடி என்பது பெண்ணைக் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்கின்றது).

(3) குறிப்புவினை : இவன் இப்பொழுது பொன்னன் (இக்கே பொன்னன் என்பது பெயர்ப் பொருளையொழித்து, பொன்னையுடையவன் என்ற வினைக் குறிப்புப் பொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்கிறது).

(4) பிற : 'மூவர் தமிழ்' என்னுமிடத்து, மூவர் என்பது சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய தேவாரம் பாடிய மூவரையும் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

(5) சொற்பாசுபாடு

இலக்கிய வழக்கிற் பயிலுஞ் சொற்களை இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் எனப் பண்டை இலக்கணகாரர் நான்காகப் பாசுபாடுக்தியுள்ளனர்.

(அ) இயற்சொல்

கற்றோரும் மற்றோரும் இயல்பாகப் பொருளறிந்து வழங்குந் தமிழ்ச் சொற்கள். இவை பெயர், வினை, இடை, உரி என நால்வகைப்படும்.

- உ — ம : 1. பெயரியற் சொல் : மண், பொன் முதலியன
 2. வினையியற் சொல் : நடந்தான், வந்தான் முதலியன
 3. இடையியற்சொல் : அவனை, அவனால் என்பனவற்றுள் ஐ, ஆல் என்பன.
 4. உரியியற்சொல் : அழகு, அன்பு முதலியன.

(அழகு, அன்பு முதலியன பண்பை உணர்த்துமளவிலே உரிச்சொற்களாம் : அவை வேற்றுமை ஏற்குமிடத்துப் பெயர்ச் சொற்களாம்).

(ஆ) திரிசொல்

செய்யுளிலே மட்டும் வழங்குதற்குரிய தமிழ்ச் சொற்களை இது குறிக்கும். இவை ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களாயும் பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாயும் வழங்கும். செய்யுளிலே இடநோக்கிப் பொருள் அறிந்து கொள்ளப்படும். திரிசொல்லும் பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நால்வகையிலும் வரும்.

உ-ம் : 1. மலை என்னும் இயற்சொல்லுக்கு வெற்பு, விலங்கல் வரை, குன்று என்பன செய்யுள் வழக்குச் சொற்கள். இவை ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்கள்.

2. ஆழி என்னும் செய்யுள் வழக்குச் சொல், கடல், சக்கரம், வட்டம், சில்லு முதலிய பலபொருளைக் குறிக்கும். இது பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்.

இனி, நால்வகைத் திரிசொற்களுக்கும் உதாரணம் வருமாறு :

1. பெயர்த்திரிசொல் : மேலே கூறப்பட்டவை
2. வினைத்திரிசொல் :
 1. வரைந்தான் (நீங்கினான், கொண்டான், திருணயித்தான்)
 2. செப்பினான், கழறினான், கிளந்தான், மொழிந்தான் (சொன்னான்)
3. இடைத்திரிசொல் :
 1. கொல் (ஒலிக்குறிப்பு, ஐயப்பொருள், அசைநிலை)
 2. ஏ, என (எண்ணுப் பொருள் தருவன்)
4. உரித்திரிசொல் :
 1. கடி (காப்பு, கூர்மை, அச்சம், கரிப்பு, விளக்கம்)
 2. உறு, தவ, நனி, சால, கூர், கழி (மிகுதிப்பொருள்)

(குறிப்பு : இயற்சொல்லுக்கு எதிரானது திரிசொல் ; இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் தமிழுக்கே உரிய சொற்களாகும். இலக்கண உரையா சிரியர் பலர் திரிசொல்லுக்கு வடசொல்லையும் உதாரணங்காட்டி மயங்க வைக்கின்றனர். வடசொல் என வேறாக ஒரு பாகுபாடு கூறப்படுதலின், திரிசொல்லுக்கு வடசொல் உதாரணங் காட்டுவது பொருந்தாது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துக்கு உரை செய்த தெய்வச் சிலையாரே இவ்விளக்கத்தைத் தெளிவாகத் தந்தவராவர்).

(இ) வடசொல்

தமிழ் நடைபெற்றுச் செந்தமிழோடு வந்து கலந்து வழங்கும் ஆரிய மொழிச் சொற்களே வடசொல் எனப்படும்.

முற்காலத்திலே வட நாட்டவரான வைதிகரும், சமணரும், பௌத்தரும் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து, தங்கள் சமய கலாசாரங்களைத் தமிழரிடையே பரப்ப முயன்றதன் விளைவாக,

ஏராளமான சங்கதச் சொற்களும், பாகதச் சொற்களும், பாளிச் சொற்களும் தமிழ் இலக்கியங்களிற் கலந்து நிலைபெற்று விட்டன. சமணர் வழங்கிய பிராகிருதச் சொற்களும் பௌத்தர் வழங்கிய பாளிச் சொற்களும் தமிழ் ஒலிமரபுக்குப் பெரும்பாலும் ஒத்தனவாயிருந்தமையால், ஆரிய மொழிச் சொற்கள் பெரும்பாலும் பாகத மொழி (பிராகிருதமும் பாளியும்) வழியாகவே தமிழ் இலக்கிய வழக்கிற் கலந்தன. இவற்றுக்கே தமிழ் இலக்கண காரர் வடசொல் என்னும் பெயரை வழங்கினர். வேற்றுமொழிச் சொற்கள் தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கில் வேற்றுமையின்றிக் கலப்பதாயின், அவை தமிழ் நடைபெற்று வரவேண்டுமெனத் தொல்காப்பியர் முதலானோர் வரம்பு வகுத்தனர். இதனால் வடசொற்களிலும் இருவகை கொள்ளப்பட்டன.

(1) தற்சமம்

ஒலி மாறுபாடின்றிக் தமிழில் வழங்கும் ஆரியச் சொல் ; அதாவது, ஆரிய மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பொதுவான எழுத்துகளாலான சொல்.

உ-ம் : கமலம், குங்குமம், காரணம், அமலம்.

(2) தற்பவம்

தமிழிலே திரிபெய்தி வழங்கும் ஆரியச்சொல் ; ஆரிய மொழிக்குச் சிறப்பான எழுத்துகளையுடைய சொற்கள், தமிழ் ஒலிமரபுக்கு ஏற்றவாறு சிதைந்து வழங்குமிடத்து, அவை தற்பவம் எனப்படும். பாகத மொழிவழியாக வந்த பல நூற்றுக்கணக்கான ஆரியச் சொற்கள் இவ்வகையின.

உ-ம் : அரசன், அமைச்சன், அரங்கம், அவை, ஆசாரம், ஆதி, கணம், கவரி, குது, தவம், தூது, நாகரிகம், நாவாய், பாக்கியம், பாவம், மந்திரி, வித்தகர்.

(குறிப்பு : பிற்காலத்திலே பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் சங்கதமொழிச் சொற்கள் பல, இந்த இலக்கண விதிகளுக்கு அமையாமல் வந்து வழங்கலாயின. ஆறுமுக நாவலரவர்களே இவ்வாறான பல சொற்களைத் தாம் எழுதிய உரைநடை நூல்களிற் கையாண்டுள்ளார். உ-ம் : வஸ்திரம், பஷுபாதம், விஷம், ரசம், லவணம். ஆயினும், தமிழ் இயற்சொற்களையும், பரவலாக வழங்கும் இலக்கியச் சொற்களையும் கையாண்டு, தமிழ் ஒலி மரபைப் போற்றி எழுதுவதே இக்காலத்திற் செந்தமிழ் என்று கொள்ளப்படுகின்றது).

(ஈ) திசைச்சொல்

ஆரியமல்லாத அயல் மொழிகளிலிருந்து வந்து தமிழில் வழங்கும் சொற்கள் ; திசைச் சொல்லென்பதற்குத் தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் தத்தக்காலத்தையொட்டி வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளனர்.

- (1) செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினின்றும் தமிழில் வந்து வழங்கும் மொழி என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. (தொல். சொல். 397.) இக்கருத்துப்படி, செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள கொடுந் தமிழ் நாடுகளிலிருந்து, தமிழில் வந்து வழங்கும் சொற்களே திசைச் சொல்லாகக் கொள்ளப்படும்.
- (2) நன்னூலார் இக்கருத்தை விரித்து, பதினெண் மொழிகளுள் தமிழ் ஒழிந்த ஏனைய மொழிகளிலிருந்து தமிழில் வந்து வழங்கும் சொற்களையும் திசைச் சொல்லுள் அடக்குவர். (நன்னூல் 273)
- (3) இக்காலத்திலே இக்கருத்தை இன்னும் விரித்து, உலகிலுள்ள ஏனைய மொழிகளிலிருந்து தமிழில் வந்து வழங்கும் சொற்களையெல்லாம் திசைச் சொல்லென்று வழங்கலாம்.

தமிழில் வந்து கலந்துள்ள திசைச் சொற்கள்

சமய கலாசாரத் தொடர்பு, அரசியலாதிக்கம், வணிகத் தொடர்பு, குடியேற்றம் முதலிய காரணங்களால் ஒரு மொழி பேசும் மக்கள் வேற்றுமொழியாளரோடு ஊடாடுவர். இதனால், மொழிக்கலப்பு உண்டாகின்றது. 'ஒன்றே உலகம்' என்னும் கொள்கை வலுவடைந்து வரும் இக்காலத்தில் நாகரிகமுள்ள எந்தவொரு மொழிக்கூரியவரும் வேற்று மொழியாளரோடு தொடர்பு கொள்ளாமல் இருத்தல் இயலாது. இதனால், வாழும் மொழிகளிலே பிறமொழிக்கலப்பு நிகழ்வது இயல்பே. இக்கலப்பை வரையறையின்றி நிகழவிடாது, வரம்புபடுத்திக்காப்பதே இலக்கணகாரரின் கடமை. தமிழிலே, அன்று முதல் இன்று வரை, பல மொழிகளிலிருந்து சொற்கள் வந்து கலந்துள்ளன. இவ்வாறு கலந்த பல சொற்கள் பேச்சு வழக்கிலும் பயில்கின்றன. வேறுபல சொற்கள்

அன்றாடப் பேச்சு வழக்கிலும் பத்திரிகை வழக்கிலும் நின்று நிலவுகின்றன. ஒரு சில சொற்கள் தமிழோடு தமிழாகக் கலந்து வழங்குகின்றன. தமிழ் மொழி கற்கும் மாணாக்கர் இவற்றை ஓரளவுக்கேனும் அறிந்திருப்பது நன்று.

(1) கிரேக்க மொழி

பழங்காலத்திலே கிரேக்கர், உரோமர் ஆகிய மேலை நாட்டவரோடு தமிழர் கொண்ட வணிகத் தொடர்பாற் கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் சில, சங்க இலக்கியங்களிலே இடம்பெற்றுள்ளன.

உ — ம் : ஓரை (நேரம்), கன்னல் (கடிகாரம்), கருங்கை, மத்திகை (குதிரைச் சவுக்கு), யவனர்.

(2) அரபு மொழி

முஹமது நபி தோன்றுவதற்கு முன்னிருந்தே தமிழரோடு சேர்ந்து அராபியரும் சுப்பலோட்டியவர்கள். அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலும் வந்து தங்கினார்கள். இதன் விளைவாகப் பல அரபுமொழிச் சொற்கள் தமிழிற் புகுந்து, பேச்சு வழக்கிலும் பத்திரிகை வழக்கிலும் பயில்கின்றன. சென்னைத் தமிழ் அகராதி (செ.த.அ.) இத்தகைய 891 சொற்களைக் காட்டுகின்றது.

உ-ம் : இமாம் (இஸ்லாமிய சமயத் தலைவர்), இலாகா, உருது (சேனை) சைத்தான், தகவல், தாக்கீது (தாக்கல்), வகுல்.

(3) பாரசீக மொழி

இஸ்லாமியர் ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் நிலவியபோது, ஏறக்குறைய 65 பாரசீகச் சொற்கள் தமிழில் வந்து கலந்துள்ளன.

உ-ம் : சர்க்கார், சிப்பந்தி, சுமார், துப்பாக்கி (துருக்கிய மொழியிலிருந்து பாரசீக மொழி வழியாக வந்தது), முலாம், மோரா, ஜமுக்கீளம், சால்வை.

(4) உருது மொழி

இஸ்லாமியர் தமிழ் நாட்டை ஆண்டபோது பல உருது மொழிச் சொற்கள் (இந்துஸ்தானிச் சொற்களும் இவற்றுள் அடங்கும்) தமிழிற் புகுந்துள்ளன. செ. த. அ. 961 உருதுச் சொற்களைப் பதிவுசெய்துள்ளது.

உ-ம் : அசல், அத்தர், அண்டா, அணா, அபிளி, அம்பாரம், அம்பாரி, அமுல், அலாதி, ஆசாமி, (இ) ராஜினாமா, (இ) ராட்டினம், (இ) றாத்தல், (இ) லங்கோடு, இனாம், (உ) ருஜு, ஊதா, ஊதுவத்தி, கச்சேரி, கசாப்பு, கெடுபிடி, கப்பி, கம்மி, கைலி, இராக்கி, கறார், காப்பிரி, காலி, குத்தகை, சந்தா, சப்பரம், சராசரி, சாமான்.

(5) தெலுங்கு மொழி

விசயநகர மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் ஆடையணி வகைகள், பெரும்தவாழ்வு முதலியவை தொடர்பான தெலுங்குச் சொற்கள் தமிழிலே புகுந்துள்ளன. செ. த. அ. 335 தெலுங்குச் சொற்களைக் காட்டுகின்றது.

உ-ம் : (இ) டாப்பு, (இ) ரவிக்கை, (இ) ராணுவம், (இ) லஞ்சம், (இ) லாகிரி, ஓயில், கண்ணராவி, கபோதி, கம்மல், கலப்படம், கொலு, கொலுசு, சந்தடி, சலவை, பவிசு, பராக்கு, விருது.

(6) கன்னட மொழி

செ. த. அ. 38 கன்னடச் சொற்களைக் காட்டுகின்றது.

உ-ம் : அட்டிகை, சமாளித்தல், சொத்து.

(7) மலையாள மொழி

செ. த. அ. 26 சொற்கள் மலையாளத்திலிருந்து தமிழில் வந்துள்ளன என்று காட்டுகிறது.

உ-ம் : கச்சவடம், கொச்சி, தளவாடம்.

(8) மராத்தி மொழி

ஏறத்தாழ 60 சொற்கள் மராத்தி மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வந்துள்ளன என்று செ. த. அ. காட்டுகின்றது.

உ-ம் : அட்டவணை, அபாண்டம், கைலாகு, குண்டான், சாம்பார், சாவடி, பட்டாணி, பேட்டை, வில்லங்கம்.

(9) போர்த்துகேய மொழி

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டிலே தலைகாட்டத் தொடங்கினர். அவர்களுள் முதலில் வந்தவர்கள்

போர்த்துக்கேயர். அவர்களின் தொடர்பாற் சில பல போர்த்துக்கேய மொழிச் சொற்கள் நமது அன்றாட வாழ்விற்கு பயில்கின்றன.

உ-ம் : அலமாரி, அல்வாங்கு, அன்னாசி, ஏலம், கடுதாசி, கதிரை, கொரடா (சட்டாம்பிள்ளை) கோப்பை, பாதிரி, பீங்கான், பீப்பாய், (பீப்பா) வராந்தா (விறாந்தை), வாங்கு, ஜன்னல், மேஸ்திரி.

(10) ஒல்லாந்த மொழி

போர்த்துக்கேயருக்கும் பின் டச்சுக்காரர் எனப்படும் ஒல்லாந்தர் சிறிது காலம் தமிழ் நாட்டில் (இலங்கை உட்பட) ஆட்சி செய்தனர். அவர்களது ஆட்சிக் காலத்திற் சில டச்சு மொழிச் சொற்கள் தமிழில் இடம்பெற்றுள்ளன.

உ-ம் : உலாந்தா, கக்கூசு, சாக்கு, துட்டு, தோம்பு, பம்பளிமாசு.

(11) பிரெஞ்சு மொழி

செ. த. அ. 23 சொற்கள் பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வந்துள்ளன என்று காட்டுகிறது.

உ - ம் : குசினி, துருப்பு, பட்டாளம், பீரோ (அடுக்கு இலாச்சி), லாந்தர்.

(12) ஆங்கில மொழி

ஆங்கில நாட்டவர் ஏறத்தாழ 150 ஆண்டுகளாக நம்மை ஆண்டுவிட்டு அகின்றனர். அவர்களின் ஆட்சியிலே நமது நாட்டுக் கல்விமுறை மேலைநாட்டுப் பாணியிலே புதுக்கியமைக்கப்பட்டது. அச்சுக்கலை உலக அறிவுச் செல்வத்தை நமக்கு அள்ளி வழங்குகின்றது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நீங்கி விட்டாலும் ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கு நிலைத்துவிட்டது. அரசியல், ஆட்சியியல், பொருளியல், வணிகவியல், விஞ்ஞான வியல், மருத்துவவியல், பொறியியல், தொழினுட்பவியல் என்பன போன்ற எத்தனையோ புதுப்புதுத் துறைகளிலே தமிழ் நூல்கள் வெளிவருகின்றன. புதுப்புதுச் சொற்களும், புதுப்புது மொழி மரபுகளும் தமிழிற் புருந்துவருகின்றன. முன்பு வடமொழி எத்தகைய செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியதோ,

ஆத்தகைய செல்வாக்கை இப்போது ஆங்கில மொழி பெற்றிள்ளது. செ. த. அ. ஏறக்குறைய 220 சொற்கள் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்துள்ளன என்று காட்டுகிறது. ஆனால், அவ்வகாதி வெளிவந்த பின் கூற்த அனா நூற்றாண்டுக் காலத்திலே ஆயிரக்கணக்கான ஆங்கிலச் சொற்கள் விஞ்ஞானக் கலைச் சொற்களாகப் பாடநூல்களிலே பயின்று வருகின்றன. பொது மக்களுடைய பேச்சிலுமே பல ஆங்கிலச் சொற்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

உ-ம் : 1 (பாடநூல்களில் வருவன) அந்தர், அம்பர், அம்பியர், அயன், அல்பா, அனோட்டு, ஆகன், ஆசனிக்ரு, இகோடர், இலத்திரன், இலிப்பேசு, சீதர், ஐதாசன், ஒட்சிசன், காபன், காரோவைதரேற்று, சோடியம், தொன், நைதரசன், புற்றீரீயர், பேரியல், பொகபேற்று, வைரக.

2. (பேச்சு வழக்கில் உள்ளவை) அப்பல் (அப்பீல்), அஷ்க, இஞ்சிஷியர், ஒட்டல், கவண்மேந்து, கம்பளி, கம்பிட்டி, கலண்டர், கோடு, கோப்பி, சீமெந்து, சைக்கிள், பெற்றோல், பேப்பர், பென்சில், பொலிக, மனேச்சர், மைல், யோட்டார்க்கார், ரெயிலு (ரயில்), வங்கி, வக, றப்பர்.

பயிற்சி

(1) பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான விடையைத் தெரிவு செய்க.

1. பின்வருவனவற்றுள்ளுே வாக்கியத்திலே தொழிற்படுமியல்பு பயிற்றித் தமிழ்ச் சொற்களின் வகையைக் காட்டும் தொகுதி.

(1) பொருட்பெயர், குணப்பெயர், தொழிற்பெயர், வினையா லணையம் பெயர்.

(2) இயற்சொல், திரிச்சொல், வடசொல், திணைச் சொல்.

(3) பெயர்க்கெழு, வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல்,

(4) வினையுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினையா லணையம் பெயர்.

2. பின்வருவனவற்றுள்ளே சார்பு பதம்.

- (1) மரம் (2) மற்று (3) மகிழ்த்து (4) மறத்தான்

3. உரிச்சொல்லென்பது சொல்லாக்கத்திலே,

- (1) பகுதியாய் நிற்கும் (2) லிகுதியாய் நிற்கும்
(3) இடைநிலையாய் நிற்கும் (4) சாரியையாய் நிற்கும்

4. பின்வருந் தொடர்மொழிகளுள் பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நால்வகைச் சொற்களும் இடம்பெற்றுள்ள தொடர்மொழி,

- (1) தழைவிரி கடுக்கை மாலை
(2) அறம் பொருளின்பம் வீடு
(3) கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த்துற்றறியும்
(4) கடிமலர்வீது வைகு மன்னம்

5. பின்வருவனவற்றுள்ளே தனிமொழியாயும் தொடர்மொழியாயும் வரும் பொது மொழி.

- (1) வான்முகில் (2) வளம் படைத்தார்
(3) வந்திருந்தார் (4) வாஷ்பரி

6. பின்வருவனவற்றுள்ளே இலக்கணப் போலி,

- (1) நகர்ப்புறம் (2) வெத்திர்
(3) கோவில் (4) பொதியில் (அம்பலம்)

7. பின்வருவனவற்றுள் மருஉ வழக்கு,

- (1) வாழநாள் (2) வாழநாள்
(3) வாணாள் (4) வாழுகின்ற நாள்

8. செத்தார் என்பதைத் துஞ்சினார் என்று சொல்வது,

- (1) இடக்காடக்கல் (2) மங்கலம்
(3) குழுஉக்குறி (4) இலக்கணப்போலி

9. திரிசொல் எனப்படுவது,

- (1) சிதைவுற்ற தமிழ்ச்சொல்
(2) சிதைவுற்ற ஆரியச்சொல்
(3) செய்யுள் வழக்குச் சொல்
(4) கொச்சைச் சொல்

10. பின்வருவனவற்றுள்ளே தற்சம வடசொல்,

(1) காரணம்	(2) அமைச்சர்
(3) சூது	(4) புட்பம்

- (ii) 1. தமிழ்ச் செய்தித்தாள் ஒன்றின் முதற் பக்கத்தில் வரும் சொற்களை உற்றுநோக்கி, அவற்றுள் எத்தனை பிற மொழிச் சொற்கள் வந்துள்ளன என்று கணிப்பிடுக.
2. நீங்கள் கற்கும் சமூகவியல், விஞ்ஞானம், கணிதம், சுகாதாரம் ஆகிய பாடங்களிலே, தமிழ்நடை பெற்று வந்துள்ள ஆங்கிலக் கலைச் சொற்கள் ஐவைவந்தை எழுதுக.
3. கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கு முன் தமிழ் மொழியிலே வழங்காத பத்துப் புதுச் சொற்களை எடுத்து, அவற்றின் வரலாறு பற்றிச் சிறு குறிப்புகள் எழுதுக.
4. நீங்கள் கற்கும் இலக்கியப் பாடநூல்களில் வரும் திரிசொற்களின் பட்டியல் ஒன்றை அகர வரிசையில் எழுதுங்கள்.
5. 'தமிழ் மொழியின் சொல்வளம்' என்னும் பொருள் பற்றிக் கட்டுரையொன்று எழுதுக.

கட்டுரை

“தானத்திற் சிறந்தது வித்தியாதானம்” என்பதை விளக்கி ஒரு சிந்தனைக் கட்டுரை எழுதுக.

இசைக் கருவிகள்

ஏமாங்கதம் என்னும் நாட்டிலே, இராசமாபுரம் என்னும் நகரத்திலே, ஸ்ரீ தத்தன் என்னும் வணிகனது வீட்டிலே, காந்தருவதத்தை என்னும் அரசினங்குமரி இருக்கின்றாள். இவள் ஸ்ரீ தத்தனுடைய நண்பனாகிய கலுழவேகன் என்னும் வித்தியாதர மன்னனது புத்திரி; யாழ்வாசித்தலிலே பெருந் திறமை படைத்தவள். இவளிலும் பார்க்க நன்றாக யாழ்வாசிப்பவளே இவளுக்கு நாயகனாதல் வேண்டுமென இவளது தந்தை குறிப்பிட்ட வண்ணம் ஸ்ரீ தத்தன் இராசமாபுரத்திலே முரசறை விக்கின்றான். முரசு என்னுங் கருவி எப்படிப்பட்டதென்று பார்ப்போமாக. அது இரண்டு முகங்களையுடைய ஒரு தோற் கருவி. பறையின் இனத்தைச் சேர்ந்தது; அளவிற் பெரியது. நகரத்து மாந்தரெல்லாம் அறியவேண்டிய விடயங்களை முரசறைந்து வெளிப்படுத்துதல் வழக்கம். அரசனுடைய அனுமதி பெற்றே நகரத்திலே முரசறைவிக்க வேண்டும். அக்காலத்திலே அந்நாட்டினை ஆளுகை புரிந்த கட்டியங்காரன் என்னும் மன்னனது அனுமதி பெற்ற ஸ்ரீ தத்தனுடைய கட்டளைப்படி முரசறைகின்ற வள்ளுவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்று சற்றுச் செவி சாய்த்துக் கேட்போமாக.

“ இம்மாநிலமானது மழை தருகின்ற வளத்தினையுடையதாகுக! மக்கள் நோயின்றி வாழ்வாராக! தேன் போன்ற இனிய மொழியினையுடைய காரிகையார் கற்பொழுக்கத்திலே நிலைபெறுவாராக! ஓ நகர மாந்தரே! நீவிர் உமது தாய் தந்தையரது சொல்லுக்கடங்கி இல்வாழ்க்கையை இனிது நடத்துமின்! தவம் புரிவோர் உவப்பவற்றை அவர்க்குத் தானஞ் செய்யின்! இந்நகரத்திலே நிகழப்போவதொரு செய்தியினை யான் சொல்லக் கேண்மின்! வித்தியாதர குலத்திற் பிறந்த காந்தருவதத்தை என்னும் இளம்பெண் ஸ்ரீ தத்தன் என்னும் வணிகனது காவலிலே வளர்கின்றாள்! அந்தணனோ, அரசனோ, வணிகனோ, யாவனொருவன் மகர யாழ்வாசித்தலிலே அவனை வெல்கின்றானோ அவனுக்கு அவ்விளம் பெண் மணமாலை சூட்டுவாள்! ”

முரசறைந்த பின்பு நடந்த வரலாறுகளைக் குறிப்பிடுவோம். மணவணி நாள் வருதலும் காந்தருவதத்தையைப் பெறுதல் கருதிப் பல தேசத்து மன்னவர்களும் பிறரும் வந்து கூடுகின்றார்கள். எல்லா வகை நலமும் பொருந்திய சேவகநம்பியும் வருகின்றான். தோழிப் பெண்ணொருத்தி அங்கிருந்த யாழ்க் கருவிகளை ஒவ்வொன்றாக நீட்ட அனைவ தம்மைப் பெற்று ஆராய்ந்த சேவகநம்பி சபையோர் செவியில் வீழும் வண்ணம் தோழிப் பெண்ணை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான் :

“மாதே ! இம்மரம் நீரில் நின்று மெல்கிறது. ஆதலின் இக்கருவி வேண்டா. இம்மரம் நீரிலே அழுகிறது ; ஆதலின் இது போக. இம்மரம் புண்ணுற்று நின்றது. ஆதலின் இது நடக்க. இம்மரம் இடி விழுந்து பிளந்தது ; ஆதலின் இது ஒழிக. இரு நிலங்கள் மயங்கிய இடத்திற் பிறந்து கணிகை பெற்ற சிறுவன் போன்றது இம்மரம் ; ஆதலின் இக்கருவி சிறப்பிலது. இம்மரம் நெருப்பில் வெந்தது ; இது யானை புல்ல முசிந்தது ; இவையும் வேண்டா !” எனக் கூறிய பின் தோழிப் பெண் நல்ல யாழினை நீட்ட அதனைப் பெற்று, “நங்காய் ! மண்மகளீன்ற மரமானது வானமென்னும் செவிலித் தாய் கொடுத்த மாரியாகிய பாலிசையுண்டு, நோய் நீங்கி வளர்ந்து வானால் ஆரியப்பட்டு வந்ததாதலின், அம்மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட இக்கருவியானது சிறப்பெய்திற்று !” எனக் கூறினான். பின்னும் நரம்பினை ஆராய்ந்து முறுக்கினுள் மயிர் இருந்ததனைக் காட்டி அதனை நீக்கித் தான் கொண்டு வந்த சேம நரம்பினைத் தொடுத்து யாழுக்கு இசை கூட்டினான்.

பணிவரும் மைம்பொற் பத்து
பல்லினைப் பவன வாணி
மணிகடை மருப்பின் வானார்
மாடக வயிரத் தீந்தேன்
அணிபெற வொழுதி யன்ன
அமிழ்துறழ் நரம்பி னளவாய்
கணிபுகழ் காளை கொண்டு
கடலகம் வளைக்க லுற்றான்

என்றபடி பத்தரும், ஆணியும், முறுக்காணியும், நரம்பும் பிறவும் செவ்விதாக அமைந்த யாழினை வாசித்துச் சேவகநம்பி கடல் புடை குழிந்த

உலகனைத் தன் வசப்படுத்தினான். காந்தருவத்ததை யாழ்ப் போரிலே சிவகணுக்குத் தோற்று, மாலை சூட்டினான்.

இவ்வரலாறு சேக சிந்தாமணி என்னுந் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியத் தினுள்ளே கூறப்பட்டது.

கொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு
நல்ல குமிழ்த் தணக்குடனே — மெல்லியலாய்
உத்தம மாண மரங்க னிலையென்றார்
வித்தக யாழோர் விதி

என்னும் உரைச் சூத்திரத்தினுள்ளே யாழ்க் கோட்டிற்குக் கொன்றை கருங்காலியும், யாழ்ப் பத்தருக்கு முருக்கு, குமிழ், தணக்கு என்பனவும் உரிய மரங்களாகக் கூறப்பட்டன. மகர தோரண ஓவியத்திலே நாம் காணுகின்ற மகர மீனின் உருவுடையதாதவின் மகர யாழ் அப்பெயர் பெற்றது. மகர வெல்கொடியானது மன்மதனுக்கு உரியது. மகர யாழ் பத்தொன்பது அல்லது பதினேழு நரம்புடையது; பேரியாழுக்கு நரம்பு இருபத்தொன்று; சகோட யாழுக்கு நரம்பு பதினான்கு; சேரியாழ் மெனப்படும் செங்கோட்டி யாழுக்கு நரம்பு ஒன்பது அல்லது ஏழு.

யாழானது, நரம்புக் கருவியென்னும் வகையைச் சேர்ந்தது. முரசு, தோற் கருவியென்னும் வகையைச் சேர்ந்தது. வங்கியம் எனப்படும் குழலானது துளைக் கருவியென்னும் வகையைச் சேர்ந்தது. மூன்றாவது வகையாகிய துளைக் கருவிகளைப் பற்றிப் பேசப் புகுமுன் முரசினைப் பற்றியும் பிற தோற்கருவிகளைப் பற்றியும் இன்னுஞ் சில குறிப்புகள் கூறுவோம். புறநானூற்றின் ஐம்பதாம் பாடல் வீர முரசின் இயல் பினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. போர்க்குச் செல்லுதற்கு முன் வீர முரசத்திற்குப் பலி செலுத்துவது வழக்கம். ஆதலினாலே அது "குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்" எனப் போற்றப்பட்டது. வீர முரசத்தினை வைத்தற்குரிய கட்டிலானது மெல்லிய துடில் விரிக்கப்பட்டுப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். மலிவின் தோகையும், பொன்னினாற் செய்யப் பட்ட உழினைத் தழையும் வீர முரசத்தை அலங்கரிப்பன. தகடீர்ப் போர்க்களத்திலே வெற்றிபெற்ற பெருஞ்சேரலீரும்பொறை என்னும் சேரமன்னன் காலத்திலே நடந்த ஒரு செய்தியைக் கூறுவோம். பலி கொடுத்தற்கு முன் நீராட்டுவதற்காக வீரமுரசத்தினை அரசனுடைய சேவகர் எடுத்துச் செல்ல, முரசு கட்டில் வெறுமையாயிருந்தது. சேரமன்னனைத் தேடி வந்த மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் அவ்வழகிய கட்டிலுடைய வரன்முறை தெரியாது அதன்மீது ஏறி நித்திரை செய்துவிட்டார். ஏவலாளர் கண்டு அரசனுக்குத் தெரிவிக்க, அரசன்

புலவருடைய நித்திரையைக் கலைக்காது சாமரை ஒன்றினாலே புலவருடைய மேனியை வீசிக்கொண்டிருந்தான். பின்பு நித்திரை விட்டெழுந்த புலவர் தாம் செய்த குற்றத்தை உணர்ந்து, "அரசே! முரசு கட்டில் என்பதறியாது ஏறிக் கிடந்த என்னை வாளினால் வெட்டிவிடுதல் மன்னவர்க்கு நீதியாகும்; அது செய்யாது சாமரையினாலே குளிர வீசினையே! தமிழ்ப் புலவர்பால் நீ வைத்த மதிப்பினை இச் செயல் காட்டுகிறது. தின்புகழ் என்றும் நிலவுக!" என்று பாராட்டினார். அம்மன்னன் புகழ் பாடலினோடு நிலை பெற்றிருக்கிறது. குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைக்கும் தனித் தனியாகப் பறைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலினாலே குறவர்களும், மறவர்களும், இடையர்களும், கடையர்களும், நுளையர்களும் தத்தமக்குரிய வேறு பறைகளை முழக்கினார்களென அறிகின்றோம். காலைப் பொழுதிலே அரண்மனையிலே காலை முரசும் ஒலிப்பதைக் கேட்டு மக்கள் துயிலொழிந்து எழுந்திருப்பார்கள். தெய்வ வழிபாட்டிலும், கலியாண வீட்டிலும் இதந்தோர் பொருட்டும், போர்க்களத்திலும் முழக்கப்படும் முரசும் அவ்வவ் விடத்திற்கேற்ற உணர்ச்சியையெழுப்புந் தன்மையாகவிருக்கும். பேரிசை, படகம், உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிசை, கரடிகை, திமிசை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவளையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடு தூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தருணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப் பறை, தூடி, பெரும் பறையெனத் தோற்கருவிகள் பலவகைப்படும்.

"முழவு" என்னுஞ் சொல் தோற்கருவிகளுக்கு ஒரு பொதுப்பெயர். மேற்குறித்த கருவிகளெல்லாம் அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணமை முழவு, நாண் முழவு, காலை முழவு என எழுவகைப்படுவன. கரடி கத்தினாற் போலும் ஓசையினையுடைய கருவி கரடிகை எனவும், சல்லென்ற ஓசையினையுடைய கருவி சல்லிசை எனவும் வழங்கப்பட்டனவென்பர். இசை மரபிலே தண்ணுமை யென்னும் மத்தளமானது தோற்கருவிகளிலே சிறப்புப் பெற்றது.

இனி மற்றொரிடத்திற்குச் செல்லோமாக. இடையர் சேரி தோற்று கிறது. எழுவர் இளம் பெண்கள் கைகோத்து நின்று குரவைக் கூத்தாடுகிறார்கள். அவர்கள் பாடி ஆடுகிற பாடலைக் கேட்போமாக.

கன்று குணிலாக் கனியுதிர்ந்த மாயவன்
இன்று நம்மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ

பாம்பு கரீறாக் கடல்கடைந்த மாயவன்
ஈங்குநம் மானுள் மருமே லவன்வாயிற்
ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ

கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லிநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ!

இப்பாடலிலே கொன்றைக் குழல், ஆம்பற் குழல், முல்லைக் குழல் என மூன்று குழல் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. முகப்பிலே ஆம்பல் மலர் எனப்படும் குமுத மலரின் வடிவாகக் கஞ்சத்தினாலே அணைசு பண்ணிச் செறித்தலின் ஆம்பற் குழல் அப்பெயர் பெற்றதென்பர். முல்லைக்கொடியை முப்புரியாகத் தெற்றிய வளை செறிக்கப் பட்டிருத்தலின் முல்லைக் குழல் அப்பெயர் பெற்றதென்பர். வங்கியத் தின் நீளம் இருபது விரலளவு என்பர். கருங்காலி, செங்காலி, மூங்கில், சந்தனம், வேம்பு, பலா என்னும் மரங்களாலும் வெண்கலத்தினாலும் குழல் செய்யப்பட்டதென்பர்.

சிலப்பதிகாரத்திலே சொல்லியவாறு செய்யப்பட்ட கல்லோவியம் ஒன்று ஆந்திர நாட்டிலே அமராவதி நகரில் உள்ளது. இவ்வோவியத்திலே இளம் பெண்கள் பலர் குழல், யாழ், மத்தளம் முதலிய கருவிகளை வாசிப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வோவியத்திலே காட்டப்படும் யாழ் சகோட யாழ். குழல் இக்காலத்து நாடசாரத்தினுடைய நீளமாயிருக்கிறது.

இவ்வோவியமானது சிலப்பதிகாரத்து அரங்கேற்று காதையை நினைவிற்குக் கொண்டு வருகிறது. “குழல் வழியாமெழீ இத்தண்ணுமைப் பின்னர், முழுவியம்பல் ஆமந்திரிகை” என்ற சூத்திரத்தின்படி முதலிலே குழலையிசைத்து அதன் வழி யாழை இசைத்து மத்தளம் முழுவையுஞ் சேர்த்திசைத்தல் ஆமந்திரிகையாகும். இக்காலத்தார் பல வாத்தியங்களை ஒருங்கிசைத்தலை “ஒர்க்கெஸ்ரிறா” என்பர். ஒர்க்கெஸ்ரிறாவும் ஆமந்திரிகையும் ஒரு பொருட்சொற்கள். அமராவதிக் கல்லோவியத்திலே யாம் காண்பது இதுவே. ஆமந்திரிகை, இடக் கையென்னுங் கருவியெனக் கூறுவாருமுள்.

சூழலாகிய வங்கியத்திற்குத் துணையிடுகிற கணக்கைப்பற்றிச் சிலப்பதிகார உரையிற் சொல்லப்படுகிற அளவுகள் பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை.

பழைய ஓவியங்களை ஆராய்ந்து இன்னும் அனேக உண்மைகளை நாம் தெளிந்துகொள்ளலாம். நம்முடைய ஆலயங்கள் சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை என்னும் அழகுக் கலைகள் பலவற்றை நமக்கு எளிதாக உணர்த்துந் தன்மையவாதலின் அவையே நமது நாகரிகத்தைக் காட்டும் உண்மையான செழுங்கலை நியமங்கள். செழுங்கலை நியமம், சிந்தாதேவியாகிய கல்வித் தெய்வத்தின் ஆலயமாகக் கூறப்பட்டது. நமது "யூனிவேர்ஸிட்டீஸ்" இக்காலத்துச் செழுங்கலை நியமங்கள். ஆதலினாலே பழைய செழுங்கலை நியமங்கள் கூறும் உண்மைகள் ஆராய்ந்தறியுங் கடப்பாடுடையன. மதுரை, சிதம்பரம், தஞ்சை, பேரூர் இவையுணர்த்தும் கலைகள் பழந் தமிழரது நாகரிகத்தின் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பினைக் காட்டுகின்றன. "பழமை பாடிச் செழுமை தேடு" என்றபடி தமிழ்க் குலத்தார் தமது பழமையை ஆராய்ந்தறிந்து எதிர்காலத்திலே செழுமையுறுவாராக.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

அருஞ்சொற்கள்

மெல்கிற்று	—	மிருதுவாயிற்று ; புல்ல — தழுவ ;
பத்தர்	—	யாழ்க் கருவியின் தொட்டி போன்ற அடிப்பாகம் ;
தணக்கு	—	முட்டைக் கோங்கு என்னும் ஒரு வகை மரம் ;
கடையர்	—	மருத நில மக்கள், உழவர் ; நுணையர் — நெய்தல் நில மக்கள், மீனவர் ;
தமருகம்	—	உடுக்கை (உடுக்கை, தமருகம், தூடி என்பன ஒரு பொருள் குறிப்பன ; அளவில் வேறுபட்டன வாகலாம்) கஞ்சம் — வெண்கலம் ;
அணைக	—	வங்கியத்தின் முகப்பில் அமைப்பது ; தெற்றிய — முறுக்கிய.

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. யாழ்க் கருவி தொடர்பாகச் சேவகநம்பி கூறிய குற்றங்கள் யாவை ?
2. யாழ் செய்தற்குத் தகுதியுடைய மரங்கள் யாவை ?
3. ஆமந்திரிகை என்றால் என்ன ? விளக்குக.

4. சிலப்பதிகாரத்துக்கும் அமராவதி கல்லோலியத்துக்குமுள்ள தொடர்பு என்ன ? விளக்குக.
5. இப்பாடத்திலே ஆசிரியர் கூறிய இசைக் கருவி வகைகளைப் பெயரிட்டு, ஒவ்வொரு வகையிலும் சொல்லப்பட்ட கருவிகளின் பெயர்களை நிரற்படுத்துக.
6. செழுங்கலை நியமம் என்றால் என்ன ? உண்மையான செழுங்கலை நியமங்கள் எவை ? இக்காலச் செழுங்கலை நியமங்கள் எவை ? அவற்றின் கடப்பாடு என்னவெனக் கட்டுறையாசிரியர் கூறுகிறார் ?

ஆ. மொழி அறிவு — பெயரியல்

I. பெயர்ச் சொற்களின் வகை

(அ) அறுவகைப் பெயர்

பெயர்ச் சொற்களைப் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என அறுவகையாக வகுப்பது வழக்கம்.

- உ-ம் :
- (1) பொருட்பெயர் : மக்கள், மாடு, மரம், மண்.
 - (2) இடப்பெயர் : உலகம், நாடு, ஊர், நிலம்.
 - (3) காலப்பெயர் : ஊழி, ஆண்டு, கோடை, திங்கள்.
 - (4) சினைப்பெயர் : தலை, முகம், கண், கொம்பு, இலை.
 - (5) குணப்பெயர் : அறிவு, அச்சம், அழகு, அன்பு.
 - (6) தொழிற்பெயர் : உண்ணல், உடுத்தல், உறங்கல், உழுதல்.

(ஆ) நால்வகைப் பெயர்

பொருள், இடம், காலம், சினை என்னும் நான்கும் பொருளென ஒன்றாய் அடங்கும். பொருட்கு உரிமை பூண்டுள்ளன வாகிய பண்பும் தொழிலும் பொருளெனவும் படுமாகலின், அவைகளை உணர்த்துஞ் சொல்லும் பெயர்ச் சொல் எனப்படும். பொருளினது புடைபெயர்ச்சி எனப்படும் வினை நிகழ்ச்சியை உணர்த்தும் வினைச் சொல்லும் பெயர்த் தன்மைப்பட்டு, அப்பொருளை உணர்த்தும். இங்ஙனமாகவே, பெயர்கள் எல்லாம்

பொருட் பெயர், பண்புப் பெயர், தொழிற் பெயர், வினையாலணையும் பெயர் என்னும் நால்வகையுள் அடங்கும்.

'கண்ணன் நடந்தான்' என்னுமிடத்து, நடந்தான் என்பது வினைச்சொல். 'நடந்தானைக் கண்டேன்' என்னுமிடத்து நடந்தான் என்பது வேற்றுமை ஏற்றுப் பெயர்த் தன்மைப்பட்டது. இங்கு அது வினையாலணையும் பெயர் எனப்படும். நடந்தான் என்பது நடந்தவன் எனவுந் திரிந்து வரும்.

II. பெயர்ச் சொற்களின் பொருட் காரணம்

பெயர்ச் சொற்களுள் ஒரு வகையின யாதாயினுமொரு காரணம் பற்றிப் பொருளை உணர்த்தி நிற்பன. ஆனாற் பெரும்பாலான பெயர்ச் சொற்கள் தத்தம் பொருளை உணர்த்தி நிற்பதற்குக் காரணம் வெளிப்படையாகப் புலப்படுவதில்லை. தமிழிலக்கணகாரர் (நன்னூல் ஆசிரியர்) முதல் வகைச் சொற்களைக் காரணப் பெயர் என்றும் மற்ற வகைச் சொற்களை இருகுறிப் பெயர் என்றும் கூறுவர். இருகுறிப் பெயராவது ஒரு காரணமும் பற்றாது பொருளை உணர்த்தி நிற்கும் சொல்லாம்.

உ-ம் : (1) காரணப் பெயர்

பறவை, விலங்கு, அணி, முள்ளி முதலியன. பறப்பதாகலின் பறவை என்றும், குறுக்கான உடலுடையதாகலின் விலங்கு என்றும், அணியப்படுவதாகலின் அணி என்றும், முள்ளையுடையதாகலின் முள்ளி என்றும் காரணம்பற்றி வந்தமையால், இவை காரணப்பெயர்.

(2) இருகுறிப்பெயர்

மரம், மலை, கடல், சோறு முதலியன. இவை ஒரு காரணமும் பற்றாது வந்தமையால் இருகுறிப்பெயர் எனப்படும்.

குறிப்பு : இருகுறிப்பெயரென வகுக்கப்பட்டவையும் தோன்றிய காலத்தில் யாதாயினுமொரு காரணம்பற்றி அமைந்தவையாகலாம். ஆனால், மிகத் தொன்மையான காலந்தொட்டு வழங்கி வந்தமையால், அந்தக் காரணம் வெளிப்படையாகத் தோன்றாது, மறைந்து போயிருக்கலாம். தமிழிலுள்ள மிகப் பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் 'மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்புத்தோன்றா' (சொல். 390) என்று

கூறுகின்றமையால், காரணம் உளதென்பதும், அது விளங்கத் தோன்றாது என்பதும் பெறப்படும். சொற்பிறப்பாராய்ச்சியாற் பல இடுகுறிப் பெயர்களின் காரணம் புலப்படுதல் கூடும்.

இன்னுமொருவகைப் பெயர்கள் காரணவிடுகுறிப்பெயர் எனப்படும். காரண விடுகுறிப் பெயராவது, காரணங் கருதிய பொழுது அக்காரணத் தையுடைய பல பொருள்களுக்குள் செல்வதாயும், காரணங் கருதாத பொழுது இடுகுறியளவாய் நின்று, ஒவ்வொரு பொருட்கே செல்வதாயும் உள்ள பெயராம்.

உ-ம் : முள்ளி, கறங்கு, நாற்காலி, அத்தணன் முதலியன.

முள்ளி : முள்ளையுடையது என்னுங் காரணங் கருதியபொழுது முள்ளையுடைய பல பொருள்களுக்குள் செல்லும். காரணங் கருதாதபொழுது, இடுகுறியளவாய் ஒரு முட்செடியை மாத்திரங் குறித்து நிற்கும்.

கறங்கு : சுழல்வது என்னும் காரணங் கருதியபொழுது சுழலலையுடைய பல பொருட்குள் செல்லும். காரணங் கருதாதவிடத்து, இடுகுறியளவாய்க் காற்றாடி என்னும் ஒரு பொருளை மாத்திரங் குறிக்கும்.

நாற்காலி : நான்கு காலையுடையது என்னுங் காரணங் கருதியபொழுது, விலங்குகள் போன்ற நான்கு காலையுடைய பல பொருள்களுக்குள் செல்லும். காரணங் கருதாதவிடத்து இடுகுறியளவாய்க் 'கதிரை' என்னும் ஒரு பொருளை மாத்திரங் குறிக்கும்.

அத்தணன் : அழகிய தண்ணளியுடையவன்; இச்சொல் காரணங் கருதியபொழுது தண்ணளியுடையோர் பலருக்குள் செல்லும். காரணங் கருதாதபோது இடுகுறியளவாய்ப் 'பிராமணன்' என்னும் ஒரு சாதியானை மாத்திரங் குறிக்கும்.

III. மூவிடப் பெயர்கள்

(அ) தன்மைப் பெயர்கள்

ஒருமை பன்மை
நான், யான் (2) நாம், யாம், நாங்கள், யாங்கள் (4)
இத்தன்மைப் பெயர்களை உயர்திணைப் பெயர்கள் என்பர்

தொல்காப்பியர் ; இருதிணைப் பொதுப் பெயர்கள் என்பர் நன்னூலார். தன்மையொருமைப் பெயர்கள் உயர்திணை ஆண்பால், பெண்பால் இரண்டிற்கும் பொது.

உ-ம் : நான் நம்பி, நான் நங்கை.
யான் நம்பி, யான் நங்கை.

தன்மைப் பன்மைப் பெயர்கள் உயர்திணைப் பலர்பாலில் ஆண் பன்மைக்கும், பெண்பன்மைக்கும், இருபாற் பன்மைக்கும் வரும்.

உ-ம் : நாம் மைந்தர்; நாம் மகளிர்; நாம் மக்கள்.

(ஆ) முன்னிலைப் பெயர்கள்

ஒருமை

பன்மை

நீ (1) நீர், நீயிர், நீவிர், எல்லீர், நீங்கள் (5)
முன்னிலைப் பெயர்கள் இருதிணைக்கும் பொதுவாகும். முன்னிலை யொருமைப் பெயர் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பாலாகிய முப் பாற்கும் பொது. முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர் பலர்பால், பலவின்பால் ஆயெ இருபாற்கும் பொது.

உ-ம் : நீ நம்பி, நீ நங்கை, நீ புள்.

நீர் மைந்தர், நீர் மகளிர், நீர் மக்கள், நீர் புட்கள், நீயிர், நீவிர், எல்லீர் என்பன பெரும்பாலும் செய்யுள் வழக்கிலே வரும்.

(இ) படர்க்கைப் பெயர்கள்

மேற்சொன்ன தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் அல்லாத மற்றைய பெயர்கள் எல்லாம் படர்க்கைப் பெயர்களாகும்.

(i) ஆண்பாற் பெயர்

அள், ஆன், மன், மான், ன் என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

உ-ம் : பொன்னன், ஊரான், வடமன், கோமான், பிறன்.

(ii) பெண்பாற் பெயர்

அள், ஆள், இ, ள் என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

உ-ம் : இளையள், இளையாள், பொன்னி, பிறள்.

(iii) பலர்பாற் பெயர்

அர், ஆர், கள், மார், ர் என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

உ-ம் : இளையர், ஊரார், கோக்கள், தேவிமார், பிறர்.

' கள் ' விசுதி, விசுதி மேல் விசுதியாயும் வரும்.

உ-ம் : அவர்கள், நாட்டார்கள்

' ஆர் ' விசுதி, ' ஓர் ' என்று திரிந்தும் வரும்.

உ-ம் : இளையார் — இளையோர்

(iv) ஒன்றன்பாற் பெயர்

' து ' என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

உ - ம் : அது, குறியது, பிறிது.

(v) பலவின்பாற் பெயர்

வை, அ, கள், வ் என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

உ-ம் : அவை, பிற, மரங்கள், அவ்.

IV. சிறப்புப் பெயர்கள்

இவை விசுதி பெறாது உயர்திணையிலும், அஃறிணையிலும் ஆண், பெண் பால்களை உணர்த்தி நிற்கும் பெயர்களாம்.

(அ) உயர்திணை ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர் :

நம்பி, விடவை, கோ, வேள், குரிசில், தோன்றல், ஆடு உ முதலியன.

(ஆ) உயர்திணைப் பெண்பாற் சிறப்புப் பெயர் :

நங்கை, மாது, தையல், மகடே முதலியன.

(இ) அஃறிணை ஆண் பெயர் :

கடுவன், கலை, சேவல், ஏறு, களிற்று முதலியன.

(ஈ) அஃறிணை பெண் பெயர் :

பிடி, பிணை, பேடு, பெட்டை, மந்தி, பிணா முதலியன.

V. பொதுப் பெயர்கள்

(அ) இருதிணைப் படர்க்கைப் பொதுப் பெயர் :

தந்தை, தாய், ஆண், பெண், தான், தாம்.

உ-ம் : தந்தை இவன், தந்தை இவ்வெருது ; தாய் இவள், தாய் இப்பக ; ஆண் வந்தான், ஆண் வந்தது ;

பெண் வந்தாள், பெண் வந்தது ; அவன்றான்.
அவடான், அதுதான் (முப்பாற் பொது — ஒருமை)
அவர் தாம், அவை தாம் (இருபாற் பொது —
பன்மை)

(சாத்தன் — இவன், இவ்வெருது ; சாத்தி —
இவள், இப்பசு ; கொற்றன் — இவன்,
இவ்வெருது ; கொற்றி — இவள், இப்பசு. இவை
பழைய வழக்குச் சொற்கள்) செவியிலி என்னும்
காரணப் பெயர் ஆண்பால், பெண்பால்
இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வரும். செவியிலி இவன்,
இவள், இவ்வெருது, இப்பசு என்று வரும்.

(ஆ) இருதிணை மூவிடப் பொதுப்பெயர் :
எல்லாம். இது பன்மைக்கே உரியது.

உ-ம் : நாமெல்லாம், நீரெல்லாம், அவரெல்லாம்,
அவையெல்லாம்.

(இ) உயர்திணை ஆண்பெண் இருபாற் பொதுப்பெயர் :
ஒருவர், பேதை, ஊமை முதலியன இவற்றுள் ஒருவர் என்பது
ஆடவருள் ஒருவர் என ஆண்பாலையும், பெண்டிருள் ஒருவர்
எனப் பெண் பாலையும் குறிக்கும். விணைகொள்ளும்பொது
பன்மை முடிபேகொள்ளும்.

உ - ம் : ஒருவர் வந்தார்.

பேதை அவன், பேதை அவள், பேதை வந்தான், பேதை
வந்தாள், ஊமை இவன், ஊமை இவள், ஊமை வந்தான்,
ஊமை வந்தாள்.

இக்கால வழக்கில் வந்துள்ள இருபாற் பொதுப் பெயர்கள் :
அகதி, அமைச்சர், அறிவாளி, அறிவிலி, உலோபி, எதிரி, ஏழை,
காரியதரிசி, சனாதிபதி, குற்றவாளி, சட்டத்தாணி, சுத்தவாளி,
ரோம்பேறி, ஞானி, தைரியசாலி, நீதிபதி, நோயாளி, பாட்டாளி,
பாவி, பிரதிவாதி, புத்திசாலி, புலவர், மந்திரவாதி, மந்திரி,
முதலாளி, மேதை, வழக்காளி, வாதி, வியாபாரி, விவேகி.

(ஈ) அஃறிணை இருபாற் பொதுப்பெயர் :

து என்னும் ஒருமை விசுதியையேனும், வை, கள், அ, வ்,
என்னும் பன்மை விசுதிகளையேனும் பெறாது வரும்

அஃறிணை இயற் பெயரெல்லாம் ஒன்றன்பாலுக்கும் பலவின் பாலுக்கும் பொதுவாம். இவை பால்பகா வஃறிணைப் பெயர் எனவும் பெயர் பெணும்.

உ - ம் : குயில் கூவற்று, குயில் கூவின ; கண் சிவந்தது, கண் சிவந்தன.

VI. ஆகு பெயர்

(அ) வரைவிலக்கணம் :

ஒரு பொருளின் இயற்பெயர், அப்பொருளோடு சம்பந்தமுடைய பிற்தொரு பொருளிற்குத் தொன்றுதொட்டு வழங்குவரின், அது ஆகுபெயர் எனப்படும்.

(ஆ) ஆகுபெயரின் வகைகள் :

பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் அறுவகை இயற்பெயர்களும் அவற்றோடு சம்பந்தமுடைய பிற பொருள்களுக்கு ஆகிவரும்போது ஆகு பெயர்கள் எனப்படும். இவ்வாறு ஆகுபெயர்கள் அடிப்படையில் ஆறு வகைப்படும். இவற்றின் விரிவு பதினாறாகும்.

1. பொருளாகுபெயர் : உ - ம் : தாமரை போலும் முகம். இங்கே தாமரை என்னும் முதற் பொருளின் பெயர் அதன் சினையாகிய மலருக்கு ஆவதாற் பொருளாகுபெயர்.
2. இடவாகுபெயர் : உ - ம் : ஊர் அடங்கிற்று, இங்கே ஊர் என்னும் இடப்பெயர் அங்கிருக்கின்ற மக்களுக்கு ஆவதால் இடவாகுபெயர்.
3. காலவாகுபெயர் : உ - ம் : கார்த்திகை பூத்தது, இங்கே கார்த்திகை என்னும் காலப்பெயர், அக்காலத்திற் பூக்கும் காந்தள் செடிக்கு ஆவதாற் காலவாகுபெயர்.
4. சினையாகுபெயர் : உ - ம் : வெற்றிலை நட்டான். இங்கே வெற்றிலை என்னும் சினைப்பெயர் அதன் முதலாகிய கொடிக்கு ஆவதாற் சினையாகுபெயர்.
5. குணவாகுபெயர் : உ - ம் : வெள்ளை கட்டினான். இங்கே வெள்ளை என்னும் குணத்தின் பெயர் அதனையுடைய கீலைக்கு ஆவதாற் குணவாகுபெயர்.

6. தொழிலாகுபெயர் : உ - ம் : பொரியல் உண்டான். இங்கே பொரியல் என்னும் தொழிற் பெயர் அதனைப்பொருத்திய உணவிற்கு ஆவதாலே தொழிலாகுபெயர்.
7. எண்ணலளவையாகுபெயர் : உ - ம் : காலால் நடந்தான். இங்கே கால் என்னும் எண்ணலளவைப் பெயர் அவ்வளவைக் கொண்ட உறுப்பிற்கு ஆவதால் எண்ணலளவையாகுபெயர்.
8. எடுத்தலளவையாகுபெயர் : உ - ம் : இரண்டு கிலோ வாங்கினேன். இங்கே கிலோ என்னும் எடுத்தலளவைப் பெயர் அவ்வளவைக் கொண்ட பொருளுக்கு ஆவதால் எடுத்தலளவையாகுபெயர்.
9. முகத்தலளவையாகுபெயர் : உ - ம் : உண்பது நாழி. இங்கே நாழி என்னும் முகத்தலளவைப் பெயர் அவ்வளவுடைய அரிசியால் ஆக்கிய சோற்றுக்கு ஆவதால் முகத்தலளவையாகுபெயர்.
10. நீட்டலளவையாகுபெயர் : உ - ம் : உடுப்பது நான்கு முழம். இங்கே முழம் என்னும் நீட்டலளவைப் பெயர் அவ்வளவுடைய துணிக்கு ஆவதால் நீட்டலளவையாகு பெயர்.
11. சொல்லாகுபெயர் : உ - ம் : இந்துற்கு உரை செய்தான். இங்கே உரையென்னுந் சொல்லின் பெயர் அதன் பொருளுக்கு ஆவதாற் சொல்லாகுபெயர்.
12. தானியாகுபெயர் : உ - ம் : விளக்கு முரித்தது. இங்கே விளக்கு என்னும் தானியின் பெயர் அதற்குத் தானமாகிய தண்டிற்கு ஆவதாற்றானியாகுபெயர். (தானி — தானத்திலுள்ளது).
13. கருவியாகுபெயர் : உ - ம் : திருவாசகம் ஒதினான். இங்கே வாசகம் என்னும் கருவிப் பெயர் அதன் காரியமாகிய ஒரு நூலிற்கு ஆவதாற் கருவியாகுபெயர்.
14. காரியவாகுபெயர் : உ - ம் : அலங்காரங் கற்றான். இங்கே அலங்காரம் என்னும் காரியத்தின் பெயர். அதனை உணர்த்துவதற்குக் கருவியாகிய நூலிற்கு ஆவதாற் காரியவாகுபெயர்.

15. கருத்தாலாகுபெயர் : உ-ம் : திருவள்ளுவர் படித்தான். இங்கே திருவள்ளுவர் என்னும் கருத்தாவின் பெயர் அவ்வாற செய்யப் பட்ட நூலுக்கு ஆவதாற் கருத்தாலாகுபெயர்.
16. உவமையாகுபெயர் : உ-ம் : காண வந்தான். இங்கே காண என்னும் உவமையின் பெயர் அதனை உவமையாகக் கொண்ட ஆடவனுக்கு ஆவதால் உவமையாகுபெயர்.

வேற்றிலை நட்பான், திருவாசகம் ஓதினான் என்னு மிடத்து இலை, வாசகம் என்னும் பெயர்கள் முறையே வெறுமை, திரு என்னும் அடைபெற்று வந்தமையால், அடையடுத்தவாகுபெயர். காற் அறுத்தான் என்னுமிடத்து காற் என்னும் கரு நிறத்தின் பெயர் அதனைபுடைய மேகத்துக்கு ஆகும்போது ஆகுபெயர் ; அம்மேகம் பெய்யும் பருவத்தை உணர்த்தும்போது இருமடியாகுபெயர் ; அப்பருவத்தில் விளையும் நெற்பயிரை உணர்த்தும்போது மும்மடியாகுபெயர்.

வேற்றுமை

வேற்றுமை என்பதற்குப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்துவது என்பது கருத்து. வேற்றுமை ஏற்பது பெயர்ச் சொல்லின் சிறப்பியல்பாகும். பெயர்ச் சொல் அல்லாத வேறு எந்தச் சொல்லாயினும் வேற்றுமை ஏற்குமாயின், அச்சொல் பெயர்த் தன்மை பெற்றுவிடும். பெயர்ச் சொற்கள் முதல் வேற்றுமை தொடக்கம் எட்டாம் வேற்றுமை வரையான எட்டு வேற்றுமைகளை ஏற்கும். ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்கும் தனித்தனி உருபும் பொருளும் உண்டு. உருபு விரிந்து நிற்பது வேற்றுமை விரி என்றும், உருபு தொக்கு நிற்பது வேற்றுமைத் தொகை என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(1) முதல் வேற்றுமை :

இது எழுவாய் வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதற்கு உருபு திரிபில்லாத பெயரே ; வேறு உருபு இல்லை. சிறுபள்ளம் - ஆளவன், ஆகின்றவன், ஆவான், என்பவன் முதலிய ஐம்பாற் சொற்களும் சொல்லுருபாக வரும். இவ்வேற்றுமை வினை, பெயர், வினா என்பவற்றைக் கொண்டு முடியும்.

- உ - ம் : 1. உழவன் பாடுகிறான்.
2. உழவனானவன் பாடுகிறான்.
3. சாத்தன் வணிகன்.
4. அவர் யார் ?

(2) இரண்டாம் வேற்றுமை :

இது ஐ வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதற்கு ஐ ஒன்றே உருபாகும். சொல்லுருபு இல்லை, இதன் பொருள் செயற்படுபொருள். அது அறுவகைப்படும். இரண்டாம் வேற்றுமை வினை கொண்டு முடியும்.

- உ - ம் : 1. வீட்டைக் கட்டினான் — ஆக்கப்படுபொருள்
2. கோட்டையை இடித்தான் — அழிக்கப்படுபொருள்
3. ஊரை அடைந்தான் — அடையப்படுபொருள்
4. மனையைத் துறந்தான் — துறக்கப்படுபொருள்
5. காணையை ஒத்தான் — ஒக்கப்படுபொருள்
6. பொருளை உடையான் — உடைமைப் பொருள்

(3) மூன்றாம் வேற்றுமை :

இது ஒரு வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதன் உருபுகள் ஆல், ஆன், ஒடு, ஒடு என்பன. இவை வினையைக்கொள்ளும். மூன்றாம் வேற்றுமையின் பொருள்கள் கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்ச்சி என மூன்றாம். ஆல், ஆன் என்னும் உருபுகள் கருவிப் பொருள், கருத்தாப் பொருள் என்னும் இரு பொருள்களையும் உணர்த்தி நிற்கும். ஒடு, ஒடு என்பவை உடனிகழ்ச்சிப் பொருளை உணர்த்தும்.

உ-ம் :

வாளால் வெட்டினான் } கருவிப் பொருள்
வாளன் வெட்டினான் }

தச்சனால் ஆக்கப்பட்ட கோயில்	கருத்தாப்
தச்சனால் ஆக்கப்பட்ட கோயில்	பொருள்

ஆசிரியனோடு மாணாக்கன் சென்றான்	உடனிகழ்ச்சிப்
ஆசிரியனோடு மாணாக்கன் சென்றான்	பொருள்

'ஆன்' உருபு செய்யுள் வழக்கு. கருவிப் பொருளிலே ஆல், ஆன் உருபுகள் நிற்கவேண்டிய இடத்திற் 'கொண்டு' என்பது சொல்லுருபாய் வரும். உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் ஒரு, ஒரு உருபுகள் நிற்கவேண்டிய இடத்தில் 'உடன்' என்பது சொல்லுருபாய் வரும்.

உ-ம் : வாள் கொண்டு வெட்டினான்.

ஆசிரியனுடன் மாணாக்கன் சென்றான்.

(4) நான்காம் வேற்றுமை :

இது கு வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதற்கு உருபு கு ஒன்றேயாகும். இது வினையையும் வினையோடு பொருந்தும் பெயரையும் கொள்ளும். இதற்குக் கோடல் (கொள்ளுதல்) முதலான ஏழு பொருள்கள் உண்டு.

உ-ம் :

1. ஏழைக்குப் பணங் — கோடற் பொருள்.
கொடுத்தான்.
2. பாம்புக்குப் பகை கீரி. — பகை தொடர் பொருள்.
3. பாரிக்கு நண்பன் கபிலர். — நட்புத் தொடர்
பொருள்.
4. அரசனுக்கு உரியது மணிமுடி. — தகுதியுடைப் பொருள்.
5. தாலிக்குப் பொன் — முதற் காரணகாரியப்
உருக்கினான். பொருள்.
6. கூலிக்கு வேலை செய்தான். — நிமித்த காரணகாரியப்
பொருள்.
7. பொன்னனுக்கு மகன் — முறைக்கியை பொருள்.
கண்ணன்.

இவ்வுருபு நிற்கற்குரிய சில இடங்களிலே 'பொருட்டு' 'நிமித்தம்' என்பனவும் இவ்வுருபின்மேல் 'ஆக' என்பதும் சொல்லுருபுகளாக வரும்.

- உ-ம் : கூலியிற் பொருட்டு வேலை — இங்கே இன் என்பது
செய்தான். சாரியை
- கூழின் திமித்தம் பாட்டுப் — இங்கேயும் இன்
பாடினார். என்பது சாரியை
- கூலிக்காக மாறடித்தனர். — (கூலிக்கு + ஆக =
கூலிக்காக)

(5) ஐந்தாம் வேற்றுமை :

இது இன் வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதன் உருபுகள் இன், இல் என்பனவாகும். இவை வினையையும் வினையோடு பொருந்தும் பெயரையும் கொள்ளும். ஐந்தாம் வேற்றுமையின் பொருள் நீக்கம், ஒப்பு, எல்லை, ஏது என்னும் நான்குமாம். ஒப்புப் பொருளிலே 'இதனின் இத்தன்மையது இது' என்னும் ணப்பாட்டில் ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொடர் அமையும். இது உறழ்ச்சிப் பொருள், பொருஷப் பொருள் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இரு பொருள்களை ஒப்பிட்டு ஏற்றத்தாழ்வு கூறுவதே உறழ்ச்சிப் பொருளாம்.

உ - ம் :

ஊரின் நீக்கினான்	}	நீக்கப் பொருள்
மலையில் வீழ் அருவி		ஒப்புப் பொருள்
அவளின் நல்லன் இவள்		(உறழ்ச்சிப் பொருள்)
பாவில் வெளிது	}	எல்லைப் பொருள்
கொக்கு		
இலங்கையின் வடக்கு		
இந்தியா		
சீர்காழியில் வடக்குச்	}	ஏதுப் பொருள்
சிதம்பரம்		
கல்வியின் உயர்ந்தவன்		
கம்பன்	}	
கல்வியில் உயர்ந்தவன்		
கம்பன்		

நீக்கப் பொருளிலும் எல்லைப் பொருளிலும் இன், இல் உருபுகளின்மேல் நின்று, இருந்து, தின்றும், இருத்தும் என்பவை சொல்லுருபுகளாக வரும்.

உ - ம் : வீட்டினின்று போயினான்.
வீட்டினின்றும் போயினான்.
வீட்டிலிருந்து போயினான்.
வீட்டிலிருந்தும் போயினான்.

நீக்கப் பொருள்

காட்டினின்று ஊர் காவதம்.	} எல்லைப் பொருள்
காட்டினின்றும் ஊர் காவதம்.	
காட்டிலிருந்து ஊர் காவதம்.	
காட்டிலிருந்தும் ஊர் காவதம்.	

உறழ்ச்சிப் பொருளிலே காட்டில், காட்டிலும், பார்க்க, பார்க்கில், பார்க்கிலும், விட என்பவை, முன் ஐ காரம் பெற்றும், பெறாமலும் சொல்லுருபுகளாக வரும்.

உ - ம் : அவனைக் காட்டில் நல்லன் இவன்.
அவனைக் காட்டிலும் நல்லன் இவன்.
பெருத்த உறுப்புக்களிற் காட்டில் பெரிய....

'அவைகளிலும் பார்க்கப் பிரீதி மிகும்படி'.
அவனைப் பார்க்கிலும் சிறியன் இவன்.
அவனைப் பார்க்கில் இவன் நல்லன்.
அதைவிட இது நல்லது.

(6) ஆறாம் வேற்றுமை :

இது அது வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதன் உருபுகள் அது, ஆது, அ என்பனவாம். இவற்றுள், அது, ஆது உருபுகள் அஃறிணையொருமைப் பெயரையும் அ உருபு அஃறிணைப் பன்மைப் பெயரையும் கொள்ளும். ஆறாம் வேற்றுமையின் பொருள் கிழமைப் பொருளாம். அது தன்னோடு ஒற்றுமையுடைய தற்கிழமை எனவும், தன்னின் வேறாய பிறிதின் கிழமை எனவும் இருவகைப் படும். ஆது என்பது அது என்பதன் திரிபு ; செய்யுள் வழக்குக்கு உரியது.

ஒருமை

பன்மை

உ-ம் : தனது கை (தற்கிழமை) — தன் கைகள்
எனது புத்தகம் (பிறிதின் கிழமை) — என் புத்தகங்கள்
தனாது கொள்கை (தற்கிழமை)

இலக்கியங்களிலே சிறுபான்மை 'அது' உருபு உயர்நினை ஒருமை, பன்மைப் பெயர்களையும் அஃறிணைப் பன்மைப் பெயரையும் கொள்ளுமிடங்கள் காணப்படுகின்றன.

உ-ம்: "அரனது தோழன்"; "குன்றவர் தமது செம்மல்"
 (உயர்திணை ஒருமை)
 "நள்ளேன் நினதடியாரோடல்லால்" (உயர்திணைப்
 பன்மை)
 என்து கைகள் (அஃறிணைப் பன்மை)

உயர்திணைப் பொருளைக் கூறும்போது, ஆறாம் வேற்றுமை
 பெரும்பாலும் தொகையாகவே வரும்; இன் சாரியைப் பெற்று
 வருதலுமுண்டு.

உ-ம்: என் அன்னை, உன் மகள், வள்ளி கணவன்.
 இத்தொகைகளை விரிக்கும்போது குவ்வுருபு கொடுத்து
 முறைக்கியை பொருளாக விரிப்பதே மரபு.

உ-ம்: எனக்கு அன்னை, உனக்கு மகள், வள்ளிக்குக் கணவன்.
 வள்ளியின் கணவன், சாத்தனின் மகள், நாட்டின்
 பாதுகாவலர் என வருமிடங்களில் இன் என்பது
 சாரியை; உருபன்று மணியினது ஒளி என்னுமிடத்து
 'அது' என்னும் ஆறன் உருபு 'இன்' என்னும்
 சாரியையுடன் வந்துள்ளது.

இனி, ஆறன் உருபுகளுள் ஒன்று நிற்குமிடத்தே, 'உடைய'
 என்பது சொல்லுருபாய் வந்து, இருதிணையிலும் ஒருமை,
 பன்மைப் பெயர்களைக் கொள்ளும்.

உ-ம்: என்னுடைய கை, உங்களுடைய புத்தகங்கள்,
 அவனுடைய அன்னை, பொன்னனுடைய புதல்வன்.

இக்காலத்தில், அதுவுருபு தழுவும் பெயரை அஃறிணை
 யொருமையென வரையறுக்காது, இருதிணையிலும் ஒருமைப்
 பெயரையும் பன்மைப் பெயரையும் ஏற்று வரக் காண்கின்றோம்.

(7) ஏழாம் வேற்றுமை :

இது கண் வேற்றுமை என்றும் பெயர் பெறும். இதற்கு உருபுகள்
 கண், இல், உள், இடம் முதலியன. இவை வினையையும்
 வினையொடு பொருந்தும் பெயர்களையும் கொள்ளும். ஏழாம்
 வேற்றுமைக்குரிய பொருள் இடப்பொருள். அதாவது, அறு
 வகைப் பெயர்களுள் எப்பெயராயினும், ஏழனுருபை ஏற்கும்
 போது, அப்பெயர் வருமொழிப் பொருளுக்கு இடமாக வேறுபடும்
 என்பதாம்.

உ-ம்: மணியின்கண் இருக்கும் ஒளி (ஒளிக்கு மணி இடமாகின்றது). இவ்வாறே பிற உதாரணங்களிலும் ஏழனுருபை ஏற்கும் பெயர்கள் இடப்பொருளாக வேறுபடுவதைக் காண்க. பிற உதாரணங்கள் வருமாறு :

பனையில் வாழும் அன்றில் (இல்—உருபு)
 மனிதருள் வந்து தோன்றிய மாணிக்கம் (உள்—உருபு)
 இறைவனிடம் உள்ள பேரருள் (இடம்—உருபு)

செய்யுளிலே இடப்பொருளையுணர்த்தும் கால், கடை, இடை, தலை, வாய், திசை, வயின், முள், சார், வலம், இடம், மேல், கீழ், புடை, முதல், பின், பாடு, உழை, உழி, வழ், அகம், புறம் போன்ற சொற்கள் பலவும் மேலே கூறியவற்றோடு ஏழன் உருபுகளாக வரும்.

(8) எட்டாம் வேற்றுமை :

இது விளி வேற்றுமை என்றுஞ் சொல்லப்படும். படர்க்கைப் பெயர்ப் பொருளைத் தனக்கு எதிர்முகமாக அழைப்பதாலாகிய விளிக்கப்படு பொருளே இதன் பொருளாம். படர்க்கைப் பெயரீற்றில் ஏ, ஓ மிகுதலும், அவ்வீறு திரிதலும், கெடுதலும், இயல்பாதலும், சுற்றயல் எழுத்துத் திரிதலும் எட்டாம் வேற்றுமையின் உருபுகளாம். இவை ஏவல் வினையைக் கொள்ளும்.

உ-ம்: மகனே வா — சுற்றில் ஏ மிகுந்தது
 அப்பனோ உண்ணாய் — சுற்றில் ஓ மிகுந்தது
 அன்னாய் பார் — சுற்று 'ஐ' ஆய் எனத் திரிந்தது
 நண்ப கேள் — சுற்று 'ன்' கெட்டது
 மக்காள் வாரீர் — சுற்றயல் எழுத்துத் திரிந்தது
 தம்பி வா — இயல்பாய் நின்றது

விளியுருபேலாப் பெயர்கள் :

சில பெயர்கள் விளியுருபு கொள்வதில்லை. அவை வருமாறு :

1. அவன் முதலான கூட்டுப் பெயர்கள்.
2. எவன் முதலான வினாப் பெயர்கள்.
3. நாமன் முதலான கிளைப் பெயர்கள்.
4. தான், தாம், தாங்கள் என்னும் பொதுப் பெயர்கள்.
5. மற்று, பிற என்னும் இடையடியாகப் பிறக்கும் பெயர்கள்.

VIII. வேற்றுமை மயக்கம்

இது உருபு மயக்கம், பொருள் மயக்கம் என இருவகைப்படும்.

(அ) உருபு மயக்கம் :

ஒரு வேற்றுமை உருபு நின்றற்குரிய இடத்தில் மற்றொரு வேற்றுமை உருபு வருதல் உருபு மயக்கமாம். அல்லாறு வருமிடத்து உருபு பற்றி வேற்றுமை கொள்ளாது, பொருள் பற்றியே வேற்றுமை கொள்ளப்படும்.

உ - ம் :

1. ஆலத்தினாலமிர்தாக்கிய கோன் — இங்கே ஆலத்தை என 'ஐ' உருபு நின்றற்குரிய இடத்தில் 'ஆல்' உருபு வந்தது. இரண்டாம் வேற்றுமையாகவே பொருள் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.
2. காலத்தினாற் செய்த நன்றி — காலத்தின் கண் என ஏழனுருபு நிற்க வேண்டிய இடத்தில் மூன்றன் உருபு வந்தது.
3. ஈசற்கு யான் வைத்த அன்பு — ஈசனிடம் என ஏழனுருபு நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நான்கனுருபு வந்தது.

(ஆ) பொருள் மயக்கம் :

ஒரு வேற்றுமைப் பொருள் மற்றொரு வேற்றுமை உருபோடுத் தகுதியாக வருவது பொருள் மயக்கமாம்.

உ - ம் :

1. சாத்தனைச் சேர்ந்தான் — சாத்தனோடு சேர்ந்தான். (இங்கே செயப்படுபொருள் மூன்றனுருபோடு வந்தது).
2. ஊரினீங்கினான் — ஊரை நீங்கினான். (இங்கே நீக்கப் பொருள் இரண்டனுருபோடு வந்தது).

இன்னும் இப்படி வருவனவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்க.

பயிற்சி

1. பின்வருவனவற்றிலே சரியான விடையைத் தெரிவுசெய்க.

நாணம் என்பது,

(1) பொருட் பெயர்.

(2) தொழிற்பெயர்.

(3) குணப்பெயர்.

(4) சினைப்பெயர்.

2. பின்வருவனவற்றுள்ளே காலக்காட்டுந் தொழிற் பெயர்,

(1) நடை (2) உண்ணல் (3) ஆண்மை (4) சொன்னது.

3. 'பாண்டவர்க்குத் தூது நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே' — இங்கே நடந்தான் என்பது,
 (1) காலங் காட்டுந் தொழிற் பெயர்.
 (2) வினையாலணையும் பெயர்.
 (3) இறந்தகால வினைமுற்று.
 (4) குறிப்புவினை.
4. பின்வருவனவற்றுள் காரணவிடுகுறிப் பெயர்,
 (1) விலங்கு (2) உயிரி (3) அணி (4) வானொலி
5. எல்லாம் என்பது,
 (1) இருதிணை மூவிடப் பொதுப்பெயர்.
 (2) இருதிணைப் படர்க்கைப் பொதுப்பெயர்.
 (3) அஃறிணை இருபாற் பொதுப்பெயர்.
 (4) உயர்திணை இருபாற் பொதுப்பெயர்.
6. பின்வருவனவற்றுள் ஆண்பாலுக்கும் பெண்பாலுக்கும் பொதுவான பெயர்,
 (1) செவிலி (2) அறிவிலி (3) தொடலி (4) வில்லி
7. 'நுண்மைநுகரேல்' என்பதில் வரும் நுண்மை,
 (1) பொருளாகுபெயர் (2) உவமையாகுபெயர்
 (3) குணவாகுபெயர் (4) இயற்பெயர்
8. பின்வருவனவற்றுள்ளே கருவியாகுபெயர் வந்துள்ள தொடர்,
 (1) ஆத்திகுடி யமர்ந்த தேவனை
 (2) திருவாய் மொழி ஓதினான்
 (3) இந்நூல் பாட்டியல்
 (4) ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்.
9. 'மலையிற் சிறியது குன்று' என்பதில் மலை என்பது ஏற்றுள்ள வேற்றுமை,
 (1) ஐந்தாம் வேற்றுமை (2) ஏழாம் வேற்றுமை
 (3) மூன்றாம் வேற்றுமை (4) நான்காம் வேற்றுமை
10. பின்வருவனவற்றுள் உருபு மயக்கம்,
 (1) கிழங்கு மணற்கீன்றமுனை
 (2) மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்
 (3) தூணிற் சார்ந்தான்
 (4) விலங்குகளினது குழாம்.

உரையாடல்

“தொலைக் காட்சியின் நன்மை திணைகள்” பற்றி ஓர் உரையாடல்
எழுதுக.

நம் பண்டைய நீதி நூலாசிரியர்

மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் வண்ணம் நம் பெரியார் நமக்கு உதவிய நூல்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்கள் நான்கினையும் பற்றியனவேயாம். இவ்வெல்லாம் நீதியின் மேல் அமைவனவெனினும், இவற்றுள் பொருட் பகுதியைப் பற்றியெழுந்த நூல்களையே 'நீதிநூல்' எனப் பெரியோர் வழங்குவர். அப்பொருட் பகுதியை மாத்திரம் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறிய ஆசிரியரும் உளர். அதனோடு அறமுதலிய ஏனைய பயன்களையும் இயைத்துக் கூறிய ஆசிரியர்களே பெரும்பான்மையோராவர். இம்முறையில் தமிழிற் சிறந்த நீதிகளை வழங்கிய வண்மையிற் சிறந்த பெரியார் திருவள்ளுவரேயாவர். அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் நீதிநூலருளிய ஆசிரியர்கள் வடமொழியிலும் தமிழிலும் பலரிருந்தனர். எனினும், அன்னார் புகழொளியெல்லாம் வானத்து விளங்கும் மீன்களாக வள்ளுவர் சீர்த்தி அப்பன்மீன் நடுவண் பான்மதிபோலத் திகழ்வதாகும். "எல்லாப் பொருளும் இதன்பாலுள; இதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்" என்றபடி உள்ளூநர் உள்ளும் பொருளெல்லாம் வள்ளுவர் வாய்மொழியிற் காணப்படுவனவேயாம். தம் தெள்ளிய கல்வியானும் ஒள்ளிய மதிநூட்பத்தானும் உலகியலையும் மக்கள் வழக்கவொழுக்கங்களையும் அழுந்தியறிந்து உள்ளத்தமைத்துத் 'திருக்குறள்' என்னும் நீதிகளாஞ்சியத்தை உலகமுள்ளளவும் நிலை பெற யாத்துதவிய பெருமையே அப்பொய்யில் புலவர் புகழொளி விஞ்சுதற்கு ஏதுவாயிற்று.

திருவள்ளுவர் எழுதிய நூல் ஒழுங்கிற்கும் ஏனையோர் நூன்முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பலவாம். தாம் கூற மேற்கொண்ட பொருளை நன்றாக ஆராய்ந்து, இவ்வாறு தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று உள்ளத்தமைத்துப் பின்னர்ச் செய்யுள் வடிவில் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். பெரும்பான்மையும் கொண்ட பொருளின் இலக்கணம், அதன் சிறப்பு, அதனாலாம் பயன், அஃதில்வழி வருந்தித்கு என்று இன்னோரன்ன பாகுபாடுகளை வரையறுத்துக்கொண்டு கூறுதல் இவர் இயல்பு. எப்பொருட்கும் வரையறையும் தெளிவும் இன்றியமையாதன. வரையறுத்துத் தெளிவுபடுத்தப்படாத பொருள்கள் மக்கள் உளங்கோடற்கு ஏற்றனவாகா என்பது பெரியார் துணிபு.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திருக்குறளுக்கு வடமொழி தென் மொழிகளிலுள்ள பற்பல நீதி நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்த பரிமேலழகர் என்னும் புலவர் பெருமான் இயற்றிய உரையே எல்லா உரைகளினும் சிறந்ததாகப் போற்றப்படுவது. அவ்வுரையாளர் ஓரிடத்து, “தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச்சுப் பூண்ட வியாழ வெள்ளிகளது துணிபு தொகுத்துப் பின் நீதிநூலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமையின்” என்று எழுதியிருத்தலால் வடமொழியிற் புகழ்மிக்கவர்களான வியாழ வெள்ளிகளின் நூற் கருத்துகள் நம் வள்ளுவர் வாய்மொழியிற் புலப்படுகின்றனவென்பது பரிமேலழகர் கருத்தாம். ஒரு நாட்டினர் வழக்கவொழுக்கங்களை உணர்ந்து அவற்றிற்கேற்ப நீதிகளை வரையறுக்கும் ஆசிரியர்கள் கால இடையறவால் சேய்மைக்கண் உள்ளாரெனினும், பொருள் ஒற்றுமைக் கருத்தால் அணிமையில் உள்ளவராகவே கருதப்படுவர்.

வடமொழியில் வழங்குஞ் சக்கிர நீதியைத் தமிழ் மக்கள் நலங்குறித்து மொழி பெயர்த்தபொழுது, யான் கண்ட புதுமைகளும் பழமைக்குரிய சான்றுகளும் பலவாம். நீர்ப்பொறி, இசைப்பொறி, காற்றியக்கும் பொறி, கம்பிவழிச் செய்தியனுப்புங் கருவி, நீராவியால் இயக்கப்படும் பொறிகள் முதலிய இக் காலத்துக் காணப்படும் இயந்திரத்தொழில்களும் அந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இவற்றின் அமைப்புமுறைகள் வேறுபட்டிருக்கலாம். போர்த் தொழில் முறைகளும், போர்க் கருவிகளும், பொறிவழியாக ஆயுதங்களைச் செலுத்தும் முறையும், வெடிமருந்து செய்யும் முறையும், படைகளின் அணி வகுப்புகளும் பிறவும் செவ்வையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. மக்கள் இயங்குஞ் சாலை ஆமை முதுகு போல் இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆமை முதுகு இரு மருங்குந் தாழ்ந்து நடுவிடம் சிறிது உயர்ந்திருக்கும். இது சாலை வழியிற் பெய்யும் மழை நீரால் அச்சாலை கெடாமலிருப்பதற்குக் கருதப்பட்டதாகும். மேலும் இந்நூலின்கண் அரசனியல்பு, அவன் சுற்றங்களாகிய அமைச்சர் முதலியோரியல்பு, வினை செய்யும் ஏவலரியல்பு, கிராம பரிபாலனம், வாணிக முறை, நியாய மன்றங்கள், நீதிபதிகளின் அதிகாரங்கள், வழக்கின் இயல்புகள் முதலியன விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கரிகாற்சோழ அரசனைக் குடிமக்களுள் ஒருவனாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இதனால் அரசன் குடிமக்களின் உயர்ந்தவனாகத் தன்னை எண்ணலாகாது என்பது புலனாகும். செங்கோன்மை தவறாது செலுத்தும் நல்லரசற்கு அரசியற் காரியம் தன்னலங் குறித்ததாகாது, குடிமக்கள்

நலங்குறித்ததேயாம். இங்கே, கோவலனைக் குற்றமில் வழியும் கொலை புரிவித்த பாண்டியனைக் கண்ணகியார் வெகுள, அது காரணமாகப் பாண்டியன் உயிரிழந்தான் என்று தண்டமிழ்ப் புலவர் சாத்தனார் செங்குட்டுவற்குக் கூறினாராக, அது கேட்ட செங்குட்டுவன் பாண்டியன் தவறின்மையையும் அரசியல் நடாத்தும் சிரமத்தையும் சாத்தனார்க்குக் கூறுமுகமாக,

மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்லென

என்று இளங்கோவடிகள் கூறியது நினைந்தின்புறத்தக்கது. “அரசன் குடிகளிடத்தினின்று தனக்குரிய அரசிறையாகிய வேதனத்தைப் பெறுதலால், அக்குடிகளுக்கு ஏவலாளர் தன்மையுடையவனாவான்” எனவும், “பூ மரத்தை வளர்த்து மலர் பறித்து மாலைகட்டிப் பயன் பெறுபவனை யொப்பக் குடிகளைப் பாதுகாத்து அவர்பால் அரசிறை பெறவேண்டும்” எனவும் “அங்ஙனமின்றி அம்மரத்தை எரித்துக் கரிசெய்து பயன் பெறுதல் போலக் குடிகளைக் கெடுத்துச் சிறுபயன் கொள்ளலாகாது” எனவும் சக்கிர நீதி கூறுகின்றது. இச்செய்திகள் மிகவும் பாராட்டற்குரியனவாம்.

திருக்குறட் பொருட்பகுதியில் அரசர், அமைச்சர், படைத் தலைவர் முதலியோரின் இலக்கணங்களாகக் கூறப்பட்டனவும் பிறவும் யாண்டும் காண்டற் கரியனவாம். ஒற்றர் இயல்பு கூறுங்கால், ஒற்றும் நீதி நூலும் ஆகிய இரண்டும் அரசர்க்கு இரு கண்களாகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் இலக்கணங் கூறுங்கால், ஒரு நாட்டில் வாழ்வார் தேடி வருந்தாமல் வேண்டுவனவெல்லாம் அங்கே பெறத்தக்கதாக இருத்தல் வேண்டும் என்னுங் கருத்தமைய “நாடென்ப நாடாவளத்தன” என்கிறார். பிணியின்மையும், நிரம்பிய செல்வமும், வினைவும், இன்பமும், காலவும் ஆகிய இவ்வைந்தும் நாட்டிற்கு அழகு செய்வனவெனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால் அரசன் தன் நாட்டை இத்தகுதிகளுக்கு உரியதாக அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்பது புலனாகும். அமைச்சரியல்பு கூறுங்கால், வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்டம், வினை செயல்வகை என மூன்றதிகாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றை ஊன்றிப் படிப்பார்க்குத் தாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றிய தெளிவு கல்லெழுத்துப் போல நெஞ்சிற் பதிவதாம். திருக்குறளேயல்லா

மல் நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்ச மூலம் முதலிய சங்கமருவியகால நீதி நூல்களும் பலவுள. அவையெல்லாம் மக்கள் ஒழுக்க முறைகளை வரையறுத்துத் தெளிவு படுத்துவனவாகும்.

நாலடியார் என்னும் நூல், சுற்பார் மனத்தைக் கவாவல்லது. “ஆலும் வேலும் பல்லிற்குறுதி, நாலுமிரண்டுச் சொல்லிற்குறுதி” என்னும் பழமொழியில் நாலென்பது நாலடியாரையும் இரண்டு என்பது ஈரடியானமைந்த திருக்குறளையுங் குறிப்பனவாம். ஒருவன் சிற்சில செயல்களிற் செவிடனாய்க், குருடனாய், ஊமையாயிருத்தல் வேண்டுமென நாலடி கூறுகின்றது. இம்முறை வியக்கத்தக்கது. இதன் கருத்து, பிறர் இரகசியங்களைக் கேட்பதிற் செவிடனாகவும், பிறர் மனைவியரைக் காம நோக்கமாகக் காண்பதிற் குருடனாகவும், பிறரைப் பற்றிக் காணாதவிடத்துப் புறங் கூறுவதில் ஊமையாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதாம். இங்ஙனம் சாதுரியமாகக் கூறியியல்பு இந்நூலிற் பலவிடங்களிற் காணலாம். ஒருவன் மற்றொருவன்பால் இல்லாத குணங்களைப் புகழ்தலினும் அவனை வைதல் நல்லதென்றோர். கடையாயார், இடையாயார், தலையாயார் ஆகிய இம்முத்திறத்தாரும் அஞ்சுதற்குரியன யாவை என்னும் வினாவை எழுப்பி விடையிறுக்கு முகமாக முறையே கடையாயார் பசிக்கு அஞ்சுவரெனவும், இடையாயார் துன்பத்திற்கு அஞ்சுவரெனவும், தலையாயார் பழிச் சொல்லிற்கு அஞ்சுவரெனவும் கூறுவர். குலப் பெருமை பேசுவார்க்கு “நல்ல குலமென்றுந் திய குலமென்றுஞ் சொல்லளவல்லாற் பொருளில்லை” என்றும், “தவங் கல்வி ஆள்வினை என்றிவற்றான் ஆகும் குலம்” என்றுங் கூறுவர். இன்னோரன்ன சிறந்த நீதி மணிகள் பல ஒளி செய்தலை இந்நூலாகிய பொற்பேழையிற் பாக்கக் காணலாம்.

பிற்காலத்து ஒளவைப் பிராட்டியார் அருளிய ஆத்திகுடி, வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய நீதி நூல்கள் சிறுவரும் உணர்ந்து இன்புறத்தக்க நிலையில் அமைந்து பேரறிவாளர்க்கும் விருந்தாக விளங்குவன. ‘இயல்வது கரவேல்’ என்னும் சூத்திரம் ஒருவன் மனமொழி மெய்களாற் பிறர்க்குச் செய்யக்கூடிய உதவியை ஒளித் தலாகாது என்னும் பொருளை உட்கொண்டு இப்பொருளின் விரிவுகளுக் கெல்லாம் நிலைக்களமாக நின்றலை நோக்குவார்க்கு இதன் திட்டப் நுட்பங்கள் இனிது விளங்கும்.

சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வன் ஆடியிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்பநுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்

என்பதனாற் சூத்திரத்தின் இலக்கணத்தை அறியலாம். இவ்விலக்கணத் துக்குப் பெரிதும் இவ்வாத்திகுடிச் சூத்திரங்கள் இயைபுடையவாக விளங்குவன. இந்நூல் மாபாடியம் போன்ற விரிவுரையையேற்குந் தகுதி வாய்ந்தது. உயர்ந்த நீதிகளைச் சிறுவர் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளு தற்கும் பெரும் புலவர்கள் பல திறமாக வகுத்து ஆராய்ந்து உரை காண்டற்கும் இஃது இலக்கியமாகத் திகழுமாயின், இதனை அருளிய தமிழ்ச் செல்வியின் அறிவின் திட்டம் எத்துணைச் சிறந்ததாகும் என்பதை அறிவுடையார் உணர்வாராக.

பண்டை நீதிநூலார் கூடியவரை முயன்று தம் அனுபவத்திற் கண்ட உண்மைகளை நெடுங்காலமாயினும் சிதையாமலிருத்தற் பொருட்டுச் சூத்திர வடிவிலும் செய்யுள் வடிவிலும் யாத்துதலினர். அவை உரைநடையில் ஆக்கப்படாமை குறையென்பர் ஒரு சாரார். முற்காலத் தில் இவ்வளவு விரிவாக அச்சிடுதற்குரிய கருவிகளில்லை. கற்பவர் நெஞ்சத்தில் உரைநடையினும் செய்யுள் நடை நிலைபெற்று ஞாபகத் துக்கு நன்கு பயன்படும். காலந்தோறும் மக்கள் வழக்கவொழுக்கங்கள் மாறுபடுதல் இயல்பே. அம்மாறுபாட்டிற்கேற்ப நீதிகளும் திருத்தப் படுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். மகாபாரதத்துக் கண்ட சில அறங்கள் இக்காலத்துக்குப் பொகூத்தமாகக் காணப்படா. அது பற்றிப் பேரறிஞராகிய விவாச முனிவர் இழித்துரைக்கப்படுவாரல்லர். ஆகவே எத்தகைய நீதிகளையும் காலம் நோக்கிக் கொள்ளுதலும் தள்ளுதலுஞ் செய்தல் வேண்டும். "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்" என்பதைக் கடைப்பிடித்து மனம் போனபடி செய்யத் துணிதல் நன்றன்று. இங்ஙனம் வடமொழி தென்மொழிகளிற் சிறந்த நீதிநூல்களை ஆக்கிய பெரியா ருடைய இயல்புகளை இங்கே கூறியன கொண்டு தெளிந்துகொள்க.

பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார்

"உரைநடைக் கோவை"

அ. வினாக்கப் பயிற்சி

1. இக்கட்டுரையிற் கூறப்பட்டுள்ள நம் பண்டைய நீதி நூலாசிரியர் களின் பட்டியல் ஒன்று தருக.
2. தமிழிற் சிறந்த நீதிகளை வழங்கிய ஆசிரியர் யார்? அவருடைய நூல்பற்றி விபரிக்க.

3. சுக்கிர நீதியிற் கூறப்பட்டுள்ளனவற்றுள் இக்காலத்துக்குப் பொருத்தமானவை யாவை ?
4. நாலடியாரிலே தரப்பட்டுள்ள அறங்கள் சிலவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுக.
5. சூத்திரம் என்பது யாது ? பண்டை நீதி நூலாசிரியர் தாம் அனுபவ வாயிலாக அறிந்த உண்மைகளைச் சூத்திர வடிவில் யாத்தற்கான காரணங்கள் என்ன ?

ஆ. மொழி அறிவு — வினையியல்

(1) வினைச் சொல்லின் இயல்பு

மொழிக்கு இன்றியமையாத உறுப்பு வினைச்சொல்லாகும். அது பொருளினது புடைபெயர்ச்சியை, அஃதாவது வினைநிகழ்ச்சியை உணர்த்துஞ் சொல்லாம். வினைச் சொல்லொன்று தன்னளவில் நின்றே ஒரு வாக்கியத்தை அமைக்க வல்லது. வா, போ என்னும் ஏவல் ஒருமை வினைகள், முற்றுக்களாய் நின்று தனித்தனியே வாக்கியங்களாக அமைய வல்லன. அன்றியும், வாக்கியத்தில் எழுவாய், செயப்படுபொருள் முதலிய பலவும் வாக்கியத்தின் வினைச் சொல்லைச் சார்ந்து, அதற்குத் துணையாக வருவனவாகவே உள்ளன.

செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம்
செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே

(நன்னூல், 320)

என்னும் வினையின் இலக்கணம் வினைச் சொல்லின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றது. வினையானது வினைமுதல், கருவி, இடம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் என்னும் இவ்வாறுங் காரணமாகவேனும், இவற்றுட் பல காரணமாகவேனும் நிகழும்.

நால்வகைச் சொற்களுள் மொழிக்கு உயிர்நாடியாக இருப்பவை வினைச்சொற்களே. இவையே மொழியின் தனிப் பண்பைப் பேணிக் காப்பவை. ஆதலால் வினைச் சொற்கள் வேற்று மொழிகளிலிருந்து

கடனெடுக்கப்படுவதில்லை. தமிழில் மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வினையடிகள் உள்ளன. அவையெல்லாம் தொழிற் பண்பு உணர்த்தும் உரிச்சொற்களாம்.

அதிகரித்தல் (அதிகரி), கோபித்தல் (கோபி),
சிந்தித்தல் (சிந்தி), பந்தித்தல் (பந்தி),
பராமரித்தல் (பராமரி), பரிணமித்தல் (பரிணமி),
பீடித்தல் (பீடி), வந்தித்தல் (வந்தி),
வஞ்சித்தல் (வஞ்சி), யாசித்தல் (யாசி) என்பன போன்ற

மிகச் சில வினைச் சொற்கள் வடமொழித் தாதுக்களின் அடியாகப் பிறந்தவை ; இவைகூட இகரவிருதி பெற்றுத் தமிழ் வினையடிகள் போல மாறிய பின்பே, ஏனைய தமிழ் வினையடிகள் போலக் காலங்காட்டும் இடைநிலை, பால்காட்டும் விருதி ஆகியவற்றை ஏற்கின்றன.

தமிழில் வினைச் சொற்களின் பல்வேறு அமைப்புகளையும் பொருள் வேறுபாடுகளையும் கற்கும் அளவிற்குத் தேர்ச்சி பெற்றாலே மொழியில் வல்லவராதல் இயலும்.

(2) காலம் உணர்த்துதல்

காலம் உணர்த்துதல் வினைச் சொல்லின் சிறப்பியல்பாகும்

வேற்றுமை ஏற்பது எவ்வாறு பெயர்ச் சொல்லுக்குச் சிறப்பியல்போ, அவ்வாறே காலம் உணர்த்துவது வினைச் சொல்லுக்குச் சிறப்பியல்பாகும். காலம் வெளிப்படையாகவும் உணர்த்தப்படும் ; குறிப்பாகவும் உணர்த்தப்படும். காலத்தை வெளிப்படையாக உணர்த்தும் வினை தெரிநிலைவினை எனப்படும். காலத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் வினை குறிப்புவினை எனப்படும். குறிப்பு வினையை வினைக்குறிப்பு என்றும் சொல்வதுண்டு.

காலம் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என மூவகைப்படும். தொழிலினது கழிவு இறப்பாகும். தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெறாத நிலைமை நிகழ்வு எனப்படும். தொழில் பிறவாமை எதிர்வாகும்.

உ—ம் : உண்டான் — இறந்தகாலம் (வினை நிகழ்ந்து முடிந்த நிலை)

உண்கின்றான் — நிகழ்காலம் (வினை தொடங்கி முடியாமலிருக்கும் நிலை)

உண்பான் — எதிர்காலம் (வினை தொடங்காத நிலை)

இவை தெரிநிலை வினைகள். குறிப்பு வினை முக்காலத்தையும் குறிப்பாக உணர்த்தி நிற்கும்.

உ - ம் : உடையான் : இவன் முன்னர்ய் பொருள் உடையான் என்னுமிடத்து, முன்னர் என்னுங் குறிப்பினால் இறந்த காலத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இவன் இப்பொழுது பொருளுடையான் என்னுமிடத்து, இப்பொழுது என்னுங் குறிப்பால் நிகழ் காலத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது. 'இவன் பிற்காலத்திற் பொருள் உடையான்' (ஆவான்). 'ஆவான்' என்னும் ஆக்கவினை இல்லாமலும் வருவதுண்டாகலின், பிற்காலத்தில் என்னுங் குறிப்பால் எதிர்காலத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

(3) தெரிநிலை வினைகள் காலங்காட்டும்முறை

(அ) இடைநிலையாற் காலங்காட்டுதல் : வினையடிகள் காலங்காட்டும் இடைநிலை பெற்று முக்காலங்களையும் காட்டுவதே பெரும் பாண்மையாகும்.

(i) இறந்தகால இடைநிலைகள் : த், ட், ற், இன்.

உ - ம் :	செய்தான்	செய்	+	த்	+	ஆன்
	உண்டான்	உண்	+	ட்	+	ஆன்
	சென்றான்	செல்	+	ற்	+	ஆன்

(குறிப்பு : ட், ற் என்பன 'த்' என்பதன் திரிபுகள் என்பதை மொழியியலார் விளக்குவர் : உண் + த் + ஆன், செல் + த் + ஆன் என்பன மயக்க விதியின்மையால் முறையே டகரவொற்றாகவும், றகரவொற்றாகவும் திரிந்துள்ளன.)

உறங்கினான் : உறங்கு + இன் + ஆன்

போனது : போ + (இ)ன் + அது (இன்
என்பதன் இகரம் கெட்டது)

எஞ்சியது : எஞ்சு + இ(ன்) + அது (இன்
என்பதன் ஈறு கெட்டது)

(ii) நிகழ்கால இடைநிலைகள் : கிறு, கின்று

உ - ம் : செய்கிறான் : செய் + கிறு + ஆன்

செய்கின்றான் : செய் + கின்று + ஆன்

(குறிப்பு : 'கிறு' என்பதன் திரிபே 'கின்று' என்பது. செய்யுளில் இன்னோசைக்காக னகரவொற்று இடையிலே சேர்ந்து தின்றது என்பர் மொழியியலார். 'ஆதின்று' என நன்னூலார் காட்டிய இடைநிலை தவறாகச் சொல்லைப் பிரித்ததன் விளைவாகும். 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால விளையெச்சத்துடன் 'நில்' என்னும் துணைவினை சேர்ந்து, செய்யாநின்றான், செய்யாநிற்கிறான், செய்யாநிற்பான் என முக்காலத்துக்கும் வருமாதலின், அதனை நிகழ்கால இடைநிலைவென்பது தவறு).

(iii) எதிர்கால இடைநிலைகள் : ப், வ்.

உ - ம் : உண்பான் : உண் + ப் + ஆன்

செய்வான் : செய் + வ் + ஆன்

(ஆ) பகுதி இரட்டித்து இறந்த காலங் காட்டுதல் :

சில வினையடிகள் பகுதி இரட்டித்து இறந்த காலத்தைக் காட்டும்.

உ - ம் :

நகு > நக்கு — நக்கான் (நக்கு + ஆன்)

அடு > அட்டு — அட்டான் (அட்டு + ஆன்)

அறு > அற்று — அற்றான் (அற்று + ஆன்)

இடு > இட்டு — இட்டான் (இட்டு + ஆன்)

உறு > உற்று — உற்றான் (உற்று + ஆன்)

உகு, கெடு, சுடு, செறு, தடு, தொடு, தொகு, நடு, நெடு, படு, புடு, பெறு, மிடு, விடு என்பன இவ்வகையிற் குறிப்பிடத் தக்கன.

(இ) விசுவநாதர் காலங் காட்டுதல் : (பெரும்பாலும் செய்யுள் வழக்கு)

(i) து, தும், நு, நும் என்னும் விசுவநாதர் இறந்த காலமும் எதிர் காலமும் காட்டும். இவை தன்மை இடத்திற்கு உரியன.

உ-ம் :

வந்து (வந்தேன்),	வந்தும் (வந்தேம்) ;
வருது (வருவேன்),	வருதும் (வருவேம்) ;
சென்று (சென்றேன்),	சென்றும் (சென்றேம்) ;
சேறு (செல்வேன்),	சேறும் (செல்வேம்).

(ii) கு, கும் என்னும் விசுவநாதர் எதிர் காலங் காட்டும். இவையும் தன்மை இடம்.

உ-ம் :

உண்கு (உண்பேன்), உண்கும் (உண்பேம்).

(iii) டு, டும் என்னும் விசுவநாதர் இறந்த காலங் காட்டும். இவையும் தன்மை இடம்.

உ-ம் :

உண்டு (உண்டேன்), உண்டும் (உண்டேம்).

(iv) இ என்னும் முன்னிலை வினைமுற்று விசுவநாதர் ப, மார் என்னும் படர்க்கை வினைமுற்று விசுவநாதர் ப, மார், இய, இயர், அல் என்னும் வியங்கோள் வினைமுற்று விசுவநாதர் நான்கும்; ஆய், இ, ஆல், ஏல், காண், மின், உம், ஈர் என்னும் முன்னிலையேவல் விசுவநாதர் ஆகிய பதினைந்து விசுவநாதர் களும் எதிர் காலங் காட்டும்.

உ-ம் :

- (1) சேறி (செல்வாய்)
- (2) நடப்ப (நடப்பார்), நடமார் (நடப்பார்)
- (3) வாழ்க, வாழிய, வாழியர், உண்ணல்
- (4) நடவாய், உண்ணுதி, மறால், அழேல், சொல்லிக்காண், நடமின், உண்ணும், உண்ணீர்.

(v) உம் என்னும் செய்யுமென் முற்று விசுவநாதர் நிகழ் காலமும் எதிர் காலமும் காட்டும்.

(4) இக்கால வழக்கிற் பயிலுங் காலக் கூறுபாடுகள்

இக்காலத்தில் தமிழ் வினையடிகள் இடு, இரு, கொள், நில முதலிய துணைவினைகளின் உதவியோடு கூட்டு வினைச் சொற்களாய் அமைந்து, முக்காலத்திலும் நுட்பமான கூறுபாடுகளை உணர்த்து

கின்றன. இவ்வகையில் அவை ஆங்கிலமொழி வினைச்சொற்களை ஒத்திருக்கின்றன. துணைவினை சேரும்போது, முதல்வினை இறந்த கால வினையெச்சமாய் நின்று, துணைவினையை முடிக்குஞ் சொல்லாகக்கொள்ளும். இவ்வாறு அமையுங் கூட்டுவினையிலே, பின்னுறுப்பாய் நிற்கும் துணைவினையே முக்கால வடிவங்களையும் கொள்ளும். முற்காலச் செய்யுளிலும் இத்தகைய கூட்டுவினை அமைப்புக் காணப்படுகிறது. 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம் 'நில்' என்னுந் துணைவினையோடு சேர்ந்து, செய்யாநின்றான், செய்யாநிற்கின்றான், செய்யாநிற்பான் என்பன போன்ற வினை வடிவங்களைக் கொள்ளும்.

“ஏசாநிற்பார் என்னையுனக் கடியானென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்பார் யான்றானும் பேணாநிற்பேன் நின்னருளே ”

என வரும் திருவாசகச் செய்யுளடிகளில் ஏசாநிற்பார், பேசாநிற்பார், பேணா நிற்பேன் என்பன இவ்வாறு அமைந்த கூட்டு வினைச்சொற்களாம். இந்த அமைப்பைக் கண்டுகொள்ளாமையால், தமிழிலக்கணக் காரர் 'ஆநின்று' என்பதோர் இடைநிலையைக் கொண்டு, அது நிகழ்காலத்தை உணர்த்தும் என்றனர் (நன்னூல், 143), உண்மையிலே, 'செய்யாநின்றான்' என்பது இறப்புத் தொடர்ச்சியையும் 'செய்யாநிற்கின்றான்' என்பது நிகழ்வுத் தொடர்ச்சியையும், 'செய்யாநிற்பான்' என்பது எதிர்வுத் தொடர்ச்சியையும் உணர்த்துவன என்று கொள்ளலாம்.

முக்காலக் கூறுபாடுகள்

i. இறந்த காலம் :

(1) தனி இறப்பு	— செய்தான்
(2) இறப்பு நிறைவு
(இறப்பிலிறப்பு)	— செய்திட்டான், செய்திருந்தான்
(3) இறப்பில் நிகழ்வு	— செய்திருக்கிறான்
(4) இறப்பில் எதிர்வு	— செய்திருப்பான்
(5) இறப்புத் தொடர்ச்சி	— செய்யாநின்றான், செய்துகொண்டிருந்தான்

ii. நிகழ் காலம் :

(1) தனி நிகழ்வு	— செய்கிறான்
(2) நிகழ்வு நிறைவு	— செய்திருக்கின்றான்
(3) நிகழ்வுத் தொடர்ச்சி	— செய்யாநிற்கின்றான், செய்துகொண்டிருக்கின்றான்.

iii. எதிர் காலம் :

- (1) தனி எதிர்வு — செய்வான்
(2) எதிர்வுத் தொடர்ச்சி — செய்யாநிற்பான், செய்து
கொண்டிருப்பான்.

(5) தெரிநிலைவினைப் பகுப்பு

(அ) முற்றுவினையும் எச்சவினையும்

(i) முற்று வினை :

முற்றுவினையாவது பால்காட்டும் விசுவியோடு கூடி,
நிறைந்து நின்று, பெயரைக் கொண்டு முடியும்.

உ - ம் :

செய்தான் சாத்தன், குளிர்ந்தது நிலம்.

(ii) எச்ச வினை :

எச்சவினை பெயரெச்சம் என்றும், வினையெச்சம் என்றும்
இருவகைப்படும்.

பெயரெச்சமாவது, பால் காட்டும் முற்று விசுவியோடு பெறாத
குறைச் சொல்லாய்ப் பெயரைக் கொண்டு முடியும்
வினையாம்.

உ - ம் :

செய்த சாத்தன், செய்கின்ற சாத்தன், செய்யுஞ் சாத்தன்.

வினையெச்சமாவது, பால்காட்டும் முற்றுவிசுவியோடு பெறாத
குறைச் சொல்லாய் வினைச் சொல்லைக் கொண்டு முடியும்
சொல்லாம்.

உ - ம் :

செய்து வந்தான் ; செய்ய மகிழ்ந்தான் ; செய்யின்
வருவான்.

(பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்பன பின்னர் விரிவாக
விளக்கப்படும்.)

(ஆ) உடன்பாடும் எதிர்மறையும்

(i) உடன்பாட்டு வினை :

உடன்பாட்டு வினையாவது தொழிலினது நிகழ்ச்சியை
உணர்த்தும் வினையாம். இது விதி வினை எனவும்
பெயர்பெறும்.

உ - ம் : நடந்தான்	— (முற்று)
நடந்த	— (பெயரெச்சம்)
நடந்து	— (வினையெச்சம்)

(ii) எதிர்மறை வினை :

எதிர்மறை வினையாவது தொழில் நிகழாமையை உணர்த்தும் வினையாம். இது மறைவினை எனவும் பெயர்பெறும்.

உ - ம் : நடவான்	— (முற்று)
நடவாத	— (பெயரெச்சம்)
நடவாது	— (வினையெச்சம்)

முற்கால, இக்கால எதிர்மறை வினைமுற்று வடிவங்கள்

(i) முற்கால வடிவங்கள் :

இறந்தகால, நிகழ்கால உடன்பாட்டு வினைமுற்றுகள் கால இடைநிலைக்கும் பால்காட்டும் விகுதிக்கும் இடையில் 'இல்' என்னும் எதிர் மறை இடைநிலைகள் பெற்று, எதிர்மறையாகும். எதிர்கால வினைமுற்று, பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் 'ஆ' என்னும் எதிர்மறை இடைநிலையைப் பெற்று எதிர்மறையாகும். 'ஆ' என்னும் இந்த இடைநிலை புணர்ந்து கெடும். எதிர்கால இடைநிலைகளாகிய ப், க் என்பன எதிர் மறையில் வருதலில்லை.

உடன்பாடு	எதிர்மறை
உ - ம் :	
செய்தான்	— செய்திலன் (செய் + த் + இல் + அன்)
உண்கின்றார்	— உண்கின்றிலர் (உண் + கின்று + இல் + அர்)
செய்யேவன்	— செய்யேவன் (செய் + ஆ + ஏன்)

மற்றொருவகை எதிர்மறை வடிவங்கள், உடன்பாட்டு வினைமுற்றுடன் அல்லன், அல்லள், அல்லர், அன்று, அல்ல முதலிய குறிப்புவினை முற்றுக்களைச் சேர்த்துக் கூட்டுவினைகளாக அமையும்.

உடன்பாடு	எதிர்மறை
உ - ம் : செய்தான்	— செய்தானல்லன் (செய்தான் + அல்லன்)
உண்கின்றார்	— உண்கின்றாரல்லர் (உண்கின்றார் + அல்லர்)
செய்வேன்	— செய்வேனல்லேன் (செய்வேன் + அல்லேன்)

(ii) இக்கால வடிவங்கள் :

இறந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இருதிணை, ஐம்பால், மூவிடங்களுக்கும் பொதுவான எதிர்மறை வினைமுற்று, 'செய்' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்துடன் 'இல்லை' என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றுச் சேர்வதால் அமையும்.

உ - ம் : நான், நாங்கள் நீ, நீங்கள் அவன், அவள், அவர்கள், அது அவை	நேற்று, இப்பொழுது	படிக்க வில்லை உண்ண வில்லை செய்ய வில்லை உறங்க வில்லை
---	----------------------	--

எதிர்கால எதிர்மறை வினைமுற்று வடிவங்கள் இவ்வாறு திணை, பால், இடங்களுக்குப் பொதுவாய் வருவதில்லை ; 'செய்' என்னும் எச்சத் தோடு 'மாட்டு' என்னும் துணைவினை சேர்ந்து பால்காட்டும் விருதிபெற்று வருவதே பெரும்பான்மை வழக்கு.

உ - ம் : நான் செய்யமாட்டேன் ; நாங்கள் செய்யமாட்டோம்.
நீ படிக்கமாட்டாய் ; நீங்கள் படிக்க மாட்டீர்கள்.
அவன் வரமாட்டான் ; அவள் வரமாட்டாள் ; அவர்கள்
வரமாட்டார்கள்.
அது ஓடமாட்டாது ; அவைகள் ஓடமாட்டா.

(இ) தன்வினையும் பிறவினையும்

(i) தன்வினை :

தன்வினையாவது, தன்னொழுவாய்க் கருத்தாவின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதனிலையடியாகத் தோன்றிய வினையாம். இது இயற்றுதற் கருத்தாவின் வினை.

உ-ம் : சாத்தான் நடந்தான் ; தச்சன் வீட்டைக் கட்டினான்.

(ii) பிறவினை :

பிறவினையாவது தன்னொழுவாய்க் கருத்தாவல்லாத பிற கருத்தாவின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதனிலையடியாகத் தோன்றிய வினையாம். இது ஏவுதற் கருத்தாவின் வினை.

உ-ம் : தாய் குழந்தையை நடப்பித்தான்.
அமைச்சர் தச்சராற் கோயிலைக் கட்டுவித்தார்.

தன்வினைகள் பிறவினைகளாகும் விதம்

1. தன்வினைப் பகுதியுடன் வி, பி என்னும் விகுதிகளைச் சேர்த்தல் :

உ - ம் : செய் — செய்வி ; செய்வித்தான்
நட — நடப்பி ; நடப்பித்தான்

2. தன்வினைப் பகுதியின் ஈற்று வல்லெழுத்து இரட்டித்தல் :

உ - ம் : பெருகு — பெருக்கு ; பெருக்கினான்
ஆகு — ஆக்கு ; ஆக்கினான்
வாடு — வாட்டு ; வாட்டினான்
ஆறு — ஆற்று ; ஆற்றினான்

3. மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாதல் :

உ - ம் : திருந்து — திருத்து ; திருத்தினான்
அடங்கு — அடக்கு ; அடக்கினான்

4. கு, சு, டு, து, பு, று என்பவற்றுள் ஒன்று பகுதியுடன் சேர்த்தல் :

உ - ம் :	போ	— போக்கு ;	போக்கினான்
	பாய்	— பாய்ச்சு ;	பாய்ச்சினான்
	உருள்	— உருட்டு ;	உருட்டினான்
	நட	— நடத்து ;	நடத்தினான்
	எழு	— எழுப்பு ;	எழுப்பினான்
	பயில்	— பயிற்று ;	பயிற்றினான்

5. பகுதி மாறாமல் நின்று, இடைநிலையோடு புணருமிடத்து வல்லினம் மிகுதல் ; (வல்லினம் மிகா வழித் தன்வினையாம்)

உ - ம் :	சேர்கிறேன்	— சேர்க்கிறேன்
	அடைவேன்	— அடைப்பேன்
	சேர்ந்தேன்	— சேர்த்தேன்

6. இக்காலத்திலே 'செய்' என்னும் எச்சத்தோடு செய், பண்ணு, வை என்னும் துணைவினைகள் சேர்வதாற் பிறவினைகள் அமைகின்றன.

உ - ம் :	ஓட	+ செய்	— ஓடச்செய் ; ஓடச் செய்தான்
	உண்ண	+ பண்ணு	— உண்ணப்பண்ணு ; உண்ணப்பண்ணினான்
	அழ	+ வை	— அழவை ; அழவைத்தான்

(*) செய்வினையும் செயப்பாட்டுவினையும்

(i) செய்வினை :

செய்வினையாவது, 'படு' விருதி புணராத முதலிலை அடியாகத் தோன்றி, எழுவாய்க் கருத்தாவைக் கொண்டு வரும் வினையாம்.

உ - ம் :	ஆசிரியன்	{ நடந்தான் எழுதினான் எழுதுவித்தான்
----------	----------	--

(ii) செய்ப்பாட்டுவினை :

செய்ப்பாட்டுவினையாவது, 'படு' விகுதி புணர்ந்த முதனிலை அடியாகத் தோன்றி, வினைமுதல் மூன்றாம் வேற்றுமையிலும், செய்ப்படுபொருள் எழுவாயிலும் வரப்பெறும் வினையாம்.

உ - ம் : ஆசிரியனால் நூல் எழுதப்பட்டது.

ஆசிரியனால் கட்டுரை எழுதுவிக்கப்பட்டது.

செய்வினை செய்ப்பாட்டு வினையாகும் விதம்

வினையடிகளுட் செய்ப்படுபொருள் குன்றாத வினையடியும், பிற வினையடிகளுமே செய்ப்பாட்டு வினையாக மாற்றப்படத்தக்கவை.

1. செய என்னும் எச்சம் + படு
உ - ம் : செய்யப்பட்டது, உண்ணப்பட்டது.
2. செய என்னும் எச்சம் + பெறு
உ - ம் : எழுதப்பெற்றது, கொடுக்கப்பெற்றான்.
3. வினையடிப்பெயர் + உண்
உ - ம் : கட்டுண்டோம் (கட்டு + உண்)
4. வினையடிப்பெயர் + படு
உ - ம் : அடிபட்டது (அடி + படு)
5. இறந்த கால வினையெச்சம் + ஆ
உ - ம் : எழுதியாயிற்று (எழுதி + ஆ)
6. இறந்த கால வினையெச்சம் + போ
உ - ம் : உடைந்து போயிற்று (உடைந்து + போ)

5, 6 ஆகிய வகைகள் இறந்த காலத்தில் மட்டுமே வழங்குவன. ஏனையவை எல்லாக் காலங்களிலும் வரும். 'கட்டுரை எழுதியாயிற்று', 'பாணை உடைந்து போயிற்று' என்னும் வாக்கியங்கள் செய்வினை போலத் தோன்றினும், செய்ப்பாட்டு வினைப் பொருளுடையன.

(6) குறிப்பு வினைகள்

குறிப்புவினை என்பது தமிழுக்குச் சிறப்பானதொன்று. பிற திராவிடக் குடும்பத்து மொழிகளிலும் இவ்வழக்கு உண்டென்பர். குறிப்பு வினைகள் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் அறுவகைப் பெயரடிகளாகவும், சுட்டு, வினா முதலிய இடைச் சொல்லடியாகவும் பிறந்து, தெரிநிலை வினைக்குக் கூறப்படும் பால்

காட்டும் விசுவிகளைப் பெற்று வரும். பண்புப் பெயர்கள் குறிப்பு வினையாக வரும்போது, அடிச் சொல்லுடன் மட்டுமே 'விசுவிகள்' இயையும்.

உ - ம் : பொன்னன் (பொன் + அன்) — பொருட் பெயரடி
 நாடன் (நாடு + அன்) — இடப் பெயரடி
 தையான் (தை + ஆன்) — காலப் பெயரடி
 கட்டு. (கண் + து கண்ணையுடைத்து) — சினைப் பெயரடி
 தீது (தீ (மை) + து) — குணப் பெயரடி
 வரவிற்து (வரவு + இன் + து) — தொழில் பெயரடி
 (இன் — சாரியை)
 அற்று (அ + து), இற்று (இ + து), எற்று (எ + து)

குறிப்பு வினையாக இருந்து பின்னர்ப் பெயராக வருவனற்றைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர் என்பர்.

உ-ம் : 'நீ நல்லை' என்னுமிடத்தில் 'நல்லை' என்பது முன்னிலையொருமைக் குறிப்புவினைமுற்று. 'நல்லாய் கேள்' என்னுமிடத்து, அக்குறிப்புவினை முற்று, விளிவேற்றுமை எற்றுப் பெயராயிற்று.

குறிப்பு : தன்மை முன்னிலைகளிலே தவிர, படர்க்கையிற் பெயர்ச் சொல்லுக்கும் குறிப்புவினைக்கும் பெரும்பாலும் வேறுபாடு இல்லை. இதனைக் கொண்டு வீரமாமுனிவர் போன்ற பிறநாட்டு மொழியியலறிஞரும் இக்கால மொழியியலறிஞர் சிலரும் வாக்கியத்திற் பயனிலையாய் நிற்கும் பெயர்ச் சொல்லே குறிப்பு வினைமுற்று என்று கூறுவர். ஆனால், எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்கொண்டும் முடியும் என்று கூறிய தொல்காப்பியர், அப்பெயர் வினைக் குறிப்பு உடையது என்று கூறவில்லை. வினையியலுள்ளே வினைக்குறிப்பு என்பதை வேறாகக் கூறுவர். வினைக்குறிப்பு (அதாவது குறிப்பு வினை) மிகவும் நுட்பமாக, கூறுவோனது குறிப்பினால், காலத்தை உணர்த்துஞ்சொல் என்பது தொல்காப்பியர் கொள்கை. 'கற்று வல்லன்', 'கற்று வல்ல சான்றோர்' என்னுந் தொடர்களில், 'கற்று' என்னும் தெரிநிலை வினையெச்சம் முறையே 'வல்லன்', 'வல்ல' என்னும் சொற்களை முடிக்குஞ் சொல்லாகக் கொண்டுள்ளது. வினையெச்சம் வினைச் சொல்லையே முடிக்குஞ் சொல்லாகக் கொள்ளுமாதலின், 'வல்லன்', 'வல்ல' என்பன பெயராகமாட்டா. அவை முறையே வினைக்குறிப்பு முற்றும், வினைக் குறிப்புப் பெயரெச்சமுமாக.

(7) படர்க்கை வினைமுற்று

படர்க்கை வினைமுற்று திணையும் பாலும் பற்றி ஜுவகைப்படும்.

1. உயர்திணை ஆண்பால் : அன், ஆன் என்னும் விகுதி பெற்றுவரும்.

இறந்தகாலத்	நிகழ்காலத்	எதிர்காலத்	குறிப்பு
தெரிநிலை	தெரிநிலை	தெரிநிலை	வினைமுற்று
வினைமுற்று	வினைமுற்று	வினைமுற்று	
நடந்தனர்	நடக்கின்றனர்	நடப்பன்	குழையன்
நடந்தார்	நடக்கின்றார்	நடப்பான்	குழையான்

2. உயர்திணைப் பெண்பால் : அள், ஆள் என்னும் விகுதி பெற்றுவரும்.

இறந்தகாலத்	நிகழ்காலத்	எதிர்காலத்	குறிப்பு
தெரிநிலை	தெரிநிலை	தெரிநிலை	வினைமுற்று
வினைமுற்று	வினைமுற்று	வினைமுற்று	
நடந்தனர்	நடக்கின்றனர்	நடப்பள்	குழையன்
நடந்தார்	நடக்கின்றார்	நடப்பாள்	குழையாள்

3. உயர்திணைப் பலர்பால் : அர், ஆர், என்னும் விகுதிகள் தெரிநிலை வினைக்கும் குறிப்பு வினைக்கும் பொதுவாய் வரும். ப, மார் என்னும் காலங்காட்டும் விகுதிகள் தெரிநிலை யில் வரும்.

இறந்தகாலத்	நிகழ்காலத்	எதிர்காலத்	குறிப்பு
தெரிநிலை	தெரிநிலை	தெரிநிலை	வினைமுற்று
வினைமுற்று	வினைமுற்று	வினைமுற்று	
நடந்தனர்	நடக்கின்றனர்	நடப்பர்	குழையர்
நடந்தார்	நடக்கின்றார்	நடப்பார்	குழையார்
...	...	நடப்ப (நட + ப)	...
...	...	நடமார் (நட + மார்)	...

4. அஃறிணை ஒன்றன்பால் : து, று, என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

இறந்தகாலத்	நிகழ்காலத்	எதிர்காலத்	குறிப்பு
தெரிநிலை	தெரிநிலை	தெரிநிலை	வினைமுற்று
வினைமுற்று	வினைமுற்று	வினைமுற்று	
நடந்தது	நடக்கின்றது	நடப்பது	கண்ணது
கூவிற்று	அற்று

5. அஃறிணைப் பலவின்பால் : அ என்னும் விசுதிபெற்று வரும். இவ்விசுதி 'அன்' சாரியை பெற்றும் பெறாதும் வரும்.

இறந்தகாலத்	நிகழ்காலத்	எதிர்காலத்	குறிப்பு
தெரிநிலை	தெரிநிலை	தெரிநிலை	வினைமுற்று
வினைமுற்று	வினைமுற்று	வினைமுற்று	
நடந்தன	நடக்கின்றன	நடப்பன	கரியன்
நடந்த	நடக்கின்ற	நடப்ப	கரிய
		(நட + ப் + அ)	

(8) வினையாலணையும் பெயர் விகாரப்படுதல்

தெரிநிலை	குறிப்பு
வினையாலணையும் பெயர்	வினையாலணையும் பெயர்

நடத்தான்	குழையான், குழையினன்
நடந்தோன்	குழையோன்
நடந்தவன்	குழையவன்
நடந்தன	கரியன்
நடந்தவை	கரியவை

பயிற்சி

I. பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான விடையைத் தெரிவு செய்க.

1. வினைச் சொல்லுக்குச் சிறப்பிலக்கணம் :

- (1) உரிச்சொல்லடியாகப் பிறப்பது
- (2) காலங் காட்டுவது
- (3) பகுபதமாயமைவது
- (4) வேற்றுமையேற்பது

2. பின்வருஞ் சொற்களுள் வாக்கியமாக அமைவது :
- (1) பறவை (2) சும்மா (3) போ (4) நனி
3. பின்வருவனவற்றுள் வடமொழித் தாது அடியாகப் பிறந்த வினைச்சொல் :
- (1) யாசித்தான் (2) அருளினான்
(3) அஞ்சினான் (4) ஆண்டான்
4. பின்வருவனவற்றுள் வினைக்குறிப்பு முற்று :
- (1) நடப்ப (2) ஆவான் (3) வைவான்
(4) உடையார்
5. பின்வருவனவற்றுள்ளே பகுதி இரட்டித்து இறந்த காலம் காட்டும் சொல் :
- (1) உருட்டினான் (2) சுட்டான் (3) உண்பித்தான்
(4) கேட்டான்
6. பின்வரும் வினைச் சொற்களுள் விசுதியாற் காலம் காட்டுவது :
- (1) சென்றேன் (2) எசுவார் (3) வாழ்க
(4) குழையன்
7. பின்வருவனவற்றுள் நிகழ்ச்சி எதிர்வு ஆகிய இரு காலத்துக்கும் பொதுவானது :
- (1) உண்கும் (2) உண்ணும் (3) உண்டும்
(4) உண்
8. மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வன்றொடர்க் குற்றியலுகரமாகப் பிறவினையானது :
- (1) பெருக்கு (2) பயிற்று (3) அடக்கு (4) பாய்ச்க
9. 'தொழினுட்ப வலன் பொறியை இயங்கப்பண்ணினான்' என்பதில் வரும் இயங்கப்பண்ணினான் என்பது :
- (1) செய்யப்பொருள் குன்றிய வினை (2) தன் வினை
(3) செய்யப்பட்டு வினை (4) பிற வினை
10. பின்வருவனவற்றுள் உயர்திணைப் பன்மையையும் அஃறிணைப் பன்மையையும் உணர்த்தக்கூடிய வினை முற்று :
- (1) நடப்ப (2) நடமார் (3) நடக்கின்ற (4) நடப்பன

பொது வினைகள்

1. தன்மை வினைமுற்று

(தன்மை வினைமுற்று உயர்திணை ஆண் பெண்பால்களுக்குப் பொதுவாகும். இது இரு திணைக்கும் பொது என்பது நன்னூலார் கொள்கை.)

i. தன்மையொருமை : என், ஏன், அன் என்னும் விகுதி பெற்று வரும்.

இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	நிகழ்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	எதிர்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	குறிப்பு வினைமுற்று
--------------------------------------	--------------------------------------	--------------------------------------	------------------------

உண்டனென்	உண்கின்றனென்	உண்குவென்	குழையினென்
உண்டேன்	உண்கின்றேன்	உண்பேன்	குழையினேன்
உண்டனன்	உண்கின்றனன்	உண்பன்	குழையினன்

(குழை—காதணி)

செய்யுளிலே, தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கு மேற் சொன்ன விகுதிகளன்றி அல், கு, டு, து, று என்னும் விகுதிகளும் வழங்கும். இவற்றுள் அல் விகுதி எதிர்கால இடைநிலைகளோடு மாத்திரம் வரும். ஏனைய நான்கும் இடைநிலை இன்றித் தாமே காலங் காட்டும்.

விகுதி	இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	எதிர்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	
அல்	..	உண்பல்	} நான், யான்
கு	..	உண்கு	
டு	உண்டு	..	
து	வந்து	வருது	
று	சென்று	சேறு	

ii. தன்மைப் பன்மை : அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம் என்னும் விகுதி பெற்று வரும்.

இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	நிகழ்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	எதிர்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	குறிப்பு வினைமுற்று
உண்டனம்	உண்கின்றனம்	உண்பம்	குழையினம்
உண்டாம்	உண்கின்றாம்	உண்பாம்	குழையினாம்
உண்டனெம்	உண்கின்றனெம்	உண்பெம்	குழையினெம்
உண்டேம்	உண்கின்றேம்	உண்பேம்	குழையினேம்
உண்டோம்	உண்கின்றோம்	உண்போம்	குழையினோம்

செய்யுளிலே, தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கு மேற்சொன்ன விகுதிகளன்றி கும், டும், தும், றும் என்னும் விகுதிகளும் வழங்கும். இவை இடைநிலை இன்றித் தாமே காலங்காட்டும்.

விகுதி	இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	எதிர்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	
கும்	..	உண்கும்	} யாம்
டும்	உண்டும்	..	
தும்	வந்தும்	வருதும்	
றும்	சென்றும்	சேறும்	

2. முன்னிலை வினைமுற்று

(முன்னிலை வினைமுற்று உயர்நிலை, அஃறிணை இரண்டிற்கும் பொதுவாகும்).

i. முன்னிலை ஒருமை : ஐ, ஆய், இ என்னும் விகுதி பெற்று வரும்.

இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	நிகழ்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	எதிர்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று	குறிப்பு வினைமுற்று
உண்டனை	உண்கின்றனை	உண்பை	குழையினை
உண்டாய்	உண்கின்றாய்	உண்பாய்	குழையாய்
உண்டி	உண்ணாநிற்கின்றி	சேறி	வில்லி

ii. முன்னிலைப் பன்மை : இர், ஈர் என்னும் விசுதி பெற்று வரும்.

இறந்தகாலத்	நிகழ்காலத்	எதிர்காலத்	குறியு
தெரிநிலை	தெரிநிலை	தெரிநிலை	வினைமுற்று
வினைமுற்று	வினைமுற்று	வினைமுற்று	
உண்டனிர்	உண்கின்றனிர்	உண்பிர்	குழையிர்
உண்டீர்	உண்கின்றீர்	உண்பீர்	குழையீர்
(உண்டார்கள்)	உண்கின்றீர்கள்	உண்பீர்கள்	குழையீர்கள்)

ஈர் விசுதியுடன் கள் என்னும் பன்மை விசுதியும் சேர்ந்து விசுதிமேல் விசுதியாக வருதல் இக்கால வழக்கு. இதற்கு எழுவாயும் 'கள்' விசுதி பெற்று 'தீங்கள்' என்று நிற்கும்.

3. முன்னிலை ஏவல் வினைமுற்று

i. ஒருமை : ஆய், இ என்னும் விசுதிகள் உடன்பாட்டிலும், அல், ஏல், ஆல் என்னும் விசுதிகள் எதிர்மறையிலும் வரும். ஆய் விசுதி புணர்ந்து கெட்டுப் பகுதியளவாய் நிற்கும் வினைச் சொற்களும் முன்னிலை ஏவலொருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்றுகளாம்.

உடன்பாடு :	உண்ணாய்*	உண்ணுதி	உண் ^x	} தீ
எதிர்மறை :	உண்ணல்	உண்ணேல்	மறால்	

*உண்ணாய் என்னும் முன்னிலையொருமை எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினைமுற்றும் வேறு ; உண்ணாய் என்னும் முன்னிலை ஏவலொருமை உடன்பாட்டுத் தெரிநிலை வினைமுற்றும் வேறு. முன்னையது உண் + ஆ + ஆய் என்று பகுக்கப்படும் ; பின்னையது உண் + ஆய் என்று பகுக்கப்படும்.

^xஉண் என்னும் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும் வேறு ; உண் என்னும் முன்னிலை ஏவலொருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்றும் வேறு. முன்னையது தொழிற் பண்பு உணர்ந்தும் உரிச் சொல்லாய் ; பின்னையது ஆய் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட முன்னிலை ஏவலொருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்றாம்.

இக்கால ஊழக்கு

உடன்பாடு :	உண்
எதிர்மறை :	உண்ணாதே, உண்ணாதி

ii. பன்மை : ஈர், உள், மின் என்னும் விகுதிகள் பெற்று வரும்.

உடன்பாடு :	உண்ணீர்*	}	நீர்
	உண்ணும்		
	உண்பின்		
எதிர்மறை:	உண்ணாமின்		(உண் + அல் + மின்)

*உண்ணீர் (உண் + ஆ + ஈர்) என்னும் முன்னிலைப் பன்மை எதிர் மறைத் தெரிநிலை வினைமுற்று வேறு.

இக்கால வழக்கு

உடன்பாடு	எதிர்மறை
உண்ணும்	உண்ணாதேயும் (பேச்சு வழக்கு)
உண்ணுங்கள்	உண்ணாதேயுங்கள் (பேச்சு வழக்கு)

4. வியங்கோள் வினைமுற்று

[வியங்கோள் வினைகள் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவாய் வரும் என்று நன்னூலார் கூறுவர். (நன்னூல், 338). தொல்காப்பியர் காலத்தில் வியங்கோள் வினைகள் பெரும்பாலும் படர்க்கை இடத்திலே பயின்று வந்துள்ளன (தொல், சொல். 226). இக்காலத்திலே சில வியங்கோள் வடிவங்கள் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றுள் ஒன்றுக்கே சிறப்பாய் வருகின்றன].

வியங்கோள் வினைமுற்று : க, இய, இயர், அ, அல் என்னும் விகுதி பெற்று இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவாய் வரும்.

விகுதி	உதாரணம்	
க	வாழ்க, உண்க	}
இய	வாழிய, உண்ணிய	
இயர்	வாழியர், உண்ணியர்	
அ	வா, உண்ண	
அல்	ஓம்பல், எனல்	
		நான், யாம் நீ, நீர் அவன், அவள் அவர் அது, அவை

வாழிய என்பது பெரும்பாலும் சுற்றுயிர்மெய்கெட்டு வாழி என நிற்கும்.

வர — வருக ; உண்ண — உண்ணுக ; ஓம்பல் — ஓம்புக ;
எனல் — என்க.

எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று, பகுதிக்கும்
விகுதிக்கும் இடையில் அல் இடைநிலை பெற்று வரும்.

உ - ம் : மறவற்க (மற + அல் + க) ;
உண்ணற்க (உண் + அல் + க)

செய்யுளில் அல், ஆல் விகுதிகள் எதிர்மறை வியங்கோள் வினைக்கு
வருதலும் உண்டு.

உ - ம் : 'மகனெனல்' (மகனென்று சொல்லற்க ;)
ஓரால் (ஓருவற்க).

இக்கால வழக்கு

(i) செய என்னும் எச்சம் + கட (துணைவினை) :

உ - ம் : செய்யக்கடவன், செய்யக்கடவள், செய்யக்கடவர்,
இருக்கக்கடவது, இருக்கக்கடவேன், இருக்கக்கடவேம்,
காக்கக்கடவாய், உண்ணக்கடவீர்.

(ii) தெரிநிலை வினைமுற்று + ஆக (வியங்கோள் வினைமுற்று) :

உ - ம் : கொலை செய்யாதிருப்பாயாக ; அறஞ்செய்வேனாக ;
உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக ; இங்கே
வருவீராக.

(iii) செயவென் எச்சம் + அட்டும் (வியங்கோள் விகுதி) :

உ - ம் : வருவது வரட்டும் ; அவன் இங்கே வரட்டும் ; அவர்
சொல்லட்டும். (பெரும்பாலும் படர்க்கை இடத்திலே
திணைபால்களுக்குப் பொதுவாய் வருவதே வழக்கு).

(iv) செயவென் எச்சம் + உம் (முன்னிலைப் பன்மை விகுதி) :

உ - ம் : உடனே மறுமொழி எழுதவும் ; இந்தச் சுற்று நிருபத்தைப் பார்க்கவும். (பொதுவாக முன்னிலை இடத்திலே வழங்குவது பழைய அகரவீற்று வியங்கோட் சொல்லே, உம் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை விகுதியை மேலும் பெற்று, முன்னிலை வியங்கோளாக வழங்குகின்றதெனலாம்).

5. செய்யுமென் முற்று

செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை வினைமுற்று படர்க்கையிடத்திலே பலர்பாலொழிந்த நான்கு பால்களுக்கும் பொதுவாய் வரும். இம்முற்றுவினைச் சொல்லில் உம் விகுதி நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் காட்டும்.

உ - ம் : அவன் உண்ணும் ; அவள் உண்ணும்.
அது உண்ணும் ; அவை உண்ணும்.

6. பொதுவினைக் குறிப்பு

வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் மூன்று வினைக்குறிப்பு முற்றுச் சொற்களும் யார் என்னும் வினாவினைக் குறிப்பு முற்றுச் சொல்லும் இருதினை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவாய் வரும்.

உ-ம் : அவன், அவள், அவர் அது, அவை நான், நாம் நீ, நீர்	}	வேறு, இல்லை, உண்டு, யார்
---	---	-----------------------------

இல்லை என்பது செய்யுளில் இல் எனக் கடைக்குறையாக வருதலு முண்டு.

உ-ம் : “பழியஞ்சிப் பாத்தான் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்”.

யார் என்பது ஆர் என விகாரப்பட்டும் வரும்.

உ-ம் : “நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்களார்”

7. அஃறிணை இருபாற் பொதுவினை

எவன் என்னும் வினாவினைக் குறிப்பு முற்றுச் சொல், ஒன்றன் பாலுக்கும் பலவின்பாலுக்கும் பொதுவாய் வரும்.

உ-ம் : அஃதெவன் ? அனை எவன் ?

எவன் என்பது என், என்ன, என்னை என விகாரப்பட்டு வரும்.

உ-ம் : சுற்றதனாலாய பயனென் ? வேதமோதியுமென்ன ?
இதற்குக் காரணமென்னை ?

8. பெயரெச்சம்

பெயரெச்சம் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவாக வரும்.

(அ) தெரிநிலைவினைப் பெயரெச்சம் : இது செய்த என்னும் வாய்பாட்டு இறந்த காலப் பெயரெச்சம் எனவும், செய்கின்ற என்னும் வாய்பாட்டு நிகழ்காலப் பெயரெச்சம் எனவும், செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலப் பெயரெச்சம் எனவும் மூவகைப் படும்.

இறப்பு

நிகழ்வு

எதிர்வு

உ-ம் :

உண்ட மனிதன்
வந்த நான்

உண்ணுகின்ற மாடு
வருகின்ற அவர்

உண்ணும் நீ
வரும் மங்கை

பெயரெச்சம் கொள்ளும் பெயர்கள் :

1. வினைமுதற் பெயர்	உ-ம் : உண்ட கண்ணன்
2. செயப்படுபொருட் பெயர்	உ-ம் : உண்ட சோறு
3. கருவிப் பெயர்	உ-ம் : வெட்டிய கோடரி
4. காலப் பெயர்	உ-ம் : வந்த நேரம்
5. இடப் பெயர்	உ-ம் : உண்ட வீடு
6. தொழிற் பெயர்	உ-ம் : பார்த்த பார்வை
7. பிற பெயர்	உ-ம் : உண்ட களை

எதிர்மறை பெயரெச்சம் செய்யாத என்னும் வாய்பாட்டிலே முக்காலத் துக்கும் வரும் ; செய்யாத என்பதன் சுற்றுயிர் மெய் கெட்டும் வரும்.

உ-ம் : உடன்பாடு எதிர்மறை
 உண்ட, உண்ணுகின்ற, உண்ணும் உண்ணாத, உண்ணா
 (குதிரை) (குதிரை)

(ஆ) குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம் :

உடன்பாடு	எதிர்மறை
கரிய முகில், புதிய நட்பு	அல்லாத காலம்,
உள்ள பொருள், படத்த பாம்பு	அல்லாக் காலம் இல்
	லாத பொருள், இல்லாப்
	பொருள்.

9. வினையெச்சம்

வினையெச்சம் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவாய் வரும்.

(அ) தெரிநிலை வினையெச்சம் : இது செய்து என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம் எனவும், செய என்னும் வாய்பாட்டு முக்காலத்துக்குமுரிய வினையெச்சம் எனவும். செயின் என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம் எனவும் மூலகைப்படும்.

(i) செய்து என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம் : இது இறந்தகாலத்தை உணர்த்துவதோடு தன்கருத்தா வின் வினைகொண்டு முடியும். எச்சத்தால் உணரப்படும் தொழிலைச் செய்யும் வினைமுதலே முடிக்குஞ் சொல்லால் உணரப்படுந் தொழிற்கும் வினைமுதலாய் இருப்பது தன் கருத்தாவின் வினையாம்.

உண்டு வந்தான் — இங்கே உண்ணலைச் செய்தவனே வருதலையும் செய்கின்றான். இனி, உண்டு வந்தான், உண்டு வருகின்றான், உண்டு வருவான் என முடிக்குஞ் சொல்லின் காலம் எதுவாயினும், அதன் தொழிலாகிய வருதலுக்கு முன்னே எச்சத்தின் தொழிலாகிய உண்ணல் திகழ்கின்றமையால், எச்சத்தின் காலம் இறந்த காலம் ஆயிற்று.

செய்து என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சங்கள் உ, இ, ய் என்னும் விசுதிகளைப் பெற்றுவரும் :

உ - ம் : உ கர விசுதி : நடந்து, உண்டு, சென்று } வந்
 இ கர விசுதி : ஓடி, எண்ணி, சொல்லி } தான்
 ய கர விசுதி : ஆய், போய்

நகு என்னும் வாய்பாட்டு றி ஆம் வகை வினையடிகள் ஈற்று வல்லினம் இரட்டித்துச் செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களாகும்.

உ - ம் : புகு — புக்கு வந்தான்
 நகு — நக்கு மொழிந்தான்
 பெறு — பெற்று மகிழ்ந்தான்.

செய்யுளிலே செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் சில விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தும் வருவதுண்டு.

உ - ம் : தழவி — தழீஇக் கொண்டான்
 மருவி — மரீஇக் கொண்டான்

அன்றியும் பு, ஆ, ஊ என்னும் விசுதிகளைப் பெற்றும் வரும்.

பு கார விசுதி — உண்புகு, தேடுபு }
 ஆ கார விசுதி — உண்ணா, தேடா } வந்தான்
 ஊ கார விசுதி — உண்ணா, தேடு }

(ii) செய் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் : (அ) இறந்த காலம். இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சம், இறந்தகாலத்திலே காரணப் பொருளில் வந்து, தன் கருத்தாவின் வினையையும் பிற கருத்தாவின் வினையையும் கொண்டு முடியும்.

காரணப் பொருளில் வருதலாவது, முடிக்குள் சொல்லால் உணரப்பட்டுத் தொழிற்கு வினையெச்சத்தால் உணரப்பட்டுத் தொழில் காரணமென்பதுபட வருதல்.

உ - ம் : 1. மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது — பிற
கருத்தாவின் விளை

2. மலரை மோப்ப எடுத்தேன் — தன் கருத்தாவின்
விளை

முதல் உதாரணத்தில் எச்சத்தின் கருத்தா வேறு ; முடிக்குஞ்
சொல்லின் கருத்தா வேறு. ஆதலின் செயவென் எச்சம் பிற
கருத்தாவின் விளைகொண்டு முடிந்தது. மழைபெய்தல் நெல்
விளைதலுக்குக் காரணமாதலின், எச்சம் இறந்தகாலம்
உணர்த்தி நிற்கிறது. இங்கே எச்சத்தின் விளை (பெய்தல்)
முன்னும் முடிக்குஞ் சொல்லின் விளை (விளைதல்) பின்னும்
நிகழ்ந்தமை காண்க.

இரண்டாம் உதாரணத்தில் மோத்தலுக்கும் எடுத்தலுக்கும் நான்
என்பதே கருத்தா. ஆதலின், செயவென் எச்சம் தன்
கருத்தாவின் விளை கொண்டு முடிந்தது. மோத்தல் காரணம்,
எடுத்தல் காரியம். ஆகவே எச்சம் இறந்தகாலம் உணர்த்தி
நிற்கிறது.

செய்யுளிலே செயவென் வாய்பாட்டு இறந்த கால விளையெச்சம்
செய்தென (செய்து + என)என்னும் வாய்பாடாகவும் வரும்.

உ-ம் : மழைபெய்தென மரங் குழைத்தது — பிற
கருத்தாவின் விளை

பாலுண்டெனக் குழந்தை மகிழ்ந்தது — தன் கருத்
தாவின் விளை

(ஆ) செயவென் வாய்பாட்டு விளையெச்சம், எதிர்காலத்திலே
காரியப் பொருளில் வந்து, தன் கருத்தாவின் விளைநையயும் பிற
கருத்தாவின் விளைநையயும் கொள்ளும். காரியப் பொருளாவது,
முடிக்குஞ் சொல்லின் தொழில் காரணமாக, எச்சத்தின் தொழில்
அதன் காரியமாயிருத்தல்.

உ-ம் : 1. பயிர் செழிக்க மழை பெய்தது — பிற கருத்தாவின்
விளை

(செழித்தல் — காரியம் ; பெய்தல் — காரணம்)

இங்கு செழித்தல் பின்னும் பெய்தல் முன்னும் நிகழ்ந்தமை காண்க.

2. உண்ண வந்தான் — தன் கருத்தாவின் வினை
(உண்ணல் — காரியம் ; வருதல் — காரணம்)

செய்வென் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம் செய்தற்கு, செய்யும்படி, செய்யும் பொருட்டு, செய்யும் வண்ணம், செய்யும் வகை என்னும் வடிவங்களையும் பெற்று வரும்.

செய்யுளிலே, செய்வென் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம் இய, இயர், வான், பான், பாக்கு என்னும் விசுவகளைப் பெற்று, செய்யிய, செய்யியர், செய்வான், உண்பான், செய்பாக்கு என்னும் வாய்பாடுகளிலும் வரும். இவற்றுள் வான், பான், பாக்கு என்னும் விசுவதி பெற்றவை தன் கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடியும் ; இய, இயர் என்னும் விசுவதி பெற்றவை தன் கருத்தாவின் வினையையும் பிற கருத்தாவின் வினையையும் கொண்டு முடியும்.

உ-ம் : 1. அவர் காணிய வம்மின் — பிற கருத்தாவின் வினை.

நீர் இவை காணிய வம்மின் — தன் கருத்தாவின் வினை.

2. நாம் வாழியர் எய்தினம் — தன் கருத்தாவின் வினை.

நாம் வாழியர் இரும்பொருள் அளித்தனர் — பிற கருத்தாவின் வினை.

3. தான் சொல்வான் சென்றான்
தான் உண்பான் வந்தான்
தான் தருபாக்கு வருவான் } தன் கருத்தாவின் வினை

(இ) செய்வென் வாய்பாட்டு நிகழ்கால வினையெச்சம், இது நிகழும்போது இது நிகழ்ந்தது என்னும் பொருள்பட வந்து, பிற கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடியும்.

உ-ம் : சூரியன் உதிக்க உழவன் வயலுக்குச் சென்றான். பிற கருத்தாவின் வினை. இவ்வுதாரணத்தில், உதித்தலும் செல்லுதலும் முற்பிற்பாடின்றி உடனிகழ்ந்தமை காண்க.

(iii) செயின் என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம் : இவ்வினையெச்சம் எதிர்காலச் சொல்லையே முடிக்குஞ் சொல்லாகக் கொள்ளும். எச்சத்தின் தொழிலும் சொல்லுவோன் சொற்குப் பின்பே நிகழ்வதாயிருக்கும் ; ஆயினும், முடிக்குஞ் சொல்லின் தொழிலுக்குக் காரணமாக முன்னிகழ்வதாயும் அமையும். இவ்வினையெச்சம் தன் கருத்தாவின் வினையையும் பிற கருத்தாவின் வினையையும் கொள்ளும்.

உ-ம் : அவன் உண்ணின் உவப்பான் — தன் கருத்தாவின் வினை
 நீ உண்ணின் நான் உவப்பேன் — பிற கருத்தாவின் வினை

இன்னும், இவ்வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம் (1) ஆல், கால், கடை, வழி, இடத்து, உம் என்னும் விருதிகளைப் பெற்று, முறையே செய்தால் (செய்து + ஆல்), செய்தக்கால் (செய்து + கால்), செய்தக்கடை (செய்து + கடை), செய்தவழி (செய்து + வழி), செய்தவிடத்து (செய்து + இடத்து), செய்தலும் (செய்தல் + உம்) என்னும் வாய்பாடுகள் பற்றியும் (2) ஏல், எளின், ஆயின், ஏனும் என்னும் விருதிகள் எதிர்கால முற்றுவினைகளுடன் சேர்வதால் உண்டாகும் செய்வானேல், செய்வானெளின், செய்வானாயின், செய்வானேனும் என்னும் வாய்பாடுகள் பற்றியும் வழக்கிலே பல விகற்பப்பட்டு வரும்.

உ-ம் : (1) நீ படித்தாற் பரீட்சையிற் சித்தியெய்துவாய். (தன் கரு.)
 நீ வந்தால் நான் மகிழ்வேன். (பிற கரு.)
 நீ உண்டக்கால் உவப்பாய். (தன் கரு.)
 யான் உண்டக்காற் பசி தீரும். (பிற கரு.)
 நல்வினை தான் உற்றக்கடை உதவும். (தன் கரு.)
 நல்வினை உற்றக்கடைத் தீவினை வராது. (பிற கரு.)
 நீங்கள் இனிய கவிகளைக் கண்டவழி
 எழுதிக்கொள்ளுங்கள். (தன் கரு.)
 உதாரணங்கள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (பிற கரு.)

நீ உண்டலும் உவப்பாய். (தன் கரு.)

உண்டலும் பசி நீரும். (பிற கரு.)

(2) நண்பன் வருவானேல். } செய்தி கொண்டு வருவான்.
 நண்பன் வருவானாயின் } (தன் கரு.)
 நண்பன் வருவானெனின் } நான் மகிழ்வேன்.
 (பிற கரு.)

தந்தை தண்டிப்பாரேனும்
 தள்ளிவிட மாட்டார். (தன் கரு.)

தந்தை தண்டிப்பாரேனும்,
 தாய் அணைத்துக் கொள்வாள். (பிற கரு.)

தெரிநிலை வினையெச்சம் : உடன்பாடும் எதிர்மறையும்

உடன்பாடு	எதிர்மறை
1. செய்து, செய்யு, செய்யா, செய்யு	செய்யாது (செய்கலாது, செய்கிலாது)
2. செய	செய்யாமல்
3. செயற்கு, செய்யிய, செய்யியர்	செய்யாமல், செய்யாமே, செய்யாமை, செய்யாமைக்கு
4. செயின், செய்தால், செய்தக் கால், செய்தக்கடை, செய்த வழி, செய்தவிடத்து	செய்யாக்கால், செய்யாக்கடை, செய்யாவழி, செய்யாவிடத்து

குறிப்பு வினையெச்சம்

(i) உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையெச்சங்கள் பண்படியாகத் தோன்றி அகர விகுதி பெற்றுவரும்.

உ-ம் : மெல்லப் பேசினான், பைய நடந்தான், வலியப் புகுந்தான், சாலப் பல, உறக்கரிது, மாணப் பெரிது.

(ii) எதிர்மறைக் குறிப்புவினையெச்சங்கள் அல், இல், என்னும் எதிர்மறைப் பண்படியாகத் தோன்றி, றி, து, மல், மே, மை, ஆல், கால், கடை, வழி, இடத்து என்னும் விகுதிகளைப் பெற்றுவரும்.

உ-ம் : அறமன்றிச் செய்தான் : அருளின்றிச் செய்தான்

— (றி)

அறமல்லாது இல்லை } அருளில்லாது செய்தான்
அறமல்லது இல்லை }

— (து)

அறமல்லாமல் இல்லை : பொருளில்லாமல் வருந்து

கிறான் — (மல்)

அறமல்லாமே இல்லை : பொருளில்லாமே வருந்தி

னான் — (மே)

அறமல்லாமை இல்லை : கரவில் மாமை வரவேற்

றான் — (மை)

நீயல்லால் கதியில்லை : — (ஆல்)

அவனல்லாக்கால் நீ யார் ? நானில்லாக்கால் நீ

வருந்துவாய் — (கால்)

அவனல்லாக்கடை நீ யார் ? நானில்லாக்கடை

வருவான் — (கடை)

அவனல்லாவழி நீ யார் ? நானில்லாவழி

வருவான் — (வழி)

அவனல்லாவிடத்து நீ யார் ? நானில்லாவிடத்து

வருவான் — (இடத்து)

முற்றுவினை எச்சப் பொருள் தருதல் : இவை முற்றெச்சம் எனப்படும்.

(1) தெரிநிலை வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருள் தருதல் :

உ-ம் : கண்டனாள் வணங்கினான் (கண்டு வணங்கினான்).

(2) குறிப்பு வினை முற்று வினையெச்சப் பொருள் தருதல் :

உ-ம் : 'உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து' (உச்சிக்

கூப்பிய கையினராய்த் தன்னைப் புகழ்ந்து)

10. இருவினைப் பொதுவினைகள்

1. தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொதுவினை :

உதாரணம் : தன்வினை பிறவினை

அழி	அழிந்தான்	அழித்தான்
கரை	கரைந்தான்	கரைத்தான்
கெடு	கெட்டான்	கெடுத்தான்

தேய் தேய்த்தான் தேய்த்தான்
 வெளு (உடல்) வெளுத்தான் (உடை) வெளுத்தான்

2. உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவினை :

உதாரணம்	உடன்பாடு	எதிர்மறை
உண்ணாய்	உண்	உண்ணமாட்டாய்
உண்ணீர்	உண்ணும்	உண்ண மாட்டீர்
சாவான்	இறப்பான்	இறக்கான்
வேவான்	வெந்துபோவான்	வேகமாட்டான்

3. செய்வினைக்கும் செய்ப்பாட்டு வினைக்கும் பொதுவினை :

உதாரணம்	செய்வினை	செய்ப்பாட்டுவினை
1. புலி கொன்ற யானை	புலியைக் கொன்ற யானை	புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை
2. மீன் விழுங்கியவன்	மீனை விழுங்கியவன்	மீனால் விழுங்கப்பட்டவன்

4. செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினைக்கும் செய்ப்படுபொருள் குன்றாத வினைக்கும் பொதுவினை :

உதாரணம்	செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினை	செய்ப்படுபொருள் குன்றாத வினை
1. அழி	நீ அழி	காட்டை அழி
2. கரை	நீ கரை	புளியைக் கரை
3. கெடு	நீ கெடு	குடியைக் கெடு
4. தேய்	நீ தேய்	கட்டையைத் தேய்
5. வெளு	நீ உடம்பு வெளு	துணியை வெளு

5. முற்றுவினைக்கும் எச்சவினைக்கும் பொது வினை :

உதாரணம்	முற்று	எச்சம்
1. உண்டு	கடவுள் உண்டு	சாத்தன் உண்டு வந்தான். (வி. எ.)

2. செய்யும்	அவன் இதனைச் செய்யும்	நீ செய்யும் வேலை (பெ. எ.)
3. சென்று	யான் சென்று (சென்றேன்)	சென்று வந்தான் (வி. எ.)
4. வந்து	யான் வந்து (வந்தேன்)	வந்து சொன்னான் (வி. எ.)
5. செய்யாது	அது செய்யாது	செய்யாது விட்டேன் (வி. எ.)

பயிற்சி

பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான விடையைத் தெரிவுசெய்க :

1. யான் உண்பல் என்பதில், உண்பல் என்பது உணர்த்தும் காலம்,

- (1) இறந்தகாலம் (2) நிகழ்காலம் (3) எதிர்காலம்
(4) முக்காலமும்.

2. பின்வருவனவற்றுள் ஆண்பாலுக்கும் பெண்பாலுக்கும் பொதுவான வினைமுற்று,

- (1) எழுதினேன் (2) உண்டன (3) உண்ணாமல்
(4) என்ன

3. பின்வருவனவற்றுள்ளே பகுதி இரட்டித்துக் காலங்காட்டும் வினைமுற்று,

- (1) விடுத்தான் (2) விட்டான் (3) செய்வித்தான்
(4) உண்டும்

4. வந்த வரவு என்னுந் தொடரிலே பெயரெச்சம் கொண்ட பெயர்,

- (1) செய்யப்படுபொருட் பெயர் (2) தொழிற் பெயர்
(3) வினைமுதற் பெயர் (4) காலப் பெயர்

5. பின்வரும் வினைமுடிவுகளுள் வழுவானது,

- (1) அவன் வரும் (2) அவன் வரும்
(3) அவர் வரும் (4) அவை வரும்

6. வினையெச்சத்துக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாய் வார்த்து.
- (1) வினையெச்சம் (2) செய்வெச்சம்
(3) பண்புப் பெயர் (4) தொழிற் பெயர்
7. பின்வருவனவற்றுள் நிகழ்காலங் காட்டும் செய்வென்னெச்சம்,
- (1) மணியடிக்க விரிவுரையாளர் வகுப்புக்குள் வந்தார்.
(2) காற்றடிக்க மரக்கிளை முரிந்தது.
(3) மருந்து தின்னப் பிணி நீங்கிற்று.
(4) குளம் நிறைய மழை பெய்தது.
8. பின்வருவனவற்றுள் உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவினை,
- (1) கெட்டான் (2) செய்யாது (3) இல்லை
(4) கரையாய்
9. பின்வருவனவற்றுள் முற்றெச்சம்,
- (1) உண்டென இளைத்தான்
(2) உண்டனர் களித்தார்
(3) உண்டு மகிழ்ந்து
(4) உண்ணின் இறப்பான்
10. பின்வருவனவற்றுள் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினைக்கும் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைக்கும் பொதுவானது,
- (1) வெளு (2) நட (3) நடத்து (4) பார்

கட்டுரை

“உள்ளத்தனையது உயர்வு” என்பதை விளக்கி ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

சங்கப் புலவரும்

சங்க இலக்கியப் பண்பும்

அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த சங்க காலப் புலவர்களைச் சான்றோரென்றலும், அவர் பாடிய செய்யுளைச் சான்றோர் செய்யுளென்றலுந் தமிழ் வழக்கு. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற உள்பாங்குள்ள அப்புலவர்கள் மன்னர்க்குரிய பெரு மதிப்பை மக்கள் பாற் பெற்றனர். மக்களிடத்திற் பேரன்பும், அரசரை அறநெறியிற் செலுத்தும் அருமுயற்சியும், அஞ்சாநெஞ்சத்தோடு எவ்விடத்தும் உண்மையை எடுத்துக்கூறும் மனத்திண்மையும் உடையவர். வாழ்த்து மொழியும் பாராட்டும் உரியவர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு வழங்காத் தீரமும் உறுதியுமுடைய பெருந்தகையாளர். இதனாலன்றோ அவர்களின் அன்பைப் பெறுதல் பெரும் பேறெனக்கொண்டு அக்காலத்து அரசர்களும் வேண்டுவன புரிந்து அவர்களைச் சிறப்பித்தனர். புலவர் பாடும் புகழினும் பெரிதாக வேறெதனையும் மதியாத அரசர் அப்புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய முறையில் வாழ்ந்து அவர்களாற் பாமாலை சூட்டப்பெற்றனர். வறுமையிற் கிடந்து வருந்தியபோதும், அப்புலவர்கள் புகழுக்குரிய ஒருவனையன்றிப் பிறரைப் பாடாது. அவன் கொடுப்பது கூழாயினும் அதனை உவந்தேற்று வறுமையைப் போக்கி வாழ்ந்தனர். துன்பம் வந்துற்ற போதினும் துளங்குதலறியாத உள்ளம் படைத்த அப்புலவர்கள் பூசனை புரிந்து தம்மைப் போற்றிய மன்னருக்கு உயிரையும் உவந்தளித்தனர். அரசனின் சேற்றத்துக்கு இரையாகி அழிந்து கிடந்த இடங்களைக் கண்டு அவர்கள் இரங்கினர். நாட்டின் நலன் கருதிப் பகையரசர்களைச் சந்து செய்து, தமிழ் நாட்டிலே ஒற்றுமையை நிலவச்செய்து, தமிழர் தம் பண்பாட்டினை வளர்த்ததோடு பிறர் புகழ் பாடியும் தம் புகழ் நாட்டிய சங்க காலப் புலவர்களின் வாழ்க்கை உள்ளுந்தோறும் உவகையளிக்குந் தன்மையது. தமக்கு நெல்லிக்கனியீந்த அதிகமான் உயிர்நீத்தபோது ஓளவையார் நெஞ்சுருகிப் பாடியதும், பாரி இறந்தபின் உயிர் வாழலிரும்பாது கபிலர் வடக்கிருந்ததும், குமணன் நாடிழந்து காட்டில் வதியுநாளில் பெருந்தலைச் சாத்தனார் சென்றிரப்ப, அவன் தன் தலை கொய்தற்கு வானைக் கொடுத்தும், கோப்பெருஞ் சோழன் உயிர் துறக்க, அத்துயரைப்

பொறுக்க முடியாத பிரசாரத்தையார் தம்முயிர் துறந்ததுமாதிரி நிகழ்ச்சிகள் பல அக்காலத்துப் புலவர்களுக்கும் அரசர்களுக்குமிடையேயிருந்த அன்பின் பெருக்கை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கபிலர், பாணர் முதலிய சங்க காலப் புலவர்கள் 'தாரகை நடுவண் தண்மதி' போன்று விளங்கித் தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்க்கைக்குத் தனிப்பெருமை கொடுத்த வரலாறு புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றால்ன்றி வேறு எவ்வகையாலும் அவர் தம் பண்பட்ட வாழ்க்கையைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியாது.

ஐந்தாற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்கள் சங்க காலத்திலிருந்து செய்யுள் செய்திருக்கின்றார்களென்பது அக்கால நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. குறுகிய அக்காலப் பகுதியுட் பெருந்தொகையினராகப் புலவர்கள் தோன்றியது போல வேறென்காலப் பகுதியிலும் தமிழ் நாட்டிற் தோன்றவில்லை. ஒரு காலப் பரப்பில் அவ்வாறு பெருந்தொகையினராய்ப் புலவர்கள் தோன்றுதற்கான காரணங்களை நோக்குவோம்.

புலவனுடைய உள்ளமானது குழந்தையினுடைய உள்ளத்தை ஒருவாறு ஒத்திருக்கின்றது. இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு குதூகலங்கொள்ளுதல், சொல்லையும் அது குறிக்கும் பொருள், உணர்ச்சி முதலியவற்றையும் அவதானித்தல், கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் ஆகியன குழந்தையிடத்திலும் புலவனிடத்திலும் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள். குழந்தைப் பருவம் ஒருவனை விட்டு நீங்கவே அப்பருவத்திற்குரிய சில சிறப்பியல்புகளும் அவனை விட்டுப் பெரும்பாலும் அகன்றுவிடுகின்றன. அவ்வாறு அது நீங்கினும், கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் முதலிய சிறப்பியல்புகள் அவனை விட்டு நீங்காது வளர்ந்து வருமாயின் அவன் சிறந்த புலவனாவான் என்பதற் சந்தேகமில்லை. குழந்தைப் பருவத்திலுள்ள ஒரு சமுதாயத்திலும் குழந்தைக்குரிய மேற்கூறிய சிறப்பியல்புகள் காணப்படும். அதனால், ஒரு சமுதாயம் குழந்தைப் பருவத்திலிருக்கும் போது அதன்கண்ணுள்ள மக்களுட் பலர் தம் உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் பாக்களைப் பாடக்கூடிய ஆற்றலுடையோராயிருத்தலும், சமுதாயம் வளர்ச்சியுறத் தொடங்க, அத்தகைய புலமையுடையோர் குறைந்துபோதலும் இலக்கிய வரலாற்றுநூல்கள் கூறும் உண்மையாம். இதனாலேயே ஒரு மொழியிற் செய்யுளிலக்கியம் முதலிற்றோன்ற, அதனைத் தொடர்ந்து உரை நடை இலக்கியம் தோன்றுகின்றது. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை நோக்கும்போது சங்க காலத்துச் சமுதாயம் கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் முதலிய சிறப்புடைய பண்புகளையுடையதாய் விளங்கினமையால் அச் சமுதாயத்தின்கண் பல சிறந்த புலவர்கள் தோன்றியதில் வியப்பொன்று மில்லை.

அகத்தும் புறத்தும் முரண்பாடில்லாத சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் அக்காலப் பாவனத்திற்குச் சாதகமாயிருந்தது. ஒரு புலவனிடத்திற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளும், தெளிந்த உள்ளமும் ஒன்று ; விருப்பு வெறுப்புக்களாலேற்படும் இன்பத்துள்பங்கள் ஒருவன் மனத்தைத் தாக்கிக் கொண்டிருக்குமாயின், எத்துணை நூலறிவிருந்தபோதிலும் அவனுள்ளத்தில் உண்மையறிவும் உயர்ந்த கவிதையும் உதிக்கமாட்டா. நிம்மதியில்லா மனத்துக்கு நிறைவுத் தன்மை எங்கிருந்து வருதல் கூடும் ? அத்தகைய உள்ளத்திற் சிறந்த கவிதை உருப்பெறமாட்டாது. மனவமைதியைத் தரவல்ல வாழ்க்கை முறையும் உள்பாங்கும் ஒருவனிடத்தில் அமையாவிடின் அவன் உண்மைப் புலமைக்கு உரியனாகாள். சங்க காலப் புலவர் உள்ளத்தில் தெளிவும் நிறைவுத் தன்மையும் குடிகொண்டிருந்தமைக்கு அவர் தம் செய்யுட்களே சான்றாகும்.

சங்க காலச் செய்யுட்களின் சொற்பொருட் போக்கிற்கும் பிற்காலச் செய்யுட்களின் போக்கிற்கும் பலவகையில் வேற்றுமை உண்டு. சங்க காலத்திலிருந்த புலனெறிவழக்கு, பொருள் மரபு முதலியவற்றுட் சில பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்து போயின. அங்ஙனம் பழைய முறைகள் கைவிடப்பட, சில புதிய முறைகள் பிற காலத்திற் தோன்றலாயின. மக்களின் நடைமுறை பாவனைகள் காலத்திற்குக் காலம் வேறுபடுவது போலவே செய்யுள் வழக்கு முதலியனவும் வேறுபடுதல் இயல்பாகும். ஒரு காலத்திலிருந்த வழக்கு வேறொரு காலத்தில் ஏன் கைவிடப்படுகிறது என்பதையும், புதியதொரு வழக்குத் தோன்றுதற்கான காரணங்கள் எவை என்பதையும் நாம் அறிந்தாலன்றி, தமிழிலக்கிய வரலாற்றைச் செவ்வனே அறிந்துகொள்ளல் இயலாது. சங்க காலம் ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுகளைக் கொண்ட ஒரு காலப் பகுதி. அக்காலப்பகுதியிலேயே செய்யுள் மரபு சிறிது சிறிதாக மாற்றமுற்றுச் சென்றிருப்பதை நாம் அக்காலச் செய்யுட்களிற் காணலாம். அக்காலப் பகுதியில் மக்கள் வாழ்க்கை மிக விரைவாக முன்னேற்றிற்றென நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. வாழ்க்கையில் உண்டான மாற்றங்களுக்கு இணங்கச் செய்யுள் மரபும் மாற்றமடைந்துள்ளது. அம்மரபில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைவெல்லாம் இச்சிறு நூலின்கண் குறித்தல் இயலாது. எனினும், அவற்றில் ஒன்றை மட்டும் சுண்டுக் குறித்து அப்பாற் செவ்வோம்.

ஐயகை நிலங்களுட் பாலைநிலம் வறண்ட பிரதேசமாதலாலும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை அந்நிலத்திலிருந்து பெறமுடியாமையாலும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த

மக்கள் குறிஞ்சி முதலிய ஏனை நிலங்களிற் சென்று வாழ நேர்ந்தது. அங்ஙனம் வாழ்ந்த காலத்தில் ஐவகை நிலங்களுக்கும் உரியனவாக வழக்கிலிருந்த ஐவகையொழுக்கங்களும் பாலை ஒழிந்த நால்வகை நிலங்களுக்கும் உரியனவாகக்கொள்ளப்பட்டன. ஆகவே பிரிதல், உடன் போக்கு என்னும் பாலையொழுக்கங்கள் குறிஞ்சி முதலிய ஏனை நிலங்களுக்கு உரியனவாயின. பாலை நிலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த காலத்திற் பிரிவு பொருள்வயிற் பிரிவாக இருந்தது. அது பிற்காலத்தில் ஒதற்பிரிவு, தூதிற் பிரிவு, பகை வயிற் பிரிவு என மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இணங்கப் பலவகைப்படலாயிற்று. இனி, சங்க காலத் தொடக்கத்தில் அன்பினைந்நிணையாகிய ஐவகைக் காதலொழுக்கங்களே வழக்கிலிருந்தன. அக்கால முடிவிற கைக்கிளை, பெருந்திணையாகிய இரண்டு ஒழுக்கங்கள் சேர்ந்து அகத்திணை ஒழுக்கங்கள் ஏழாயினமைக்கு மக்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே காரணமாகும்.

சங்கச் செய்யுட்களிற் காணப்படும் தனிப் பண்புகள் சிலவுள் : இன்ன பொருளை இன்னவாறு அமைத்தல் வேண்டும் என்னும் மரபு பிறழாமல் அக்காலப் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றினர். மக்களுடைய ஒழுக்கங்களும் மனோபாவங்களுந்தான் செய்யுளுக்குப் பொருளாக அமைதல் வேண்டும் என்பது அக்கால மரபாகும். காதல், வீரம் முதலிய பண்புகளைச் சங்கப் புலவர்கள் சித்திரித்துக் காட்டும் வகை வியக்கத்தக்கது. அவர்கள் இயற்கையின் பல்வகைக் கோலங்களையும் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனரெனினும், இயற்கை வருணனை சங்கச் செய்யுளில் முதலிடம் பெறவில்லை ; மக்களுடைய ஒழுக்கந்தான் முதலிடம்பெற்று விளங்குகின்றது. அதனைக் கூறாமிடத்து, அதற்கிணங்க இயற்கைக் காட்சிகள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இயற்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை. பூக்களாலும் தழை கொடிகளாலும் தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்வதில் அவர் பெருவிருப்புடையர். அக்கால அரசருட் சிலர் மயிலுக்குப் போர்வையும் முல்லைக்குத் தேரும் ஈந்த செய்திகள் இயற்கைக் காட்சிகளில் அக்கால மக்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன ; எனினும், இயற்கையை மட்டுமே சித்திரித்துக் காட்டும் செய்யுட்கள் எழுதற்கு அக்கால மரபு இடம் அளிக்கவில்லை. அகத்திணை ஒழுக்கங்களைக் கூறும் செய்யுட்களில் ஆங்காங்கு இயற்கைக் காட்சிகளும் நிகழ்ச்சிகளும் சிறப்பாக வருணிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். அவற்றின்கண் ஐந்திணை வகையாகிய முதல் கரு உரிப்பொருள்கள் விசேடமாக அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றுள்

உரிப்பொருளே அகத்திணைச் செய்யுளுக்கு உயிராக உள்ளது. இதனை அடுத்து மா, மரம், புள் முதலிய கருப்பொருள்கள் சிறந்தனவாகக் கருதப்பட்டன. கரு, உரியாகிய இரு வகைப் பொருள்களோடு நிலம், பொழுது ஆகிய முதற் பொருளும் ஒரு செய்யுளில் அமைபுமாயின், அச்செய்யுள் விளக்கமுற்றுத் திகழுமெனக்கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு முதற் பொருளும் கருப்பொருளும் சிறப்பாக அமைந்துள்ள செய்யுட்களிலே இயற்கை வருணனைகளைக் காணலாம். புறத்திணைச் செய்யுட்களிலும் இயற்கை வருணனைகள் உள்வெளிணும். அச்செய்யுட்களில் முதலிடம் பெறுவன மக்களுடைய புறவொழுக்கமாகிய போர் முதலியனவே.

சங்கப் புலவர்களுக்கு இயற்கையின்கண் இருந்த ஈடுபாட்டினை அவர்கள் புனைந்துகூறிய உவமைகளாலும் பிறவற்றாலும் அறிந்துகொள்ளலாம். வேறுபட்ட இரு பொருள்களுக்கிடையேயுள்ள ஒப்புமைமையைக் கண்டு அதனை உள்ளூந் தோறும் உவகையளிக்கும் வகையில் எடுத்துக்காட்டும் ஆற்றல், உள்ளத்தெளிவும் நுண்ணுணர்வு முடைய புலவரிடத்தன்றிப் பிறரிடத்திற் காணப்படமாட்டாது. உவமைகளைக் கையாளும் வகையிலிருந்து ஒரு புலவனுடைய கற்பனாசக்தியையும் பிற ஆற்றல்களையும் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். சங்கப் புலவர்கள் இயற்கைக் காட்சிகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் எந்த அளவிற்குக் கூர்ந்து அவதானித்தார்கள் என்பதை அவர்கள் அமைத்த உவமைகள் வாயிலாக நாம் அறியலாம். வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றற்கொன்று உவமையாக வருதலைக் காணும்போது எமக்கு ஒரு வியப்புணர்ச்சி தோன்றுகிறது. அவை புலவனுடைய உள்ளக் கருத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தும் வகையினை நோக்கும்போது சங்கப் புலவனுடைய ஆற்றலைக் கண்டு இன்புற முடிகின்றது. சங்கச் செய்யுட்களிற் சாதாரண உவமைகள் மட்டுமன்றி, உள்ளுறை உவமைகளும் காணப்படுகின்றன. சாதாரண உவமைகள் வருமிடத்து, உவமையும் பொருளும் வெளிப்பட்டு நின்றதைக் காணலாம். உள்ளுறையுமம் வருமிடத்து உவமை வெளிப்பட்டு நிற்கப் பொருள் தொக்கு வரும். வெளிப்படையாகக் கூறவிரும்பாத ஒன்றைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தற் பொருட்டு உள்ளுறையுமம் கையாளப்படுகிறது. தோழி முதலியோர் கூற்றாக வரும் செய்யுட்களில் உள்ளுறையுமம் பெரும்பாலும் வருதலுண்டு. தோழி தலைவனுடைய ஒழுக்கலாற்றினை வெளிப்படையாகக் கடித்து கூற விரும்பாத இடத்து, அவனுடைய நாட்டிற் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளைப் புனைந்து கூறும் வாயிலாகத் தன்

கருத்தை வெளிப்படுத்துதல் உண்டு. இத்தகைய உள்ளுறையுலமங்களும் குறிப்பாகப் பொருளையுணர்ந்தும் இறைச்சி முதலியனவும் சங்கப் புலவர்களாற் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டன.

சங்ககால அகத்திணைச் செய்யுள் வழக்கினைப் புலனெறி வழக்கு என்றும் கூறுதலுண்டு. அது நாடக வழக்கினையும் உலகியல் வழக்கினையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்தது என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றனர். அகத்திணைப் பொருளைக் கூறும் பொழுது அதற்கு வேண்டிய காலம், இடம், சூழல் முதலியவற்றை வகுத்துக்கொண்டு அதனை ஒரு செய்யுளிற் கூறுதலே வழக்காறாகும். அங்ஙனம் கூறும்பொழுதும் புலவன் தன் கூற்றாகக் கூறுதல் மரபன்று. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலானோருள் ஒருவர் கூற ஒருவர் கேட்பதாகக் கூறுதலே மரபாகும். புறத்திணைப் பொருளைக் கூறும் பொழுது, புலவன் தன் கூற்றாகக் கூறுதலுண்டு. இனி, ஒரு பொருளை ஒரு செய்யுளில் அமைத்துக் கூறுதலே சங்க காலத்திற் பெரு வழக்காக இருந்தது. தொடர்ச்சியாக வரும் பல செய்யுட்களில் ஒரு பொருளைக் கூறுதல் பிற்கால வழக்காகும்.

இனி, சங்கச் செய்யுளின் தனிச் சிறப்பிற்குக் காரணமாக இருந்தவற்றுள் அக்கால மொழிநிலையும் ஒன்றாகும். ஆரியம் முதலிய பிறமொழிகளிலுள்ள சொற்களுட் பெரும்பாலானவை பல எழுத்துக் களாலானவை. தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்களோ சில எழுத்துக் களாலானவை. அவற்றுள்ளும் சங்க காலத்தில் வழங்கிய தமிழ்ச்சொற்கள் மூன்று நான்கு எழுத்துக்களை இகவாதன. சொற்கள் பல ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து செல்லும் பொழுது உருபு முதலியன விரியாது தொக்குநிற்பதே சங்க காலத்திற் பெரு வழக்காயிருந்தது. இவ்வாறு சில எழுத்துக்களாலான சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து வரும் பொழுது உருபுகள் விரியாதுவரின் சொற் செறிவு ஏற்படுகின்றது. உதாரணமாக,

‘செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்,
இமிழ்சூரன் முரசு மூன்றுட னானந்
தமிழ்கெழு கூடற் றன்கோல் வேந்து’

என்னும் இவ்வடிகளில் வேற்றுமையுருபுகளும் பிறவும் தொக்கு வருதல் காண்க. பிற்காலப் பகுதிகளிற் புலவர்கள் பல சொற்றொடர்களால் விரித்துரைத்த பொருளையெல்லாம் அக்காலப் புலவர்கள் தொகைகளை

அமைத்தும், அடைகள் புணர்த்தியும், பெயர்ச் சொற்களுக்கு விகுதி கூட்டி வினையாக்கியும், இன்னோரன்ன பல முறைகளாற் சுருங்கிய மொழியில் விரிந்த பொருளை அமைத்துச் செய்யுள் செய்தனர். சொற் சுருக்கமும் பொருட் செறிவுமுடைய சொற்றொடர்களும், வினைத் தொகை முதலிய தொகைகளும் பிறவும் சங்க கால வழக்கில் மிகுதியாகப் பயின்று வந்தமையாலே, சங்கத் தமிழ் சுருங்கிய சொல்லால் விரிந்த பொருளை விளைக்கும் திறமுடையதாகி விளங்கிற்று. அக்காலச் செய்யுட்கள் பிற்காலப் பகுதிகளில் எழுந்த செய்யுட்களிலும் சிறந்தன வாகக் காணப்படுவதற்கு அக்கால மொழி நிலையினையும் ஒரு காரணமாகக் கூறலாம்.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

“ தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ”

அருஞ்சொல் விளக்கம்

இறைச்சி : தெய்வம் முதலிய கருப்பொருளினுள்ளே குறிப்பாகக் கொள்ளப்படும் பொருள் ; உள்ளுறையுமத்தின் வேறானது.

உரிப்பொருள் : ஐந்திணைகட்கு உரியனவான காதலர் ஒழுக்கம், அவை குறிஞ்சிக்குப் புணர்தலும், பாலைக்குப் பிரிதலும், முல்லைக்கு இருத்தலும், மருதத்துக்கு ஊடலும், நெய்தலுக்கு இரங்கலுமாம். அகத்திணைச் செய்யுளுக்கு உயிர்நிலையான பொருள் உரிப்பொருளேயாம்.

உள்ளுறை உவமம் : புலவன், வெளிப்படையாலன்றி குறிப்பாற் பொருளைப் புலப்படுத்துமாறு, தெய்வமொழிந்த ஏனைக் கருப் பொருள் மேல் வைத்துக் கூறும் உவமம். இறைச்சியும் உள்ளுறை யுமமும் கருப்பொருளின் கண்ணே பிறத்தலும் குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தலும் அவற்றிடை ஒற்றுமையாம் ; உள்ளுறை கருப்பொருளுள்ளே தெய்வத்தின்மீது வாராமையும், இறைச்சி உவமமாகாமையும் அவற்றிடை வேற்றுமையாம். கூர்த்த மதியினாலே இறைச்சியையும் உள்ளுறையுமத்தையும் பிரித்தறிதல் வேண்டும்.

கருப்பொருள் : ஐந்திணைகளுள் ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய தெய்வம், தலைமக்கள், பொது மக்கள், விலங்கு, புள், மரம், பூ, ஊர், நீர், உணவு, பறை, யாழ், தொழில் ஆகிய பொருள்கள்.

முதற்பொருள் : ஐந்திணையுள் ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய நிலமும் பொழுதும் முதற் பொருள் எனப்படும். குறிஞ்சிக்கு மலையும், முல்லைக்குக் காடும், மருதத்துக்கு வயலும், தெய்வலுக்குக் கடற்கரை யும் நிலங்களாம். பொழுது பெரும்பொழுது என்றும் சிறு பொழுது என்றும் இருவகைப்படும். பெரும் பொழுது காற், கூதிர், இளவேனில் முதுவேனில், முன்பனி, பின்பனி எனப்படும் ஆண்டின் கூறுகளாம். சிறுபொழுது மாலை, இடையாமம், விடியல், காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு எனப்படும் நாளின் கூறுகளாம்.

புலனொறிவழக்கம் : புலவராற் கொள்ளப்படும் செய்யுள் வழக்கம். இதனை இல்லது இனியது நல்லதெனப் புலவரால் நாட்டப்பட்ட வழக்கம் எனக் களவியலுரை கூறும்.

வடக்கிருத்தல் : வாழ்க்கையிலே நாணத்தகுநிலை நேருங்கால், மானத் தாங்காமல், உயிர்துறக்குந் துணிவுடன், தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பி அதன்மேல் வடக்குநோக்கி அமர்ந்து, பிராயோபவேசம் எனப்படும் உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொள்ளுதல். முற்காலத்தில் வானுலகம் பெற விரும்பியோர் இவ்வுலக நுகர்ச்சியைத் துறந்து, பட்டினியால் உடலை மெலிவித்து, யோக முயற்சியால் உயிரை நீத்தற்குத் தாம் வாழ்ந்த இடத்தைவிட்டு, வடதிசையிற் சென்று தங்குதலும், மீளாமல் நியமத்துடன் வடக்கு நோக்கிச் செல்லுதலும் மரபு. இது உத்தர-கமனம் என்றும், மகாப் பிரத்தானம் என்றும் சொல்லப்படும். வடக் கிருத்தல் சங்க காலத்துச் சான்றோர் சிலரால் மேற்கொள்ளப் பட்டமை சங்கத்தொகை நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. சங்கப் புலவர்கள் சான்றோர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதற்கு அவர்களிடம் சிறந்து விளங்கிய பண்புகள் யாவை ?
2. புலவனுடைய உள்ளம் எவ்வகையிலே குழந்தையினுடைய உள்ளத்தை ஒத்திருக்கிறது ?
3. முந்நூறு ஆண்டாகிய ஒரு குறுகிய காலப் பகுதியில் ஐந்தாற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறந்த புலவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றியமைக்குக் கட்டுரையாசிரியர் கூறுங் காரணங்கள் யாவை ?
4. சங்க காலத்திலேயே செய்யுள் மரபில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த மாற்றங்கள் யாவை ? இம் மாற்றங்களைத் தேர்ந்துவித்த சமூகக் காரணிகள் யாவை ?

5. சங்க காலத்தில் மக்கள் இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்பது சங்கச் செய்யுள்களில் எவ்வாறு புலப்படுகின்றது ?
6. உள்ளூற்றுவுமம் என்றால் என்ன ? அது எதற்காகக் கையாளப்பட்டது ?
7. சங்க இலக்கியத்தின் மொழிநடையின் சிறப்பியல்புகள் யாவை ?

ஆ. மொழி அறிவு — தொடர்மொழியியல்

சொற்கள் வாக்கியத்தில் வரும்போது அவை தனித்து நின்று பொருளை உணர்த்துவதோடு, தொடர்ந்து நின்று பொருளை உணர்த்தும். இரண்டு முதலிய பல சொற்கள் தொடர்ந்து ஒரு கூட்டமாய் நின்று பொருளை உணர்த்தும்போது, அது தொடர்மொழி எனப்படும். இத்தொடர்மொழி முற்றுத் தொடர்மொழியும் எச்சத் தொடர்மொழியுமென இருவகைப்படும். முற்றுத் தொடர்மொழியாவது, எழுவாயும் பயனிலையும் செயப்படுபொருள் முதலியவைகளைக் கூடியாயினும் கூடாதாயினும் முடிவுபெற்று நிற்கும் தொடர் மொழியாம். இம்முற்றுத் தொடர்மொழி வாக்கியம் எனப்படும். எச்சத் தொடர்மொழியாவது, முடிவு பெறாது அம்முற்றுத் தொடர்மொழிக்கு உறுப்பாக வகுந் தொடர்மொழியாம். இவ்வெச்சத் தொடர்மொழி சொற்றொடர் எனப்படும்.

இரு சொற்கள் தொடரும்போது, அவற்றிடையே வேற்றுமைப் பொருளாயினும் அல்வழிப் பொருளாயினும் தோன்றும். இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை ஈறாகவுள்ள அறுவகை வேற்றுமை களுமே சொற்றொடரில் வேற்றுமைத் தொடர்பு உணர்த்துவனவாகக் கொள்ளப்படும். எழுவாய்வேற்றுமை விளிவேற்றுமை என்னும் இரண்டும் உள்ளிட்ட ஏனைய தொடர்பு எல்லாம் அல்வழி எனப்படும். வேற்றுமை வழி அல்லாதது அல்வழியாகும். வேற்றுமைத் தொடரில், வேற்றுமை உருபு வெளிப்பட்டு நிற்கும்போது, அது வேற்றுமைத் தொகாநிலைத் தொடர் (அல்லது வேற்றுமை விளி) என்றும், வேற்றுமை

உருபு தொக்கு நிற்கும்போது, அது வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர் (அல்லது வேற்றுமைத் தொகை) என்றும் சொல்லப்படும். இவ்வாறே அல்வழியிலும் தொகைநிலைத் தொடரும் தொகைநிலைத் தொடரும் கொள்ளப்படும்.

1. தொகைநிலைத் தொடர்ப் பாகுபாடு

தொகைநிலைத் தொடர் வேற்றுமைத் தொகை, வினைத் தொகை, பன்முத்தொகை, உவமைத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித் தொகை என அறுவகைப்படும்.

(அ) வேற்றுமைத் தொகை

1. இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை : உ - ம் : பால் குடித்தான்
2. மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை : உ - ம் : தலைவணங்கினான்
3. நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை : உ - ம் : நாகன்மகன்
4. ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை : உ - ம் : ஊர்நீங்கினன்
5. ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை : உ - ம் : தம்பொருள்
6. ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை : உ - ம் : மலைக்கோயில்

கையையுடைய களிற் 'கைக்களிற்' எனவும், பொன்னாற் செய்த காப்பு என்பது 'பொற்காப்பு' எனவும் வருவன உருபும் தொருளும் உடன்றொக்க தொகை எனப்படும்.

குறிப்பு : ஐயுருபும் கண்ணுருபும் தொடர்மொழியின் இடையிலன்றி, இறுதியிலும் கெட்டு நிற்கும் :

உ-ம் : கடந்தான் நிலம் (ஐயுருபு தொக்கது)

இருந்தான் மாடத்து (கண்ணுருபு தொக்கது)

இவ்வாறு வருவனவெல்லாம், உருபு தொக்குநிற்பினும், ஒரு சொற்றன்மைப்படாது பிளவுபட்டு நின்றனின், தொகைநிலைத் தொடராகவே கொள்ளப்படும்.

(ஆ) அல்வழித் தொகை

1. வினைத்தொகை : பெயரெச்சத்தின் விருதியும் காலங்காட்டும் இடை நிலையுங் கெட்டுநிற்க, அதன் முதலிலையாகிய வினையடியுடன் பெயர்ச்சொற்றொடர்வது. இது காலங்கரந்த பெயரெச்சமாகும்.

உ-ம் : கொல்களிறு, விடுபடை.

இவை விரியுமிடத்துக் கொன்ற, கொல்கின்ற கொல்லும் எனவும் ; விட்ட, விடுகின்ற, விடும் எனவும் முறையே முக்காலத்திலும் விரியும்.

வருபுனல், நடந்திடு குதிரை, தருசுடர் எனப் பகுதி விகாரப்பட்டும் வினைத்தொகை வரும்.

2. பண்புத்தொகை : ஆகிய என்னும் உருபு கெட்டு நிற்கப் பண்புப் பெயரோடு பண்பிப் பெயர் தொடர்வது; பண்பி என்பது பண்பையுடையது.

உ-ம் : செந்தாமரை, வட்டக்கல், முக்குணம், இன்சொல், இவை விரியுமிடத்து, செம்மையாகிய தாமரை, வட்டமாகிய கல், முன்றாகிய குணம், இனிமையாகிய சொல் என விரியும்.

குறிப்பு :

இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை : ஆகிய என்னும் பண்புருபு கெட்டு நிற்கப் பொதுப் பெயரோடு சிறப்புப் பெயராயினும், சிறப்புப் பெயரோடு பொதுப் பெயராயினும் ஒரு பொருண்மேல் வந்து தொடர்வது.

உ-ம் : ஆசிரியனாகத்தியன் (பொதுப் பெயர் + சிறப்புப் பெயர்)
சாரைப்பாம்பு (சிறப்புப் பெயர் + பொதுப் பெயர்)

3. உவமைத் தொகை : போல முதலான உருபு கெட்டு நிற்க, உவமானச் சொல்லோடு உவமையச் சொற்றொடர்வது. இவ்வுவமை வினை, பயன், மெய், உரு என்பன பற்றி வரும்.

உ-ம் : புலிக் கொற்றன் என்பது வினையுவமைத் தொகை (புலி போலும் கொற்றன்)
மழைக்கை என்பது பயனுவமைத் தொகை (மழை போலும்மை)
துடியிடை என்பது மெய்யுவமைத் தொகை (துடிபோலும் இடை)
பவளவாய் என்பது உருவுவமைத் தொகை (பவளம் போலும் வாய்)

4. உம்மைத் தொகை : பொருள்களை எண்ணல் முதலான நால்வகை அளவைகளால் அளக்குமிடத்து, எண்ணும்மை இடையிலும் இறுதியிலும் கெட்டு நிற்கப் பெயரோடு பெயர் தொடர்வது.

உ-ம் : இராப்பகல் (இரவும் பகலும்)
ஒன்றேகால் (ஒன்றுங் காலும்)

குறிப்பு :

(i) உயர்நிணையொருமைப் பாலில் வரும் உம்மைத் தொகைகள் ரகர மெய்யும் கள்ளும் ஆகிய பலர்பால் விசுதி பெற்றுவரும்.

உ-ம் : கபிலபரணர் (கபிலனும் பரணனும்)
தேவன்றேவிகள் (தேவனும் தேவியும்)

(ii) அஃறிணையொருமைப் பாலிலும் பொதுத் நிணையொருமைப் பாலிலும் வரும் உம்மைத் தொகைகள் பன்மை விசுதி பெறாதும் பெற்றும் வரும்.

உ-ம் : நன்மை தீமை, நன்மை தீமைகள்
தந்தை தாய், தந்தை தாய்கள்

(iii) அம்மீற்று அஃறிணையொருமைச் சொல், வல்லின முதலையுடைய எதிர்க் கருத்துள்ள சொல்லுடன் சேர்ந்து உம்மைத் தொகையாகும் போது, நிலை மொழியீற்று மகரவொற்றுக் கொடும், வருமொழி வல்லினம் மிகும்.

உ-ம் : ஏற்றத்தாழ்வு(கள்) — (ஏற்றம் + தாழ்வு)
இன்பத்துன்பம்(கள்) — (இன்பம் + துன்பம்)
ஆக்கக்கேடு(கள்) — (ஆக்கம் + கேடு)

5. அன்மொழித் தொகை : வேற்றுமைத் தொகை முதலிய ஐந்து தொகை நிலைத் தொடருந் தத்தம் பொருள்படுமளவிற றொகாது தத்தமக்குப் புறத்தே தாமல்லாத பிறமொழிப் பொருள்படத் தொகுவது.

1. பூங்குழல் நடனமாடினாள் — இதில் பூங்குழல் என்பது புவையணிந்த குழலையுடையாள் — என விரியும். இது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
2. பொற்றொடி வந்தாள் — இதில் பொற்றொடி என்பது பொன்னாலாகிய தொடியிணையுடையாள் என விரியும் — இது மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
3. கவியிலக்கணம் படித்தார் — இதில் கவி இலக்கணம் என்பது கவிக்கு இலக்கணஞ் சொல்லப்பட்ட நூல் என விரியும் — இது நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
4. பொற்றாவி மகிழ்ந்தாள் — இதில் பொற்றாவி என்பது பொன்னினாலாகிய தாவியிணையுடையாள் என விரியும் — இது ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
5. கீள்ளிகுடி புஷ்ப பெற்றது — இதில் கீள்ளிகுடி என்பது கீள்ளியினது குடி இருக்கும் ஊர் என விரியும் — இது ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

6. ஆசியஜோதி கூறினார் — இதில் ஆசியஜோதி என்பது ஆசியாவிற்குப் பிறந்த ஜோதி போன்றவன் என விரியும் — இது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
7. தாழ்குழல் சிரித்தாள் — இதில் தாழ்குழல் என்பது தாழ்ந்த குழலிணையுடையாள் என விரியும் — இது வினைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
8. பெருந்தகை நினைத்தாள் — பெருந்தகை என்பது பெருமை ஆகிய தகமையை உடையாள் என விரியும் — இது பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
9. துடியிடை நடனமாடினாள் — இதில் துடியிடை என்பது துடிபோலுமிடையிணையுடையாள் என விரியும் — இது உவமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.
10. உயிர்மெய் இருதூற்றுப்பதினாது — இதில் உயிர்மெய் என்பது உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்துண்டான எழுத்து என விரியும் — இஃது உம்மைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

குறிப்பு : தொகைநிலைத் தொடர்கள் எல்லாம் ஒரு சொற்றன்மை பெற்றே வாக்கியங்களில் வழங்கும். உ-ம் : (1) இக்கால உலகில் மக்களாட்சி மலர்ந்து வருகின்றது ; (2) இக்காலப் போர்க் கருவிகளுள் ஏவுகணைகள் முதன்மை பெறுகின்றன.

தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகளை விரித்தய் பொருள் கொள்ளுமிடத்து, ஒரு பொருளைத் தருவனவன்றிப் பல பொருள்களைத் தருவனவும் உளவாம்.

உ-ம் : (1) தற்சேர்த்தார் — மூன்று பொருள்

- (1) தன்னைச் சேர்ந்தார்
- (2) தன்னொடு சேர்ந்தார்
- (3) தன்கட் சேர்ந்தார்

(2) சொற்பொருள் — ஏழு பொருள்

1. சொல்லால் ஆறியப்படும் பொருள்
2. சொல்லினது பொருள்
3. சொற்குப் பொருள்
4. சொல்லின்கட் பொருள்
5. சொல்லும் பொருளும்
6. சொல்லாகிய பொருள்
7. சொல்லானது பொருள் (எழுவாய்த் தொடர்)

II. தொகைநிலைத் தொடர்ப் பாகுபாடு

1. எழுவாய்த் தொடர் : உ-ம் : நாகன் வந்தான்.
2. விளித் தொடர் : உ-ம் : நாகா வா.
3. வேற்றுமைத் தொடர் : உ-ம் : குடத்தை வளைத்தான் ; வாளால் வெட்டினான் ; இரப்போர்க்கு ஈந்தான் ; மலையின் இழிந்தான் ; எண்து கை ; மலையின் கண் ஒளி.

4. வினையெச்சத் தொடர் : உ - ம் : உண்டான் சாத்தன் ;
குழையன் கொற்றன்.
5. பெயரெச்சத் தொடர் : உ - ம் : கண்ட காட்சி, கரிய மேகம்.
6. வினையெச்சத் தொடர் : உ - ம் : உண்டு வந்தான், மெல்ல
நடந்தான்.
7. இடைச் சொற்றொடர் : உ - ம் : மற்றொன்று இனிச்
சொல்வேன்.
8. உரிச் சொற்றொடர் : உ - ம் : கடிக்கமலம் ; சால
மகிழ்ந்தான்.
9. அடுக்குத் தொடர் : உ - ம் : பாம்பு பாம்பு ; கள்ளன்
கள்ளன்.

குறிப்பு : வினைத்தொகை விரிந்தவிடத்துப் பெயரெச்சத் தொகாதிவைத் தொடராகும் ; பண்புத் தொகையும் உம்மைத் தொகையும் விரிந்தவிடத்து இடைச் சொற்றொடராகும் ; உவமைத் தொகை விரிந்தவிடத்து முன்னது இடைச் சொற்றொடராகும் ; பின்னது இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்ச, வினையெச்சத் தொடராகும்.

III. வாக்கியத்திற் சொற்றொடரின் தொழிற்பாடு

தொகைநிலைத் தொடரையும் தொகாநிலைத் தொடரையும் அமையும் எச்சத் தொடர்மொழி அல்லது சொற்றொடர், முற்றூத் தொடர்மொழி யாகிய வாக்கியத்தின் கூறாக வரும் என்பது முன்னர்ச் சொல்லப்பட்டது. வாக்கியத்தில் இச்சொற்றொடரின் தொழிற்பாடு நோக்கி, இது பெயர்ச் சொற்றொடர் எனவும் பெயரெச்சச் சொற்றொடர் எனவும் வினையெச்சச் சொற்றொடர் எனவும் மூவகைப்படும்.

1. பெயர்ச் சொற்றொடர் : பெயர்த் தன்மையுடைய (அதாவது, பெயரின் தொழிலைச் செய்யும்) சொற்றொடர், பெயர்ச் சொற்றொடர் எனப்படும். வேற்றுமை ஏற்றலே பெயர்த்தன்மை எனப்படுவது. வாக்கியத்தில் எழுவாயாகவும் செயப்படு பொருளாகவும் வருஞ் சொற்றொடர்களும் பிற வேற்றுமை ஏற்றுமருஞ் சொற்றொடர்களும் பெயர்ச் சொற்றொடர்களாம்.

உ - ம :

- (அ) காஸையெழுதல் காக்கையின் நல்ல குணங்களுள் ஒன்றாகும்.
(தொகை நிலை)
காஸையில் எழுதல் காக்கையின் நல்ல குணங்களுள்
ஒன்றாகும். (தொகை நிலை)
- (ஆ) புயற் காற்று ஆற்றங்களை மரத்தை விழுத்திற்று. (தொகை
நிலை)
புயற் காற்று ஆற்றங்களையில் நின்ற மரத்தை விழுத்திற்று.
(தொகை நிலை)
- (இ) தன்னலம் பேணுவதனால் மனிதன் விலங்கு நிலைக்கு
இழிவின்றான். (தொகை நிலை)
தனது நலத்தை மாத்திரம் பேணுவதனால் மனிதன் விலங்கு
நிலைக்கு இழிவின்றான். (தொகை நிலை)

முதல் உதாரணத்தில், 'காஸையெழுதல்' (காஸையில் எழுதல்)
என்னுஞ் சொற்றொடர், வாக்கியத்தின் எழுவாயாக வந்துள்ளது.

இரண்டாவதில் 'ஆற்றங்களை மரம்' (ஆற்றங்களையில் நின்ற மரம்)
என்னுஞ் சொற்றொடர், வாக்கியத்தின் செயப்படுபொருளாக
வந்துள்ளது.

மூன்றாவதில் 'தன்னலம் பேணுவது' (தனது நலத்தை மாத்திரம்
பேணுவது) என்னுஞ் சொற்றொடர், மூன்றாம் வேற்றுமை
உருபேற்று வந்துள்ளது.

2. பெயரெச்சச் சொற்றொடர் : பெயரெச்சம் போல, வாக்கியத்திலே
பெயரைத் தழுவிநிற்குஞ் சொற்றொடர், பெயரெச்சச்
சொற்றொடர் எனப்படும்.

- உ - ம : (அ) காட்டில் வாழும் விலங்குகளும் நாட்டின் செல்வமாகும்.
(ஆ) மேடுள்ளமில்லாத வெளி சமவெளி எனப்படும்.
(இ) ஒருவேளைக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாத ஏழைகள்
எத்தனை பேர் ?

இவ்வுதாரணங்களிலே 'காட்டில் வாழும்', 'மேடுபள்ளியில்லாத', 'ஒரு வேளைக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாத' என்னுஞ் சொற்றொடர்கள் முறையே 'விலங்குகள்', 'வெளி', 'ஏழைகள்' என்னும் பெயர்களைத் தழுவி நிற்கின்றன.

3. வினையெச்சச் சொற்றொடர் : வினையெச்சம் போல, வினைச் சொல்லையும் வினையடிப் பெயரையும் தழுவிநிற்கும் சொற்றொடர், வினையெச்சச் சொற்றொடர் எனப்படும். வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகிய மூன்றும் வினைச் சொற்கள் ; தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர் ஆகிய இரண்டும் வினையடிப் பெயர்கள்.

உ - ம் :

- (அ) அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சாம்.
 (ஆ) துணையோடல்லது நெடுவழி போகேல்.
 (இ) காட்டு வழியாகப் போய்க் கள்வரிடம் சிக்கிக் கொண்டான்.
 (ஈ) ஒரு வேலையும் செய்யாமல் இருந்த மகனைத் தந்தை கண்டித்தார்.
 (உ) இளமையில் வறுமையாக இருத்தல் மிகக் கொடிது.
 (ஊ) புறங்காட்டியோடாமற் பொருதவன் நெஞ்சிற் புண்பட்டிற்றத்தான்.
 (அ) இல், 'அளவுக்கு மிஞ்சினால்' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'நஞ்சாம்' (நஞ்சு + ஆதல்) என்னும் வினை கொண்டு முடிந்தது.
 (ஆ) இல், 'துணையோடல்லது' என்னும் சொற்றொடர் 'போகேல்' என்னும் வினைமுற்றுக் கொண்டு முடிந்தது.
 (இ) இல், 'காட்டுவழியாக' என்னும் வினையெச்சச் சொற்றொடர் 'போய்' என்னும் வினையெச்சத்தைத் தழுவி நிற்கின்றது.
 (ஈ) இல், 'ஒரு வேலையும் செய்யாமல்' என்னும் வினையெச்சச் சொற்றொடர் 'இருந்த' என்னும் பெயரெச்சத்தைத் தழுவி நிற்கின்றது.

(உ) இல், 'இளமையில் வறுமையாக' என்னும் வினையெச்சச் சொற்றொடர் 'இருத்தல்' என்னும் தொழில்பெயரைத் தழுவி நிற்கின்றது.

(ஊ) இல், 'புறங்காட்டியோடாமல்' என்னும் வினையெச்சச் சொற்றொடர் 'பொருதவன்' என்னும் வினையாலணையும் பெயரைத் தழுவி நிற்கின்றது.

(IV) மரபுச் சொற்றொடர்கள்

தமிழ் மொழியிலே செய்யுள் வழக்கு, உலக வழக்கு ஆகிய இருவகை வழக்கிலும் பல வகையான சொற்றொடர்கள் வழிவழியாக வழங்கி வருகின்றன. இவை மரபுச் சொற்றொடர்கள் எனப்படும். அடுக்குத் தொடர், அடுக்கிடுக்குத் தொடர், இரட்டைக் கிளவி, இணைமொழித் தொடர், இலக்கணைத் தொடர் (அல்லது மரபுத் தொடர்), உவமைத் தொடர், அடுக்கு மொழித் தொடர் ஆகியன இவ்வகை மரபுச் சொற்றொடர்களில் அடங்கும். வாக்கியங்களைக் கவர்ச்சியாகவும் ஆற்றலுடனும் ஆக்குவதற்கு இம்மரபுச் சொற்றொடர்கள் பெரிதும் பயன்படத்தக்கன. இங்கே ஒவ்வொரு வகைச் சொற்றொடருக்கும் சில உதாரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன. விரிவான பட்டியல் பதினொராம் ஆண்டும் பாட நூலிலே தரப்படும்.

(அ) அடுக்குத் தொடர்

ஒரு சொல்லே அடுக்கிவருவது அடுக்குத்தொடர் எனப்படும்.

- உ - ம் : அணுஅணு (அணுவணுவாய்ச் செத்தான்)
 ஊர்ஊர் (ஊரூராய்த் திரிந்தான்)
 ஓடஓட (ஓடஓடத் தூரத்தினான்)
 கடச்சுட (கடச்சுடத் தேநீர் அருந்தினான்)
 நேர்நேர் (நேர்நேராய்ப் பொருதனர்)
 பெரிய பெரிய (பெரிய பெரிய மரங்கள்)
 மணி மணி (மணிமணியான எழுத்து)
 மேலேமேலே (மேலேமேலே பறந்தது)
 வண்ணவண்ண (வண்ணவண்ணச் சேலை)
 விடியவிடிய (விடியவிடிய நாடகம் நடத்தினர்)

(ஆ) அடுக்கிடுக்குத் தொடர்

அடுக்குத் தொடர்களுள்ளே சில, முன்மொழி விகாரமடைந்து மிகுதி முதலான பொருள்களைக் காட்டும். அவ்வாறு வருவன அடுக்கிடுக்குத் தொடராம்.

- உ - ம் : அண்ணணித்து (அணித்து அணித்து — மிகவணித்து) கள்ளங்கரிய (கரிய கரிய — மிகக்கரிய) செக்கச்சிவந்த (சிவந்த சிவந்த — மிகச் சிவந்த) சின்னஞ்சிறிய (சிறிய சிறிய — மிகச்சிறிய) தன்னந்தனி (தனி தனி — மிகத்தனி) நடுநடுங்கி (நடுங்கி நடுங்கி — மிகநடுங்கி) பண்ணப்பணைத்த (பணைத்த பணைத்த — மிகப் பெருத்த) பென்னம்பெரிய (பெரிய பெரிய — மிகப்பெரிய) பைபய (பையப்பைய — மிகப்பைய) வெட்டவெளி (வெளி வெளி — நிறந்தவெளி)

(இ) இரட்டைக்கிளவி

இசைபற்றியும், பண்புபற்றியும், குறிப்புப்பற்றியும், அடிச்சொல் இரட்டித்து முழு உருவத்தோடும் நிற்பது இரட்டைக் கிளவி எனப்படும். இவை இரட்டித்து நின்றலிற் பிரிந்து நில்லா. இரட்டைக் கிளவிகள் வினையாகவும், வினையடிப் பெயராகவும், என, என்று, ஆய் என்னும் விசுதி பெற்று வினையெச்சமாயும், ஆன, என்ற என்னும் விசுதி பெற்றுப் பெயரெச்சமாயும் தொழிற்படும்.

உ - ம் :	வினை	வினையடிப்பொன்	வினையெச்சம்	பெயரெச்சம்
கசகச	கசகசத்தது	கசகசப்பு	கசகசவென	கசகசப்பான
கடகட	கடகடத்தது	கடகடப்பு	கடகடவென	கடகடப்பான
கலகல	கலகலத்தது	கலகலப்பு	கலகலவென	கலகலப்பான
பரபர	பரபரத்தது	பரபரப்பு	பரபரவென	பரபரப்பான
வழவழ	வழவழத்தது	வழவழப்பு	வழவழவென	வழவழப்பான
கடுகடு	கடுகடுத்தது	கடுகடுப்பு	கடுகடுவென	கடுகடுப்பான
குறுகுறு	குறுகுறுத்தது	குறுகுறுப்பு	குறுகுறுவென	குறுகுறுப்பான
கருகரு	கருகருத்தது	கருகருப்பு	கருகருவென	கருகருப்பான
முணமுண	முணமுணத்தது	முணமுணப்பு	முணமுணவென	முணமுணப்பான
விதிர்விதிர்	விதிர்விதிர்த்தது	விதிர்விதிர்ப்பு	விதிர்விதிர்வென	விதிர்விதிர்ப்பான

குறிப்பு : சுருகருத்தது, மொடுமொடுத்தது போன்றவை இசை (ஓசை) பற்றி வந்தவை ; கொறுகொறுத்தார், மொறுமொறுத்தார் போன்றவை குறிப்புப் பற்றி வந்தவை. கறுகறுத்தது குறுகுறுத்தது போன்றவை பண்புபற்றி வந்தவை.

(ஈ) இணைமொழித்தொடர்

எதுகை, மோனை என்னும் ஓசைநயம் பற்றியும், எதிர்க் கருத்துப் பற்றியும் இரு சொற்கள் இணைந்து, பொருட் செறிவுடையனவாய் வழங்கும்போது, அவை இணைமொழித்தொடர் எனப்படும்.

உ - ம் :	அருமை பெருமை	(அறியாமற் பேசுகிறாய்)
	இடக்கு முடக்கு	(இல்லாத இன்ப வாழ்க்கை)
	ஈடும் எடுப்பும்	(இல்லாதவர்)
	ஒளிப்பு மறைப்பு	(இல்லாமற் பேசுவார்)
	கணக்கு வழக்கு	(இல்லாமற் செலவழிக்கிறாய்)
	கொடுக்கல் வாங்கல்	(நிரம்ப இருக்கிறது)
	விரிப்பு வெறுப்பு	(இல்லாமல் நடுநிலை நின்று தீர்ப்பு வழங்கினார்)
	கண்ணீருங் கம்பலையும்	(கண்ணீருங் கம்பலையுமாய்க் காலங் கழிக்கிறோம்)
	கையுங்களவும்	(கையுங்கள்வுமாய் ஆகப் பட்டுக் கொண்டான்)
	திட்டவட்டம்	(திட்டவட்டமாகக் கூறுக)

(உ) இலக்கணைத் (மரபுத்) தொடர்

மரபு முறையாக வழங்கும் இத்தொடர் மொழிகள் வெளிப்படைப் பொருளை விட்டு, இலக்கணைப் பொருளையே (அஃதாவது குறிப்புப் பொருளையே) பொதுவாக உணர்த்தி நிற்பன.

உ - ம் :	அறை கூவுதல்	— போருக்கு அழைத்தல்
	ஆழம் பார்த்தல்	— ஒருவரது அறிவு முதலிய வற்றை ஆராய்தல்
	இலைமறைகாய்	— மறைந்திருக்கும் பொருள்

எடுப்பார் கைப்பிள்ளை	— யாவருக்கும் எளிதில் வசப் படக்கூடியவன்
கைவிரித்தல்	— இன்மை குறித்தல், கொடை மறுத்தல்
கொள்ளி சொருகுதல்	— கேடு செய்தல்
துறை போதல்	— நிரம்பக் கற்றல்
துனிப்புல் மேய்தல்	— மேலெழுந்தவாரியாகப் படித்தல்
மனப்பால் குடித்தல்	— கைகூடாதவற்றைப் பற்றி எண்ணி மகிழ்தல்
விழலுக்கிறைத்தல்	— வீண்பாடுபடுதல்

(ஊ) உவமைத் தொடர்கள்

பாச் செய்யுளிலும் உரைச் செய்யுளிலும் பயின்று வரும் பல உவமைத் தொடர்கள், அழகுந் தெளிவும் வாய்ந்து, கருத்துகளை ஆணித்தரமாக விளக்குவதற்குப் பெரிதும் உதவுவன.

உ - ம் :

அகழ்வாராத் தாங்கு நிலம் போல	(பொறுமையை விளக்குவது)
அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல	(பிரதிபலித்துக் காட்டுதல்)
ஆற்றிற் கரைத்த புளி போல	(பயனற்று விடுதல்)
இலவுகாத்த கிளி போல	(காத்திருந்து ஏமாற்ற மடைதல்)
உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல	(மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுதல்)
ஊருளி நீர் நிறைத்தாற் போல	(பலருக்கும் பொதுவாகப் பயன்படுதல்)
கல்லிலே நார் உரிக்கிறது போல	(இயலாத காரியத்தைச் செய்ய முயல்வது)
கார்த்திகைப் பிறை கண்டது போல	(மிகவும் அருமையாகக் காணப்படுதல்)
தாமரை இலையில் தண்ணீர் போல	(ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருத்தல்)
வெள்ளிடை மலை போல	(தெட்டத் தெளிவாகத் தோன்றுதல்)

(எ) அடுக்குமொழித் தொடர்

இவை இணைமொழித் தொடரினும் சற்று நீண்டவை ; இலக்கியங்களிலும் மேடைப் பேச்சிலும் பயின்று வருபவை.

உ - ம் : அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி
 அருணைறி போற்றாது மருணைறி போற்றி
 ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
 ஆசை காட்டி மோசஞ் செய்து
 உச்சந் தலைமுதல் உள்ளங் கால் வரையும்
 உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும்
 எழுமையுந் தொடரும் உழுவலன்பு
 ஒடுஞ் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்கும்
 சூய்யோ முறையோவென்று கூவிப் புலம்புதல்
 பொய்யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போதல்

பயிற்சி

பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான விடையைத் தெரிவு செய்க.

1. குறிஞ்சிக் குமரன் என்பது :

- (1) ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை (2) இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை (3) நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை
 (4) ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை.

2. பின்வருவனவற்றுள்ளே பண்புத்தொகை :

- (1) கைக்களிறு (2) கீனிமொழி (3) விரிகதிர்
 (4) வெந்நீர்.

3. முருகவேள் என்பது :

- (1) இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை (2) உம்மைத் தொகை (3) அன்மொழித் தொகை (4) ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை.

4. 'பொற்றாலியோ டெவையும் போம்' என்னுந் தொடரில் பொற்றாலி என்பது :

- (1) பண்புத் தொகை (2) அன்மொழித் தொகை
 (3) மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை (4) உவமைத் தொகை.

5. பின்வருவனவற்றுள் உரிச்சொற்றொடர்,
 (1) கரிய மால் (2) அடுகளிற் (3) உறுமீன் (4) மற்றுப்பற்று.
6. கன்னங்கரிய இருள் என்பதில் வரும் 'கன்னங்கரிய' என் து :
 (1) அடுக்குத் தொடர் (2) இரட்டைக் கிளவி
 (3) அடுக்கிடுக்குத் தொடர் (4) இணைமொழித் தொடர்.
7. பின்வருவனவற்றுள் இரட்டைக் கிளவி :
 (1) சுடச்சுட (2) திட்டவட்டம் (3) பைபய (4) பர்பரத்தது.
8. 'கம்பர் இலக்கணவிலக்கியங்களைத் துறை போகக் கற்றவர்'
 இங்கே 'துறைபோக' என்பதன் கருத்து:
 (1) நீர்த்துறையை அடைய (2) மேலெழுந்தவாரியாக
 (3) பகுதியளவாக (4) முற்றாக.
9. 'விழலுக்கிறைத்தல்' என்னுந் தொடர் உணர்த்தும் குறிப்புப் பொருள் :
 (1) பயனில்லாது முயற்சி செய்தல் (2) பாடுபட்டு உழைத்தல்
 (3) சிறிது முயன்று பெரும்பயனடைதல் (4) சோம்பித் திரிதல்.
10. 'கல்விலே நாரூரிக்கிறது போல' என்னும் உவமைக்குப் பொருத்தமான உவமேயம் :
 (1) வள்ளலிடமிருந்து பரிசில் பெறுதல் (2) கடை மாணாக்கருக்குக் கல்வி புகட்டுதல் (3) கவிதைப் பொருளை விளங்குதல் (4) தலைமாணாக்கருக்குக் கல்வி புகட்டுதல்.

கட்டுரை

"இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் மனித வாழ்வு" பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

1150 3
7
1050

55
00

5

5 50

शुभ सुख

१७३
१७३

१७३

०१०० - ४